

แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
"เมช (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา" จังหวัดพะเยา

Jarvis ดาดี

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหบัณฑิต
สาขาวิชาธุรกิจประศาสนศาสตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏพะเยา จังหวัดพะเยา
กันยายน 2566

แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะนังครศรีอยุธยา

เจริญ ดาดี

การค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหบันฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
กันยายน 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

THE GUIDELINES TO PROMOTE PARTICIPATION IN NETWORK MANAGEMENT OF
CREATIVE TOURISM MICE FOR THE LOCAL COMMUNITY
IN PHRANAKHON SI AYUTTHAYA PROVINCE

JARRUK DARDEE

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Public Administration Degree in Public Administration

Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University

September 2023

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
ใบรับรองการค้นคว้าอิสระ

ข้อเรื่องการค้นคว้าอิสระ แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ชื่อนักศึกษา

นาย Jarvis ดาดี

รหัสนักศึกษา

76377055

หลักสูตร

รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

รัฐประศาสนศาสตร์

อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ

คณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลวรรณ วรรณธนัง

ประธานกรรมการ

รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ

กรรมการ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชุกร นาครธน

กรรมการ

วัน/เดือน/ปี ที่สอบ

1 กันยายน 2566 ภาคเรียนที่ 3/2565

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

กันยายน พ.ศ. 2566

จาเรก ดาตี. (2566). แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชน
ห้องถิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. การค้นคว้าอิสระวิจัยประสบศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. 168 หน้า. อาจารย์ที่ปรึกษา :
รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ.

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิง
สร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน 2) เปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิง
สร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล และ3) นำเสนอแนวทางส่งเสริมการมีส่วน
ร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน วิธีดำเนินการวิจัยมี 2 ขั้นตอน
คือ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์
(MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน กลุ่มตัวอย่าง คือ สมาชิกชุมชน 7 ชุมชน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 159 คน
ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม มีค่าความ
เชื่อมั่น 0.88 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทาง
เดียว และการทดสอบแอลเอสตี และขั้นตอนที่ 2 นำเสนอแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการ
ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน ผู้ให้ข้อมูลหลัก คือ ผู้นำชุมชน สมาคม ผู้ประกอบการ
ภาคเอกชน หน่วยงานภาครัฐ และผู้ทรงคุณวุฒิ หรือนักวิชาการ จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า 1) ระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE)
เพื่อชุมชนห้องถิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วม
ติดตามและประเมินผล และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ 2) สมาชิกชุมชน 7 ชุมชนใน
จังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีเพศและอาชีพแตกต่างกัน มีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยาแตกต่างกัน อย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ3)
แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน จังหวัด
พระนครศรีอยุธยา ได้แก่ ควรส่งเสริมการพัฒนาศิ่นค้าและบริการที่เป็นเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ ของชุมชนห้องถิน
ควรพัฒนาศักยภาพบุคลากรและสร้างแรงจูงใจ ควรส่งเสริมกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ควรนำเทคโนโลยี
มาประยุกต์ใช้ในการส่งเสริมการขายและประชาสัมพันธ์ และควรพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อความสะดวกในการ
เข้าถึงชุมชน

คณะ..... มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ลายมือชื่อนักศึกษา.....
สาขาวิชา..... รัฐประศาสนศาสตร์ ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา..... 2565

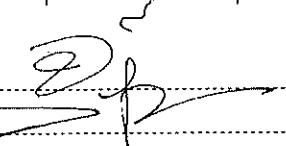
Jarruk Dardee. (2023). A Guideline to Promote Participative Management among Network Partners of Creative Tourism (MICE) for the Local Community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. An Independent Study for the Master of Public Administration in Public Administration Program, Phranakorn Si Ayutthaya Rajabhat University. 168 pp.
Advisor: Associate Professor Apichat Pansuwan, Ph.D.

ABSTRACT

The objectives of this research were: 1) to investigate the level of participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province; 2) to compare participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province, categorized by their individual factors; and 3) to propose a guideline to promote participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. The study was conducted into two stages. The first stage involved examining and comparing participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. The sample group, obtained by stratified sampling, consisted of 159 community members from 7 communities in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. The research instrument was a questionnaire with a reliability level at 0.88. Statistical analysis was performed in terms of means, standard deviation, t-test, one-way analysis of variance, and LSD testing. The second stage was to propose a guideline to promote participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province. The key informants, obtained by purposive sampling, were 15 community leaders, associations, entrepreneurs, private and government sectors, and experts or academicians. The research instrument was a form of semi-structured interview.

The research results revealed as follows: 1) participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province, as a whole, was at a high level. Monitoring and evaluation was found at the highest level, while having mutual benefits was found the lowest, 2) the community members from 7 communities in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province who had different gender and occupation involved in participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province at a different level with a statistical significance at .05; and 3) the guideline to promote participative management among network partners of creative tourism (MICE) for the local community in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province included developing local uniqueness and identity in products and services, personnel potential development and motivation, creative tourism promotion, applying technology in sales promotion and public relations, and infrastructure development in the community.

Faculty.....Humanities and Social Sciences.....Student's signature.....
ProgramPublic Administration.....Advisor's signature.....
Academic year 2022.....

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษา ที่กรุณaseiy ละเอเวลาก่อนมีค่าในการให้คำปรึกษา แนะนำ ให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการทำการทำการค้นคว้าอิสระ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไข และปรับปรุง จนทำให้การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จคล่องตัวได้อย่างสมบูรณ์ รวมทั้งเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัย มีความเพียรพยายาม ในการศึกษา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบการค้นคว้าอิสระ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ กรรมการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลวรรณ วรรณธนัง ประธานกรรมการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชชุกร นาครอน กรรมการ รวมทั้งคณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา ความรู้ให้แก่ผู้วิจัย

นอกจากนี้ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สานิษฐ์ ศิริวิษฐ์กุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล อนุสนิธิพัฒน์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมธารัตน์ จันทะนี รวมทั้งผู้ให้การสัมภาษณ์ และผู้ตอบแบบสอบถามทุกคน ได้แก่ ประธานสถาบันสภាពลศึกษาที่องค์เที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา นายกสมาคมธุรกิจที่องค์เที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยาการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา นายกสมาคมท่องเที่ยวโดยบุษราชน พระนครศรีอยุธยา และสมาคม 7 ชุมชน ดังนี้ 1) ชุมชนโรมสเตย์เกิด 2) หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โรมสเตย์ไทรน้อย 3) วิสาหกิจชุมชนโรมสเตย์คลองรงจะระเข้ 4) ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ 5) สมาคมท่องเที่ยวโดยบุษราชนพระนครศรีอยุธยา 6) วิสาหกิจชุมชนตำบลคลองจิก 7) วิสาหกิจชุมชนผักให้ขนมไทยไก่หวาน และสถานที่จัดงาน ผู้จัดงาน ผู้ประกอบการ และผู้ให้บริการ ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจไมซ์ (MICE) จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่กรุณaseiy ละเอเวลาก่อนให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลในการวิจัยเป็นอย่างดี และให้คำแนะนำในการทำวิจัย ทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดทำ การค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จคล่องตัวได้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณผู้บริหาร ได้แก่ คุณรองค์ ด่านชัยวีโรจน์ ประธานคณะกรรมการบริหาร คุณปราณี ด่านชัยวีโรจน์ ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร ศูนย์การค้าอยุธยาชีตี้พาร์ค ขอบคุณเพื่อนร่วมร่างงานทุกคน และในฐานะนักศึกษาปริญญาโท สาขาวรรณประศาสนศาสตร์ รุ่น 1 ขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคน ที่ให้กำลังใจในการศึกษาด้วยดีเสมอมา

สุดท้ายสำคัญที่สุด ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อเจริญ คุณแม่ทองใบ ตาดี พื้นทองครอบครัว ตาดี ครอบครัวเทพกลาง และครอบครัวทองคำเจริญ ที่เป็นกำลังสำคัญในการสนับสนุนการศึกษาวิจัย ครั้งนี้ ขอบพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้

เจริญ ตาดี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	๑
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	๒
กิตติกรรมประกาศ.....	๓
สารบัญ.....	๗
สารบัญตาราง.....	๘
สารบัญภาพประกอบ.....	๙
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำนำการวิจัย.....	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ทฤษฎีทางด้านประชากรศาสตร์	10
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเครือข่าย	17
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม	18
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชน หรือ	
การท่องเที่ยวโดยชุมชน	27
การท่องเที่ยวรูปแบบใหม่ (MICE).....	30
การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์.....	32
พื้นที่การศึกษา	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
3	วิธีดำเนินการวิจัย การวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเชิงคุณภาพ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล 	51 51 51 53 55 55 56 56 56 57 57 58 58
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล การวิจัยเชิงปริมาณ ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกในชุมชน ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคีเครือข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการมีส่วนร่วม บริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา การวิจัยเชิงคุณภาพ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหาร ภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 	59 60 60 63 68 82 82

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	95
สรุปผล.....	95
อภิปรายผล	99
ข้อเสนอแนะ.....	105
 บรรณานุกรม	 107
 ภาคผนวก	 118
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เขียนข้อมูลในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	119
ภาคผนวก ข ประเมินค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือ IOC ของผู้ทรงคุณวุฒิ	121
ภาคผนวก ค แบบสอบถามการวิจัย	125
ภาคผนวก ง ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ รวบรวมข้อมูล.....	134
ภาคผนวก จ หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ที่ใช้ในการทำการวิจัย	136
ภาคผนวก ฉ หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อทำการวิจัย	140
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	 156

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 สรุปสังเคราะห์แนวคิดด้านประชาราศาสตร์.....	17
2 สังเคราะห์แนวคิดการบริหารแบบมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยว เขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	22
3 แสดงจำนวนสมาชิกชุมชน จำนวน 7 กลุ่ม	52
4 ผลการวิเคราะห์ค่าร้อยละของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม	60
5 ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อส่วนร่วม การบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยภาพรวม	63
6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหาร ภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน.....	64
7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหาร ภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน.....	65
8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหาร ภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์	66
9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหาร ภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์.....	67
10 การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเขิงสร้างสรรค์ ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตาม กลุ่มชุมชน	69
11 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ การส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยว เขิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชนเป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมด้านการวางแผน	70

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ การส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำยการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชนเป็นรายคู่ ด้านการติดตามและประเมินผล.....	71
13 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ การส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำยการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชนเป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมด้านดำเนินการ	72
14 ผลการวิเคราะห์ การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วม การบริหารภาครัฐอ่ำยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามเพศ	73
15 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอายุ	74
16 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามสถานภาพ	75
17 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมวางแผนงาน.....	76
18 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำยการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมวางแผนงาน	77
19 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำยการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนก ตามอาชีพเป็นรายคู่ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน	78
20 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐอ่ำย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามระดับการศึกษา.....	79

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
21 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาคเครือข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามระดับการศึกษา.....	80
22 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาคเครือข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน.....	81

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
2 ภาพขอบเขตการศึกษาประจำศาสตร์	10
3 แนวทางการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ “เม็ด” (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.....	104

Graduate School ARU.

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความมีเอกลักษณ์ของประเทศไทย ทำให้นักท่องเที่ยวต่างชาติให้ความสำคัญกับประเทศไทย ว่าเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ทรงคุณค่า และน่าจะมาจากประสบการณ์การท่องเที่ยว ซึ่ง Trend Watching 2018 Report ได้กล่าวว่า ในปัจจุบันผู้บริโภคให้ความสำคัญกับสินค้าและบริการที่มีความเฉพาะตัว จนเกิดเป็นกระแส “รักท้องถิ่น (Local Love)” หรือท้องถิ่นกว้างขวาง (Localization) ซึ่งเป็นการผลิตสินค้าและบริการและจัดจำหน่ายเฉพาะในพื้นที่ชุมชนนั้นๆ โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ จะเข้าหาสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์รวมถึงความโดดเด่นจากพื้นที่ชุมชน เช่น การเลือกที่พัก การทำกิจกรรมร่วมกับคนในชุมชน การเลือกซื้อของฝากที่ทำขึ้นโดยคนในชุมชน (สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา, 2563)

แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566-2570) ได้เล็งเห็นความสำคัญการพัฒนาการท่องเที่ยวไทยเพื่อนำประเทศที่ดีกว่าสำหรับทุกคน (Building Forward a Better Tourism For All) โดยคำนึงถึงประโยชน์ของ 3 กลุ่มหลัก 1) ประชาชน (People) 2) รายได้ (Profits) 3) ความยั่งยืน (Planet) ด้วยวิสัยทัศน์ในการพัฒนาและขับเคลื่อนการท่องเที่ยวอย่างครอบคลุมและทั่วถึงในเวลา 5 ปี ดือ “การท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นคุณค่ามีความสามารถในการปรับตัว เติบโตอย่างยั่งยืน และมีส่วนร่วม (Rebuilding High Value Tourism Industry with Resilience, Sustainability and Inclusive Growth)” เพื่อเกิดการบูรณาการการทำงานของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องในการผลักดันให้มีการบริหารจัดการการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับความท้าทายและสถานการณ์การท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไป (คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ (ท.ท.ช.), 2566)

อุตสาหกรรมไมซ์ (MICE) เป็นธุรกิจท่องเที่ยวที่มีวัตถุประสงค์ในการจัดประชุมขององค์กร การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การจัดประชุมนานาชาติ และการจัดแสดงสินค้าเข้าด้วยกัน โดยมีการจัดการที่ดีและสมบูรณ์อย่างมืออาชีพ ทั้งด้านการบริการ ด้านสถานที่ ด้านการจัดประชุม ด้านอาหาร และเครื่องดื่ม ด้านเครื่องมืออุปกรณ์อำนวยความสะดวก ด้านการรับส่งสินค้าที่จะจัดแสดงด้านพิธีการ และศุลกากร ประกอบด้วย 4 กลุ่ม (สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน), 2561) ได้แก่ (1) ธุรกิจการจัดประชุมองค์กร (Meeting: M) คือ การรวมกลุ่มของผู้คน เพื่อที่จะอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน โดยเป็นการประชุมที่มีขนาดเล็ก (2) การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Incentive: I) คือ การเดินทางเพื่อพักผ่อนส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่การพักผ่อนหรือความตื่นเต้นเป็นหลักโดยไม่มีความเกี่ยวพันกับธุรกิจหรือหน้าที่การงานของบุคคล (3) การจัดประชุมวิชาชีพ (Convention: C) คือ กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยมุ่งการให้ความรู้แก่ผู้เข้าร่วมงานการมีปฏิสัมพันธ์

ระหว่างผู้เข้าร่วมงาน (4) การจัดแสดงสินค้า (Exhibition: E) คือ การนำเสนอสินค้าและบริการที่มีการเชิญผู้เข้าร่วมงานโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงให้เกิดการขายแก่ผู้เข้าร่วมงาน ซึ่งทั้ง 4 ประเภทนี้รวมเรียกว่า MICE Business (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2557) โดยการท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจใหม่เป็นธุรกิจกลุ่มนี้ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีส่วนสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยอย่างต่อเนื่องและสร้างเครือข่ายการค้าการลงทุนของนักธุรกิจไทยและชาวต่างชาติ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลองค์ความรู้ นวัตกรรมอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน รวมทั้งก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปยังธุรกิจที่อยู่ในภาคการท่องเที่ยวโดยตรง (สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน), 2561) รวมทั้งก่อให้เกิดการกระจายรายได้ไปยังธุรกิจที่อยู่ในภาคการท่องเที่ยวโดยตรง รัฐบาลจึงกำหนดให้การท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจใหม่ เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมภาคบริการที่สำคัญในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 (พ.ศ.2560 – 2564) และยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560 – 2579)

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) รูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวแบบใหม่ นำเอารูปแบบการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมาผสมผสานเข้ากับศักยภาพเชิงสร้างสรรค์ของนักท่องเที่ยวและของชุมชน ดังนั้น แนวคิดเรื่องนี้จึงเป็นของใหม่แต่ก็ได้รับการยอมรับจากองค์กรยูเนสโก (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization: UNESCO) (วิยะดา เสรีวิชัยสวัสดิ์, 2555) โดยการนำแนวคิดเศรษฐกิจเชิงสร้างสรรค์มาปรับใช้กับภาคการท่องเที่ยวและบริการเพื่อวัตถุประสงค์ในการเพิ่มค่าและมูลค่า บนพื้นฐานของเทคโนโลยีที่ทันสมัย หรือแรงงานจำนวนมาก ด้วยปัจจัย 4 ประการ คือ “ทุน” มาبالغ กับ “ความคิดสร้างสรรค์” และผลงานเข้ากับ “สินทรัพย์ทางวัฒนธรรม” และ “ทักษะเฉพาะตัว (สุดแคน วิสุทธิลักษณ์, 2558) ซึ่งทั้งสาม要素เน้นการเรียนรู้ในด้านวัฒนธรรมโดยมีวิธีการเรียนรู้ที่เกิดจากประสบการณ์ตรงของนักท่องเที่ยว สอดคล้องกับการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based Tourism) คือ การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม กำหนดทิศทางโดยชุมชน จัดการโดยชุมชนเพื่อชุมชนและชุมชนมีบทบาทเป็นเจ้าของมีสิทธิในการจัดการดูแล โดยการดำเนินงานครอบคลุม 5 ด้าน ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม (ศศิชา หมุดมลทิล, 2561) สนับสนุน การพัฒนาวัฒนธรรมท้องถิ่น วิถีชีวิตและวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่บอกถึงอัตลักษณ์ความเป็นชุมชน ความเข้มแข็งของชุมชน ทำให้ชุมชนสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคม โดยที่ยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรมและประยุกต์ให้สอดคล้องกับยุคสมัย มีการสืบทอดสู่คนรุ่นหลัง เป็นเครื่องมือในการพัฒนาเศรษฐกิจ และมีศักยภาพในการแข่งขัน (เพรม ถาวรประภาสวัสดิ์, 2562) ซึ่งผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะคนในชุมชนท้องถิ่น ภาคประชาชนสังคม ภาครัฐ ภาคเอกชน ผู้ประกอบการ และภาคเครือข่ายผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ตลอดจนสถาบันการศึกษาควรทราบถึงการปรับตัวในการทำงานแบบมีส่วนร่วมภายใต้รูปแบบบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชนเป็นสำคัญ โดยชุมชนพื้นที่

เขตจังหวัดภาคกลางตอนบน (พระนครศรีอยุธยา สารบุรี ลพบุรี สิงห์บุรี ขัยนาท และอ่างทอง) มีประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม ประเพณี และภูมิปัญญาที่โดดเด่น อีกทั้งยังมีพื้นที่ทางการเกษตร ทรัพยากรธรรมชาติ และวัฒนธรรมที่น่าสนใจ ชุมชนจึงได้ร่วมกันก่อตั้งเป็นวิสาหกิจชุมชนท่องเที่ยวทั้งในรูปแบบของการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์และการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ รองรับการมาเยือนเยี่ยมเยือนของนักท่องเที่ยว (กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร, 2564)

ด้วยประวัติศาสตร์จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นเมืองมรดกโลกทางวัฒนธรรมมากกว่า 30 ปี กรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานีสำคัญของประวัติศาสตร์ไทย ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังส่งเสริมการท่องเที่ยว ซึ่งภาคกลางที่สามารถพัฒนาศักยภาพการจัดการธุรกิจไม่ขนาดใหญ่ ด้วยโครงข่ายการคมนาคม โรงแรม ที่พักหลายระดับ สถานที่จัดการประชุม จัดงานสัมมนา สถานที่ท่องเที่ยว เพื่อเป็นร่างรัลามากมาย รวมไปถึงศูนย์จัดแสดงนิทรรศการที่สะท้อนความเป็นไทย สำหรับการจัดงานกิจกรรมธุรกิจครบวงจร รวมถึงการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมในแหล่งท่องเที่ยวชุมชนในพื้นที่ชุมชนเข้ามาร่วมกัน ซึ่งสิ่งที่สำคัญภาคีเครือข่ายที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด พบทวิภาคีจุดอ่อนด้านศักยภาพของผู้นำ บุคลากร ที่มีความรู้ ทักษะ ความสามารถ ส่งผลขาดการบริหารงานอย่างเป็นระบบ ขาดด้านการสร้างจุดเด่น จุดขายใหม่ ขาดการนำเทคโนโลยีมาปรับใช้ร่วมกับการส่งเสริมด้านการประชาสัมพันธ์เพื่อเข้าถึงชุมชน และโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ รวมถึงความสะอาดและความปลอดภัย ซึ่งสิ่งที่สำคัญที่สุดขาดการมีส่วนร่วมบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวโดยชุมชน รวมถึงเปิดโอกาสให้ชุมชนหรือเจ้าของพื้นที่มีส่วนร่วมด้านการตลาดและการขาย หรือการประยุกต์โดยนำเทคโนโลยีเข้ามาและการประชาสัมพันธ์

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจทำการศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมการบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน กลุ่มชุมชน หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมกันพัฒนาศักยภาพแนวทางการมีส่วนร่วมบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ให้เหมาะสมในการดำเนินงาน ขับเคลื่อนภาคีเครือข่าย นำไปสู่ความสำเร็จได้อย่างยั่งยืน เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พร้อมยกระดับสู่เมืองมิซซิทต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

- 1.2.1 การมีส่วนร่วมการบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นอย่างไร

1.2.2 การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นอย่างไร

1.2.3 แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.3.2 เพื่อเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.3.3 เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

1.4.1.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย กลุ่มชุมชน เพศ อายุ สถานภาพ การศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.4.1.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variables) ได้แก่

1.4.1.2.1 การมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และ ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

1.4.1.2.2 แนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.4.2 ขอบเขตด้านประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

1.4.2.1 การวิจัยใช้ปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ สมาชิกชุมชน 7 ชุมชน จำนวน 182 คน (ตั้งนี้ 1) ชุมชนไอมสเตอร์เกะเกิด 2) หมู่บ้านทองเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไอมสเตอร์ไทรน้อย 3) วิสาหกิจชุมชนไอมสเตอร์คลองราชจะเขต 4) ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ

5) สมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชนพะนังครศรีอยุธยา 6) วิสาหกิจชุมชนตำบลคลองจิก 7) วิสาหกิจชุมชนผู้ให้เช่นมีไทยไกลหวาน (สำนักงานเกษตรอำเภอ 31 ธันวาคม 2565) จากการกำหนดขนาดตัวอย่างด้วยสูตร (Yamane, T., 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 159 คน โดยวิธีสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling : SRS)

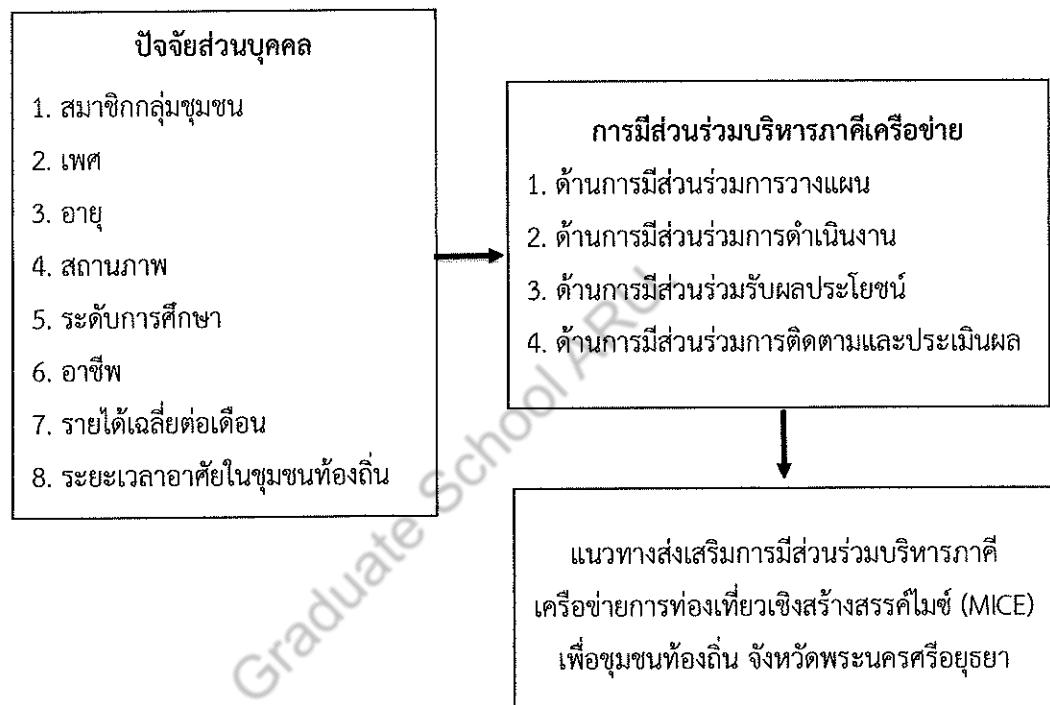
1.4.2.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้นำชุมชน สมาคม ผู้ประกอบการภาคเอกชน 2) หน่วยงานภาครัฐ และ 3) ผู้ทรงคุณวุฒิและอาจารย์ จำนวน 15 คน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญบทบาทเกี่ยวข้องกับผู้กำหนดกำหนดนโยบาย ผู้สนับสนุนตอบนโยบาย และผู้ทรงคุณวุฒินักวิชาการ ผู้ที่มีประสบการณ์ มีเชื่อเสียง มีบทบาทสำคัญด้านการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมือง (MICE) เพื่อชุมชนท่องถิ่น จังหวัดพะนังครศรีอยุธยา

1.5 ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เดือนเมษายน 2565 - สิงหาคม พ.ศ. 2566

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครيءื่อข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสังเคราะห์ตัวแปรสรุปเป็นกรอบแนวคิด และกำหนดตัวแปร ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 การมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายของชุมชน หมายถึง กระบวนการดำเนินงานที่เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อการรวมตัวจัดตั้งเป็นกลุ่มชุมชนท่องเที่ยวเพื่อดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวด้วยตนเองและประชาชนในชุมชนท้องถิ่นเข้ามา มีส่วนร่วมการควบคุมดูแลกระบวนการด้านการท่องเที่ยว ตั้งแต่เริ่มขั้นตอนการวางแผน การดำเนินงาน การร่วมรับผลประโยชน์ ตลอดจนการติดตามและประเมินผล ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ

1.7.2 ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน หมายถึง ภาคีเครือข่ายการสำรวจ วิเคราะห์สาเหตุ และปัญหาต่างๆ ของชุมชน โดยการประสานงานสร้างเครือข่ายกับชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ วิธีการดำเนินการ เพื่อสามารถเข้าถึงข้อมูลและส่งเสริมการพัฒนาชุมชน อย่างเกิดประสิทธิภาพ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

1.7.3 ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน หมายถึง ภาคีเครือข่ายการกำหนดแผนงาน กระบวนการ กำหนดแนวทางการปฏิบัติ การตัดสินใจร่วมกันของการบริหารงาน การประสานงาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อการนำทรัพยากรชุมชนมาใช้และพัฒนาอย่างสร้างสรรค์ ให้เกิดประสิทธิผล ต่อชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน

1.7.4 ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ หมายถึง ภาคีเครือข่ายการเปิดโอกาสให้ชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนดแผนการดำเนินงานการจัดสรร การกระจายผลประโยชน์ภายในกลุ่ม ผลประโยชน์ของโครงการ และการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อทำให้ชุมชน ร่วมถึงสังคมได้รับผลประโยชน์ อันนำมาซึ่งการพัฒนาชุมชนอย่างมีประสิทธิผลและยั่งยืน

1.7.5 ด้านการมีส่วนร่วมการติดตามและประเมินผล หมายถึง ภาคีเครือข่ายการตรวจสอบ แผนงาน ติดตามขั้นตอนกระบวนการ เพื่อตรวจติดตามการดำเนินการเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เพื่อปรับปรุงการดำเนินงาน เพื่อให้สอดคล้องตามเป้าหมายและประเมินผล เพื่อสรุปผลการดำเนินงาน และแนวทางการพัฒนาการบริหารภาครีเครือข่ายแบบมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิผล

1.7.6 ธุรกิจไมซ์ (MICE) หมายถึง ธุรกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของประเทศไทย ประกอบไปด้วยธุรกิจหลัก 4 กลุ่ม ได้แก่ การจัดประชุมขององค์กร (Meeting หรือ M) การเดินทาง เพื่อเป็นรางวัล (Incentive หรือ I) การประชุมนานาชาติ (Convention หรือ C) และการจัดงาน แสดงสินค้า (Exhibition Event หรือ E) โดยกำหนดกลุ่มตัวอย่างวิจัยครั้งนี้ 7 ชุมชน ได้แก่ 1) ชุมชน ไอยมสเตย์เก่าเกิด 2) หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ไอยมสเตย์ไทรน้อย 3) วิสาหกิจชุมชนไอยมสเตย์คลอง rangle 4) ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ 5) สมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชน พระนครศรีอยุธยา 6) วิสาหกิจชุมชนตำบลคลองจิก 7) วิสาหกิจชุมชนผ้ากีฬาขนมไทยไกลหวาน

1.7.7 การท่องเที่ยวชุมชน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ชุมชนเป็นผู้กำหนดกระบวนการท่องเที่ยว และรูปแบบการท่องเที่ยวของตนเอง ชาวบ้านทุกคนเป็นเจ้าของทรัพยากรในการท่องเที่ยวนั้นๆ และ

มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกิดจากการท่องเที่ยว ซึ่งการท่องเที่ยวที่จัดโดยชุมชนนั้นมีจุดขายที่หลากหลาย สร้างความยั่งยืนสู่คุณรุ่นหลานและเกิดประโยชน์ต่อห้องถินอย่างแท้จริง

1.7.8 การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) หมายถึง การท่องเที่ยวที่เพิ่มคุณค่าให้กับสถานที่ท่องเที่ยวในชุมชนเป้าหมาย นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่แท้จริง ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อการท่องเที่ยวโดยผ่านการเข้าไปมีส่วนร่วม เรียนรู้ ศิลปะ วัฒนธรรม ของชุมชน มากกว่าการไปเป็นผู้ที่ยวชม และพัฒนาตนเอง ด้วยการเรียนรู้โดยมุ่งเน้นกิจกรรมในห้องถินที่หลากหลาย ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ทักษะในห้องถิน สร้างรายได้ในชุมชน อีกทั้งยังสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างชุมชนและผู้มาเยือน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนไปสู่การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ทำให้ทราบการมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1.8.2 ทำให้ทราบเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

1.8.3 ทำให้ทราบแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนห้องถิน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

บทที่ 2

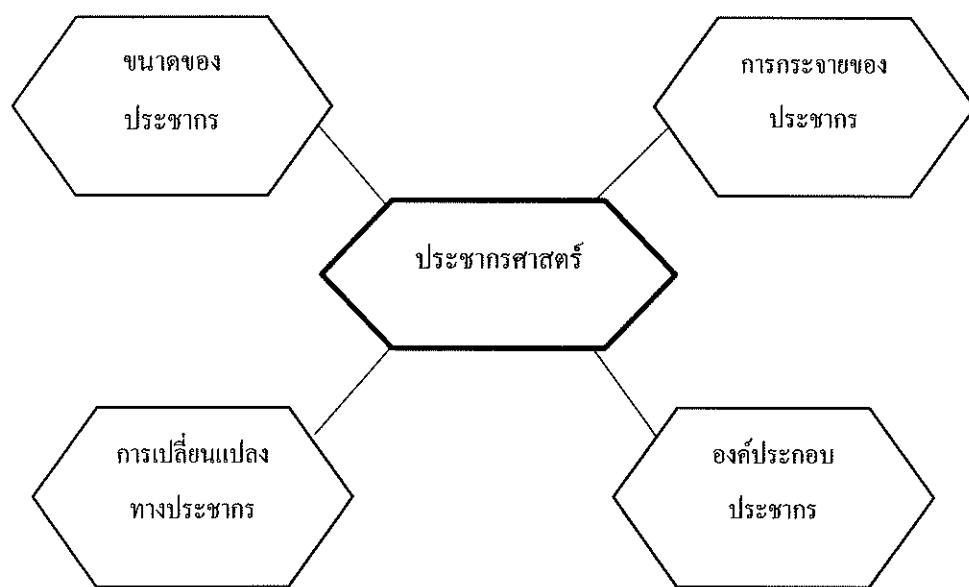
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะรนนครศรีอยุธยา ซึ่งแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถนำมาสรุปได้ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารภาครัฐหรือข้าราชการ
3. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารแบบมีส่วนร่วม
4. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชนหรือการท่องเที่ยวโดยชุมชน
5. แนวคิดเกี่ยวกับการท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจไมซ์ (MICE)
6. แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
7. พื้นที่ศึกษาวิจัย
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์

เกรียงไกร อุระพันธ์ (2560, หน้า 6) กล่าวว่า ประชากรศาสตร์ (Demography) เป็นการศึกษา ลักษณะ (Size) การกระจาย (Distribution) และองค์ประกอบของประชากร (Composition) ศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลง และองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ซึ่งองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลง ประชากร ได้แก่ ภาวะทั้ง 3 อย่าง คือ ภาวะเจริญพันธุ์หรือการเกิดภาวะการตาย และภาวะการณ์ย้ายถิ่น ตลอดถึงการเปลี่ยนแปลงฐานะทางสังคม (Philip M. Hauser and Otis Dudley, Duncan อ้างใน ศิริ ยามสุพันธ์, 2539: 3) ซึ่งประชากรศาสตร์มีขอบเขตการศึกษา 4 ประเด็น คือ การศึกษาเกี่ยวกับ ขนาดของประชากร การศึกษาเกี่ยวกับการกระจายของประชากร การศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบ ประชากร และการศึกษาองค์ประกอบของการเปลี่ยนแปลงประชากร ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ขอบเขตการศึกษาประชากรศาสตร์

จากภาพที่ 2 จะเห็นได้ว่าประชากรศาสตร์ที่ศึกษาเกี่ยวกับ

1. ขนาดของประชากร คำว่า ขนาด หมายถึง จำนวนหน่วยในการนับประชากร เช่น จำนวนคน ซึ่งจะเป็นการศึกษาให้ทราบว่า ณ พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งมีขนาดประชากรเท่าใด ในปัจจุบันหรือเดิมกว่าอย่างไร และจะมีขนาดเท่าใดในอนาคต

2. การกระจายตัวของประชากร คำว่า การกระจาย หมายถึง การจัดกลุ่มของ ประชากรในพื้นที่หนึ่งๆ ซึ่งจะเป็นในลักษณะทางภูมิศาสตร์หรือเขตที่อยู่อาศัยก็ได้ในเวลาที่กำหนด เช่น ภูมิภาค กลุ่มยุทธศาสตร์ จังหวัด จังหวัด เขตอุตสาหกรรม เขตพื้นที่เศรษฐกิจพิเศษ เขตชานเมือง เขตเมือง เขตชนบท สาเหตุและผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการกระจายตัวดังกล่าว

3. องค์ประกอบประชากร เป็นการศึกษาถึงคุณลักษณะต่าง ๆ ของประชากรที่รวมกัน ณ พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง เช่น เพศ อายุ เชื้อชาติ สัญชาติ สถานภาพการสมรส รายได้ อาชีพ เป็นต้น

4. องค์ประกอบการเปลี่ยนแปลงประชากร คำว่า การเปลี่ยนแปลงทางประชากร หมายถึง การเพิ่มขึ้นหรือลดลงของจำนวนประชากรทั้งหมด ซึ่งได้แก่ การเกิด การตาย และการย้ายถิ่น หรือ ประชากรในโครงสร้างบางส่วน ซึ่งได้แก่ การกระจายตัวของประชากรตามเพศและอายุ ซึ่ง องค์ประกอบดังกล่าวจะมีผลให้ประชากรในพื้นที่มีการเปลี่ยนแปลงไปด้วย

อย่างไรก็ตามปรากฏว่าได้มีนักวิชาการหลายท่านได้พยายามจะแยกประชากรศาสตร์ (Demography) กับการศึกษาประชากร (Population Studies) ออกจากกัน โดยพยายามจำกัดความว่า ประชากรศาสตร์เน้นหนักเฉพาะทางด้านการคำนวณตัวเลข สถิติเท่านั้น การพยายามจำกัดขอบเขตของ

ประชากรศาสตร์ไว้แค่เป็นเรื่องของการคำนวณตัวเลขสถิติตั้งกล่าวว่าจึงไม่เป็นการถูกต้องและไม่เป็นที่ยอมรับของนักประชากรโดยทั่วไป เพราะจะพบว่าสามารถจำแนก ประชากรศาสตร์ได้ 2 ภาค คือ ภาค พรรณนา (Descriptive Demography) และภาคคณิตศาสตร์ (Mathematical Demography) ซึ่งวัฒน์ ปัญจพงษ์ และคณะ, ม.ป.ป. 4

1. ประชากรศาสตร์ภาคพรรณนา (Descriptive Demography) ได้แก่ การศึกษาเกี่ยวกับ จำนวนประชากร การเปลี่ยนแปลงประชากร การกระจายตัวประชากร องค์ประกอบหรือคุณลักษณะ ต่าง ๆ ของประชากร เป็นต้น และมีความจำเป็นต้องใช้ข้อมูลประชากร ได้แก่ ข้อมูลเรื่องการเกิด การตาย การย้ายถิ่น อายุ เพศ ฯลฯ เพื่อใช้ประกอบการอธิบายข้อมูลต่างให้เกิดความน่าสนใจต่อไป

2. ประชากรศาสตร์ภาคคณิตศาสตร์ (Mathematical Demography) ได้แก่ การศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรของประชากรในเชิงสถิติ และคิดค้นหาแบบจำลองทาง คณิตศาสตร์ (Mathematical Model) และสูตรต่าง ๆ ตลอดจนการปรับปรุงเทคนิคการวิเคราะห์ ข้อมูลทางประชากรให้มีประสิทธิภาพดีขึ้น มีความน่าเชื่อถือ โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์

สรุปประชากรศาสตร์ เป็นการศึกษาถึงขนาด (Size) การกระจาย (Distribution) และ องค์ประกอบของประชากร (Composition) การเปลี่ยนแปลงประชากรด้านภาวะเจริญพันธุ์หรือ การ เกิด ภาวะการตาย และภาวะการณ์ย้ายถิ่น โดยใช้ประชากรศาสตร์ภาคพรรณนา (Descriptive Demography) และภาคคณิตศาสตร์ (Mathematical Demography) อธิบายผลจากการศึกษา ข้อมูลต่าง ๆ

กองกาญจน์ เทreyiyothong (2556) ได้กล่าวว่า ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์เป็นสิ่งที่ทำให้ ความต้องการของผู้บริโภค มีความแตกต่างกันซึ่งสิ่งแวดล้อมทางประชากรศาสตร์ประกอบด้วยการ เพิ่มขึ้นและการลดลงของประชากร โครงสร้างอายุของประชากร การย้ายถิ่น รูปแบบของครอบครัว การศึกษา รายได้ เชื้อชาติ และวัฒนธรรม

ตัวนา วัฒน์ชีวะกุล (2558, หน้า 9) ได้กล่าวว่า ประชากรมนุษย์ที่เกี่ยวกับ ขนาด โครงสร้าง อายุและเพศ การกระจายตัว และการเปลี่ยนแปลงประชากรได้แก่ การเกิด การตาย และการย้ายถิ่น โดยมีรายละเอียด ดังนี้ ขนาดของประชากร (Population Size) หมายถึง จำนวนสมาชิกหรือบุคคล ทั้งหมดที่ประกอบขึ้น เป็นประชากร ณ พื้นที่หนึ่ง ในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเพื่อทราบขนาดของประชากรใน อดีต ปัจจุบันและอนาคต โครงสร้างอายุและเพศ (Age-sex Structure) หมายถึง จำนวนหรือสัดส่วน ของประชากรที่จำแนก ออกเป็นเพศชายและหญิงและเป็นกลุ่มอายุต่าง ๆ ในการแสดงให้เห็น โครงสร้างอายุและเพศจะใช้วิวัฒนา แผนภูมิวงในแนวอนุกันขึ้นไปและเรียกแผนภูมินี้ว่า ปรามิตประชากร (Population Pyramid)

การกระจายตัว (Population Distribution) หมายถึง การที่ประชากรกระจายกันอยู่อาศัยตามพื้นที่ภูมิศาสตร์ซึ่งอาจแบ่งพื้นที่ภูมิศาสตร์ออกตามหน่วยการบริหาร หรือหน่วยการปกครอง เป็นเขตเมือง ชนบท หรือตามลักษณะพื้นที่อย่างอื่น

การเปลี่ยนแปลงประชากร (Population Change) หมายถึง การเปลี่ยนแปลงขนาด (size) โครงสร้าง (structure) และการกระจายตัว (distribution) ของประชากรในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง การเปลี่ยนแปลงประชากรเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในส่วนประกอบ 3 ประการ คือการเกิด (birth) การตาย (death) และการย้ายถิ่น (migration) และปฏิสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบเหล่านี้

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลประชากร

การเก็บรวบรวมข้อมูลประชากรทำได้ 3 วิธี ได้แก่

1. สำมะโนประชากร หมายถึง การเก็บรวบรวมข้อมูล ที่แสดงลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ของคนทุกคนภายในประเทศ โดยการแจ้งนับประชากรทั้งหมดในพื้นที่ ณ ช่วงเวลาใดเวลาหนึ่ง ซึ่งโดยทั่วไปจะทำทุก ๆ 5 ปีหรือ 10 ปี แต่ถ้าประชากรค่อนข้างเพิ่มลดลงเรื่อยๆ ก็อาจจะทำครึ่งปี คือเพิ่มตัวเลขที่สำคัญ เกี่ยวกับประชากร อันจะเป็นประโยชน์ในการบริหารงานของหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ เช่น ประโยชน์ในการจัดเก็บภาษีและประโยชน์ทางการทหาร และการวางแผนพัฒนาประเทศ เป็นต้น

สำมะโนประชากร ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ประชากรโดยตรง หรือการส่งแบบสอบถามให้หัวหน้าครัวเรือนเป็นผู้กรอก แต่วิธีนี้จะเหมาะสมสำหรับประเทศไทยที่ประชากรมีการศึกษาค่อนข้างดีมีระบบไปรษณีย์ที่ดีและมีระบบเลขบ้านที่สมบูรณ์ โดยการแจ้งนับบุคคล ณ สถานที่ ที่พำนักอยู่ในวันที่ทำ สำมะโน เป็นการแจ้งนับแบบพฤตินัย (de facto) และ การแจ้งนับบุคคล ณ ที่พำนักอยู่ ประจำหรือตามกฎหมาย เป็นการแจ้งนับแบบนิตินัย (de jure) ข้อมูลสำมะโนประชากร เป็นข้อมูลพื้นฐานทางประชากรของประเทศไทย ที่ให้รายละเอียดด้าน เศรษฐกิจ สังคม และประชากรขั้นพื้นฐาน นอกจากจะเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายในการพัฒนา ประเทศไทยแล้ว ยังเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัยอีกด้วย โดยสามารถวิเคราะห์หาอัตราเพิ่มประชากรในอดีต และแนวโน้มการเพิ่มประชากรในอนาคต รวมถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างด้านอายุและเพศของ ประชากร

2. การจดทะเบียนราษฎร ข้อมูลประชากรที่ได้จากการจดทะเบียนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การจดทะเบียนชีพ (Vital Registration) และการจดทะเบียนประชากร (Population Registration) ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูล คุณลักษณะพื้นฐานของประชากร และเหตุการณ์สำคัญในชีวิตของบุคคลหนึ่ง เช่น การเกิด ตาย แต่งงาน หย่า และย้ายที่อยู่ ที่เป็นปัจจุบันตลอดเวลา ซึ่งจะต่างจากสำมะโนประชากรหรือการสำรวจ ที่เก็บรวบรวม ข้อมูล ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ระบบการจดทะเบียนราษฎรในประเทศไทย เริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2452 ที่กำหนดให้มีการจดทะเบียนคนเกิด คนตาย ขึ้นใน 25 ตำบลในมณฑลกรุงเทพฯ และเพิ่มในหัวเมืองในปี พ.ศ. 2458 ระบบการ จดทะเบียนคนเกิด คนตาย ได้มีการบังคับใช้ทั่วประเทศในปี

พ.ศ.2459 และในปี พ.ศ.2460 มีการ ประกาศใช้พระราชบัญญัติการตรวจสอบบัญชีสำมะโนครัว และการจดทะเบียนคนเกิด คนตาย คนย้ายถิ่น ต่อมาปี พ.ศ. 2478 ได้มีการให้จดทะเบียนสมรส และการหย่าร้าง การจดทะเบียนนี้ดำเนินการโดยสำนักบริหารการทะเบียนรายวัน กระทรวงมหาดไทย การศึกษาข้อมูล ประชากรเกี่ยวข้องกับงานทะเบียน 3 ประเภท คือ

1. ทะเบียนรายภูมิ เป็นทะเบียนที่แสดงสถานภาพของบุคคลประกอบด้วย ทะเบียนบ้าน ทะเบียนคน ทะเบียนคนเกิดและทะเบียนคนตาย

2. ทะเบียนครอบครัว ประกอบด้วยการจดทะเบียนสมรส การจดทะเบียนหย่า การจดทะเบียนรับรอง บุตร การจดทะเบียนรับและเลิกรับบุตรบุญธรรม

3. ทะเบียนคนเข้าเมือง เป็นการจดทะเบียนผู้ที่เดินทางเข้าและออกจากราชอาณาจักรไทยทั้งทางบก เรือ และทางอากาศ หน่วยงานที่รับผิดชอบคือ กองตรวจคนเข้าเมือง กรมตำรวจ โดยมีการกำหนดความสมบูรณ์ของการจดทะเบียนและขอบข่ายของข้อมูลไว้เพื่อเป็น หลักประกันมาตรฐานของข้อมูล

3. การสำรวจตัวอย่าง เป็นการสำรวจเพื่อเก็บข้อมูลที่มีวัตถุประสงค์เป็นการเฉพาะ ซึ่งมีความแตกต่างจากการทำสำมะโนประชากร และการจดทะเบียนรายภูมิ คือ ไม่ได้ทำการสำรวจเจาะนับหรือจด ทะเบียน “ประชากรทุกคน” แต่จะเลือกเก็บข้อมูลเฉพาะ “ตัวอย่าง” ที่สูงเลือกมาเป็น “ตัวแทน” ของ ประชากรทั้งกลุ่มที่ต้องการศึกษา การสำรวจตัวอย่างในประเทศไทย ที่มีการสำรวจอย่างต่อเนื่องและมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ข้อมูล ประชากรระดับประเทศ เกี่ยวกับการเกิด การตาย รวมทั้งโครงสร้างอายุและเพศ และแนวโน้มของ ประชากรคือ การสำรวจการเปลี่ยนแปลงของประชากร (Survey of Population Change) ซึ่งดำเนินการ โดย สำนักงานสถิติแห่งชาติกระทรวงเทคโนโลยีและการสื่อสาร การสำรวจการเปลี่ยนแปลงทางประชากรเริ่มทำในปีพ.ศ. 2507 และดำเนินการสำรวจทุก กึงกlong ช่วงสำมะโนประชากร ซึ่งปัจจุบันเป็นการสำรวจรอบที่ 7 (พ.ศ. 2548 – 2549) ข้อมูลที่ได้จากการสำรวจแต่ละครั้ง นำมาใช้ในการประมาณความครบถ้วนสมบูรณ์ของการจดทะเบียนคนเกิด คนตาย อีกทั้ง ยังนำไปใช้ในการปรับปรุงการคาดประมาณประชากร ใช้ในการวางแผนพัฒนาประเทศ และในการศึกษา วิจัยทางประชากรอีกด้วย

พรพิณ ประกายสันติสุข (2550) หมายถึง การวิเคราะห์ประชากรในเรื่องขนาดโครงสร้าง การกระจายตัว และการเปลี่ยนแปลงประชากรในเชิงที่สัมพันธ์กับปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมอื่น ๆ ปัจจัยทางประชากรอาจเป็นได้ทั้งสาเหตุและผลของปรากฏการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม และได้สรุปเกี่ยวกับแนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ว่า เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ของนักท่องเที่ยวไทยที่แตกต่างกันจะส่งผลให้นักท่องเที่ยวชาวไทยมีพฤติกรรมด้านการท่องเที่ยวที่ต่างกัน

สุนทรี พัชรพันธ์ (อ้างถึงใน รัญญ์ญา อ่อนคง, 2553:13-14) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับ ประชาราศาสตร์ว่าบุคคลแต่ละคนนั้นมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป ทั้งลักษณะที่ม้องเห็นได้ จากภายนอกที่บุคคลคนอื่นสามารถมองเห็นได้และลักษณะภายในจิตใจที่ เช่น เพศ อายุการศึกษา อาชีพ รายได้ สังคมและศาสนา เป็นต้น ดังนั้นการศึกษาถึงปัจจัยเหล่านี้จะทำให้ทราบถึงลักษณะส่วนบุคคลได้ชัดเจนขึ้น อีกทั้งคนที่มีลักษณะทางประชาราศาสตร์ที่แตกต่างกันก็อาจจะมีลักษณะทาง จิตวิทยาแตกต่างกันเช่นกัน (ปรมะ สถาเดтин, 2533: 112) ซึ่งลักษณะทางประชาราศาสตร์มีปัจจัยที่ เกี่ยวข้องดังนี้

1. เพศ ความแตกต่างระหว่างเพศ ทำให้บุคคลแต่ละคนมีพฤติกรรมของการติดต่อสื่อสารที่ แตกต่างกัน กล่าวคือ เพศหญิงมีแนวโน้มที่มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารมากกว่าเพศชาย ในขณะที่เพศชายไม่ได้มีความต้องการที่จะส่งและรับข่าวสารเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่มีความ ต้องการที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีให้เกิดขึ้นจากการรับและส่งข่าวสารนั้นด้วย นอกจากนี้เพศหญิง และเพศชาย ยังมีความแตกต่างกันอย่างมากในเรื่องความคิด ค่านิยมและทัศนคติทั้งนี้ เพราะ วัฒนธรรมและสังคมได้กำหนดบทบาทและกิจกรรมของคนสองเพศไว้ต่างกัน

2. อายุ เป็นอีกปัจจัยที่ทำให้บุคคลเกิดความแตกต่างกันในเรื่องของความคิดและพฤติกรรม ของมนุษย์ บุคคลที่อายุน้อยมักจะมีความคิดเสรีนิยมยืดหยุ่นและมองโลกในแง่ดีมากกว่าคน ที่อายุมาก ในขณะที่คนอายุมากมักจะมีความคิดที่อนุรักษ์นิยมยึดถือการปฏิบัติธรรมด้วยความเชื่อใน แรงยกเว้นที่มีอายุน้อย เนื่องมาจากบุคคลเหล่านั้นผ่านประสบการณ์ชีวิตที่แตกต่างกันลักษณะใน การใช้สื่อที่มีความแตกต่างกันเช่นคนที่มีอายุมากกว่ามักจะใช้สื่อเพื่อแสวงหาข่าวสารเชิงสร้างสรรค์ และมีสาระมากกว่าในขณะที่คนที่มีอายุน้อยเน้นการใช้สื่อเพื่อความบันเทิง

3. การศึกษา เป็นปัจจัยที่ทำให้คนส่วนใหญ่มีความคิดค่านิยม ทัศนคติและพฤติกรรมที่แสดง ออกมาในรูปแบบที่แตกต่างกัน คนที่ได้รับการศึกษาสูงมากจะได้เปรียบอย่างมากในการเป็นผู้รับสารที่ดี เพราะเป็นผู้มีความกว้างขวางและมีความสามารถในการเข้าใจสารได้ดีและในทางกลับกันบุคคลเหล่านี้จะเป็น คนที่ไม่เชื่ออะไรร้าย ๆ ถ้าไม่มีหลักฐานหรือเหตุผลเพียงพอ ในขณะที่คนมีการศึกษาน้อยหรือต่ำมากจะใช้สื่อ ประเภทวิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์ในการรับฟังข้อมูลข่าวสาร อีกทั้งหากผู้มีการศึกษาสูงมีเวลาว่าง ก็ มักจะใช้สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์และภาพยนตร์แต่หากมีเวลาจำกัดก็มักจะมีการแสวงหาข่าวสารจากสื่อ สิ่งพิมพ์มากกว่าประเภทอื่น

4. สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หมายถึง อาชีพ รายได้และสถานภาพทางสังคมของ บุคคลแต่ละบุคคลมีอิทธิพลอย่างมากต่อปฏิกรรมตอบรับของผู้รับสารที่มีต่อผู้ส่งสาร เพราะบุคคลแต่ ละบุคคลนั้นมีวัฒนธรรม ประสบการณ์ทัศนคติค่านิยมและเป้าหมายในการดำรงชีวิตที่แตกต่างกัน ซึ่ง ปัจจัยบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้รับสารแต่ละคน มีผลต่อการรับข่าวสารในรูปแบบที่แตกต่างกัน เช่น ปัจจัยทางจิตวิทยา และปัจจัยทางสังคม เป็นปัจจัยที่มักจะมีอิทธิพลต่อการรับข่าวสาร

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2558) ได้กล่าวว่า ของลักษณะประชากร (Demographic) ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว ระดับการศึกษา อารชีพ รายได้ เป็นเกณฑ์ที่นิยมใช้ในการแบ่งส่วนตลาด โดยตัวแปรด้านลักษณะประชากรที่สำคัญที่จะช่วยในการกำหนดตลาดเป้าหมายได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพครอบครัว ระดับการศึกษา และ อารชีพ

ศศิพร บุญชู (2560) ได้กล่าวว่า ด้านประชากรศาสตร์ หมายถึง ปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ เช่น อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพ อารชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เป็นต้น เนื่องจากปัจจัยที่แตกต่างกันถือเป็นพื้นฐานในการกำหนดให้การตัดสินใจที่แตกต่างกัน

ลักษณะทางประชากรศาสตร์ โดยมีองค์ประกอบ ดังนี้

มนิการ์ มะรินทร์ (2559, หน้า 37)

1. เพศ เป็นสิริวิทยาที่สังเกตเห็นได้และมักไม่มีปัญหาอยู่ง่ายในการเก็บข้อมูล ประชากรในสภาพแวดล้อมประจำบ้านด้วยเพศเพียงสองเพศ คือ เพศชายและเพศหญิง

2. อายุ หมายถึง อายุเต็มปี หรือ อายุเมื่อวันเกิดครึ่งหลังสุด (ตามคำนิยามขององค์การสหประชาชาติอ้างใน ประชากรศาสตร์และประชากรณา, 2541: 131-132) โดยทั่วไปมักจะนำเสนอข้อมูล อายุของประชากรเป็นรูปเป็นช่วงอายุหรือกลุ่มอายุ อายุมีผลต่อพฤติกรรมการแสดงออกและอายุเป็นปัจจัยที่ทำให้คนมีความแตกต่างกันในเรื่องความคิดและพฤติกรรม

3. สถานภาพสมรส เป็นคุณลักษณะทางประชากรที่สำคัญที่เกี่ยวกับเรื่องทางเศรษฐกิจ สังคม กฎหมาย ประเด็นสำคัญที่สุด ในการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบสถานภาพสมรสของประชากรคือ ประเภทของสถานภาพสมรส องค์การสหประชาชาติได้ระบุรวมและแบ่งแยกประเภทของสถานภาพสมรส ดังนี้ (1) โสด (2) สมรส (3) หม้ายและไม่สมรสใหม่ (4) หย่าร้างและไม่สมรสใหม่ (5) สมรสแต่แยกกัน อยู่โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย

สถานภาพสมรส มีส่วนสำคัญต่อการตัดสินใจของบุคคล คนโสดจะมีอิสระทางความคิดมากกว่าคนที่แต่งงานแล้วการตัดสินใจเรื่องต่าง ๆ จะใช้เวลาอย่างกว่าคนที่แต่งงานแล้ว เนื่องจากไม่มีภาระผูกพัน

4. ระดับการศึกษาที่ได้รับ หมายถึง ระดับชั้นสูงสุดที่เรียนจบจากสถาบันการศึกษา ใน การวัดถึงระดับการศึกษาที่ได้รับมีได้นับจำนวนปีที่บุคคลศึกษาอยู่ในสถาบันการศึกษา หากแต่ใช้ชั้นที่บุคคลเรียนจบ การศึกษาของบุคคลจะมีผลต่อการรับรู้ที่แตกต่างกันไปตามระดับความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับ

5. อารชีพ หมายถึง ชนิดของงานที่บุคคลทำอันนำมาซึ่งรายได้ที่เป็นค่าจ้างหรือ ค่าตอบแทน หรือผลกำไร เนื่องจากอาชีพมีจำนวนมากมายหลายอาชีพ จึงจำเป็นต้องมีการจัดกลุ่มอาชีพซึ่งมีหลักสำคัญ คืออาชีพประเภทเดียวกัน คล้าย ๆ กัน คนที่มีอาชีพต่างกันย่อมมองโลก มีแนวคิด อุดมการณ์ และค่านิยมต่อการรับรู้ที่แตกต่างกันไป

6. รายได้ หมายถึง เป็นต้นน้ำที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการที่จะวัดฐานะทางเศรษฐกิจของครัวเรือนและบุคคล รายได้จะผันแปรตามระดับการศึกษาและอาชีพ มักนิยมพิจารณาจากรายได้ ของบุคคลหรือรายได้ของครัวเรือนต่อหน่วยเวลา

ทศพร จิรภิจิณุลัย (2556) ได้กล่าวว่า ปัจจัยทางด้านประชากรศาสตร์เป็นสิ่งที่ทำให้ความต้องการของบุคคลมีความแตกต่างกันซึ่งสิ่งแวดล้อมทางประชากรศาสตร์ประกอบด้วยการเพิ่มขึ้นและการลดลงของประชากร โครงสร้างอายุของประชากร การย้ายถิ่น รูปแบบของครอบครัวการศึกษา รายได้ เชื้อชาติและวัฒนธรรม เป็นปัจจัยแต่ละปัจจัยของบุคคลหนึ่งที่แตกต่างกันตามลักษณะทางประชากรศาสตร์ถือเป็นพื้นฐานในการสร้างแรงจูงใจในการทำงาน

เหมชาติ สุวพิช (2562) ได้กล่าวว่า กับทฤษฎีเกี่ยวกับประชากรศาสตร์ว่าเป็นแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาที่เกี่ยวเนื่องกับผู้บริโภคเป็นอย่างมาก อันจะเห็นได้จากการกำหนดกลุ่มเป้าหมายจาก เพศ อายุ การศึกษาอาชีพ และรายได้ ส่งผลให้ผู้บริโภค มีพฤติกรรมการบริโภคที่แตกต่างกันออกไป นักการตลาด จึงต้องอาศัยปัจจัย เหล่านี้เป็นตัวกำหนดเพื่อทำการตลาด ซึ่งจะส่งผลต่อการเลือกใช้บริการตลาดนัดของผู้บริโภค

กล่าวโดยสรุป ประชากรศาสตร์ หมายถึง การวิเคราะห์ประชากรที่เกี่ยวกับขนาดโครงสร้าง อายุ และ เพศ การกระจายตัว และการเปลี่ยนแปลงประชากรได้แก่ การเกิด การตาย และ การย้ายถิ่น โดยบุคคลแต่ละคนนั้นมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป ทั้งลักษณะภายนอกที่บุคคลคนอื่นสามารถมองเห็นได้ และลักษณะภายในจิตใจ โดยลักษณะทางประชากรศาสตร์สามารถแบ่งออกได้ หลัก ๆ คือ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ ซึ่งลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันส่งผลทำให้มีการตัดสินใจที่ต่างกัน

ตารางที่ 1 สรุปสังเคราะห์แนวคิดด้านประชากรศาสตร์

ประเด็น	ผู้เชี่ยวชาญ บุญกุลบุรี	เหมชาติ สุวิทย์	ชาญวิทย์ อรรถริเรศพงษ์	ศศิพร บุญยุทธ์	เกรียงไกร ธรรมพันธ์	ณัฐชาล ศรีกนกตัวรรณมา	ธนากร พิมานวงศ์	สักนา วัฒนาวงศ์	ทศพร จิรภัจจุบุรี	กอบกาญจน์ เทศาญ	รวม
1. เพศ	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓			7
2. อายุ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	10
3. สถานภาพสมรส	✓		✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	8
4. ระดับการศึกษา	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓	8
5. รายได้เฉลี่ย	✓	✓			✓	✓	✓	✓	✓		7
6. อาชีพ	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓	✓			7
7. เชื้อชาติ	✓				✓				✓	✓	4
8. สัญชาติ						✓					1
9. ศาสนา				✓							1
10. วัฒนธรรม									✓	✓	2

จากตารางที่ 1 สรุปจากการสังเคราะห์แนวคิดด้านประชากรศาสตร์ เป็นการสังเคราะห์เพื่อ กำหนดตัวแปรอิสระ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบจากความถี่ของนักวิชาการ พบร่วม ระดับความถี่ตั้งแต่ระดับ 5 ขึ้นไป ประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคลด้าน เพศ อายุ สถานภาพ รายได้ อาชีพ และระดับการศึกษา ตัวแปรสำคัญที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเครือข่าย

เครือข่าย เป็นการเชื่อมโยงบทบาทของ กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เป็น หน่วยย่อยตัวย件事ความสมัครใจ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่กำหนดไว้ ด้วยการให้สมาชิก ได้ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมทำ ร่วมรับผิดชอบ ร่วมติดตามประเมินผล และร่วมรับ ผลประโยชน์ (Charoenwongsak, 2002) ทั้งนี้การสร้างเครือข่ายจะเป็นลักษณะของการส่งต่อ การ สืบทอดการสืบสารซึ่งกันและกัน เช่น การสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ของประชาชน ต้องอาศัยบทบาท จากหลากหลายหน่วยงาน โดยเฉพาะหน่วยงานภาครัฐจะช่วยประสานเสริมสร้าง สนับสนุนการเรียนรู้ ของประชาชนในวิถีชีวิต ซึ่งผู้นำจะเป็นผู้ประสานงานการเรียนรู้ต่าง ๆ ในระดับชุมชน มีการใช้วิธีการ

สื่อสารที่เหมาะสมเพื่อให้สมาชิกเกิดแนวความคิด (Concept) (Jongsatityoo, 1993) สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของ Starkey ได้กล่าวว่า เครือข่าย (Network) หมายถึง การประสานงาน รูปแบบหนึ่งที่โดยการทำงานของกลุ่มบุคคล หรือองค์กรหลายองค์กร ซึ่งมีทรัพยากรมีเป้าหมาย มีกลุ่มสมาชิกของ ตนเอง ที่มีความคิด มีปัญญา มีความต้องการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเหมือนกันหรือคล้ายกัน มาติดต่อ ประสานงานหรือร่วมกันทำกิจกรรมอย่างโดยย่างหนึ่งหรือหลายอย่าง เพื่อแก้ไขปัญหาหรือสนอง ความต้องการในเรื่องนั้นๆ โดยยึดหลักการทำงานร่วมกันบนพื้นฐานของความเท่าเทียมกัน เศรษฐี ซึ่งกันและกันมากกว่าการเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้มีอำนาจสั่งการ (สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน, 2560)

ซึ่งกระบวนการที่สำคัญ เริ่มต้นจากขั้นตอนหนักถึงความจำเป็นในการสร้างเครือข่าย ต่อมา ขั้นติดต่อกับองค์กรที่จะเป็นเครือข่าย การสร้างพันธกรณ์ร่วมกัน การพัฒนา ความสัมพันธ์ การขยายกิจกรรมหรือขยายกลุ่ม สุดท้ายคือ การติดตาม และประเมินผล ลักษณะโครงสร้างความสัมพันธ์ของเครือข่ายมีรูปแบบที่แตกต่างกัน แบ่งได้ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) เครือข่ายเชิงพื้นที่ เป็นกระบวนการการทำงานของเครือข่ายในเชิงพื้นที่ที่ทุกกลุ่มองค์การเครือข่าย และทุกภาคส่วนเข้ามาร่วม เป็นเครือข่ายประชาคมในระดับจังหวัดหรือพื้นที่ โดยมีการทำกิจกรรมร่วมกันในลักษณะพหุภาคี 2) เครือข่ายเชิงประเด็นกิจกรรม ได้แก่ เครือข่ายที่ใช้ประเด็นกิจกรรม หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นปัจจัยหลักในการรวมกลุ่มองค์การ โดยมองข้ามมิติในเชิงพื้นที่ มุ่งเน้นการจัดการในประเด็นกิจกรรมนั้น ๆ อย่างจริงจัง และพัฒนาให้เกิดความร่วมมือกับภาคอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้หลักของกิจกรรมที่เกิดขึ้นเป็นตัวกำหนด 3) เครือข่ายแบ่งตามโครงสร้างหน้าที่ ได้แก่ เครือข่ายที่เกิดขึ้นโดยอาศัย ภารกิจ/กิจกรรม และการก่อตัวของกลุ่มผลประโยชน์ในสังคม เป็นแนวทางในแบ่งเครือข่าย ซึ่งอาจแบ่งเป็นเครือข่ายภาครัฐ ภาคประชาชน ภาคธุรกิจเอกชน และภาคองค์การพัฒนาเอกชน (Chareonwongsak, 2002)

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม

ความร่วมมือ (Collaboration) เป็นคุณลักษณะสำคัญที่ทำให้การทำงานร่วมกันหรือการทำงานเป็นทีมประสบความสำเร็จ โดยความร่วมมือเป็นคุณลักษณะที่กลุ่มทีมหรือองค์กรพึงประสงค์ ทั้งนี้ ความร่วมมือ หมายถึง การทำงานร่วมกับผู้อื่น การร่วมมือกัน การร่วมรู้ร่วมคิด การทำงานร่วมกับผู้อื่นเพื่อสร้างบางสิ่งบางอย่างร่วมกัน (Croewther, 1996) นอกจากนั้n Robbins (1990) ได้กล่าวว่า การบริหารแบบมีส่วนร่วมว่า เป็นวิธีการบริหารที่ผู้ใต้บังคับบัญชาเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจกับผู้บริหาร ส่วน Lussier (1996) ได้กล่าวว่า เป็นกระบวนการทำงานร่วมกันระหว่างผู้บังคับบัญชาและผู้ใต้บังคับบัญชาในการตั้งวัตถุประสงค์ และวางแผนที่จะทำงานให้สำเร็จ โดยการบริหารแบบมีส่วนร่วม (Participative Management) เป็นวิธีการบริหารหรือรูปแบบการ

ตัดสินใจ ซึ่งเปิดโอกาสให้ทุกฝ่ายซึ่งเกี่ยวข้องกับงานหรือการบริหารมีส่วนแสดงความคิดเห็น และมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้บริหาร ทั้งนี้เนื่องจากการทำงานในหน่วยงานนั้น สิ่งสำคัญที่สุดของการบริหาร คือ การตัดสินใจ โดยการมีส่วนร่วมจะทำให้การตัดสินใจนั้นสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (Kulkeang and Limboriboon, 2001)

การบริหารแบบมีส่วนร่วมมีความสำคัญ ผู้นำที่สามารถทำให้เกิดการบริหารแบบมีส่วนร่วมได้ อย่างมีประสิทธิภาพ คือ ผู้นำที่มีพฤติกรรมมีการแบ่งปันข้อมูล (Sharing of Information) การแบ่งปันอำนาจ (Sharing of Power) และการแบ่งปันอิทธิพล (Sharing of Influence) โดยการบริหารแบบมีส่วนร่วมในเครือข่ายจำเป็นต้องคำนึงถึงเงื่อนไขในการสร้างบรรยายกาศแบบมีส่วนร่วมในหน่วยงาน สำหรับรูปแบบการบริหาร House (1971) ซึ่งสอดคล้องกับ Davis and Newstrom (1985) ได้กล่าวว่า ผู้บริหารมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างบรรยายกาศ การจัดองค์การภาวะผู้นำที่เอื้อต่อการบริหาร การใช้เทคโนโลยีในการบริหาร การส่งเสริมสนับสนุนผู้ร่วมงานให้มีโอกาสในการมีส่วนร่วมในการบริหาร ซึ่งการบริหารแบบมีส่วนร่วม ต้องประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ดังนี้ บรรยายกาศของการมีส่วนร่วม (Environment) องค์การ (Organization) มีส่วนสนับสนุนส่งเสริมเพื่อนร่วมงาน (Employee) ภาวะผู้นำ (Leadership) และการใช้เทคโนโลยี (Technology) ในการบริหารแบบมีส่วนร่วม

สมนึก สุขช่วย (2557) ได้กล่าวว่า กระบวนการซึ่งประชาชน หรือ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้มีโอกาสแสดงทัศนะ แลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็น เพื่อแสวงหาทางเลือก และการตัดสินใจ ต่างๆ เกี่ยวกับโครงการที่เหมาะสมและเป็นที่ยอมรับร่วมกัน

เกียรติธรรม วัฒสวัสดิ์, 2560 (อ้างอิงใน เรือนาม รักษาแก้ว, ม.บ.ป.) ได้กล่าวว่า การที่กลุ่มประชาชนหรือuhnการที่สมาชิกของชุมชนกระทำการอุกมาในลักษณะของการทำงาน ร่วมกันที่แสดงให้เห็นถึงความต้องการร่วม ความสนใจร่วม มีความต้องการที่จะบรรลุถึงเป้าหมายร่วมทางเศรษฐกิจและสังคมหรือการเมือง หรือการดำเนินการร่วมกันเพื่อให้เกิดอิทธิพลต่อรองอำนาจ แต่เช่นไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อม หรือการดำเนินการเพื่อให้เกิดอิทธิพลต่อรองอำนาจทางการเมืองเศรษฐกิจ การปรับปรุงสถานภาพทางสังคมในกลุ่ม ชุมชน

อับดุลลอเด็ด เจษแท, 2557 ได้กล่าวว่า กระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างประชาชน หรือกลุ่มของประชาชนกับหน่วยงานของรัฐ มีเป้าหมายเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนได้ แสดงความคิดเห็น หรือมีบทบาทร่วมรับผิดชอบต่อการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ด้วยความสมัครใจเพื่อพัฒนา ชุมชน โดยให้ประชาชนมีส่วนร่วมในทุกขั้นตอนตั้งแต่การคิดริเริ่ม การกำหนดปัญหาและความต้องการ เลือกวิธีการและ การวางแผน ปฏิบัติตามแผน ประเมินผลการปฏิบัติงาน วิเคราะห์ปัญหา และอุปสรรค และร่วมกันรับผิดชอบ โดย หน่วยงานของรัฐจะมีบทบาทในการส่งเสริม

สนับสนุน ขักนำ และสร้างโอกาสให้แก่ประชาชนผ่านกระบวนการมีส่วนร่วมใน การจัดการกับปัญหา อุปสรรคต่างๆ ของชุมชนให้บรรลุผลตามที่ชุมชนได้คาดหวังไว้อย่างยั่งยืนต่อไปได้

กนิษฐิกา ศอกกลาง, 2556 ได้แบ่งขั้นตอนการมีส่วนร่วมของชุมชน 4 มิติ โดยสร้างโอกาสให้ สมาชิกทุกคนในชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมเพื่อดำเนินกิจกรรมในการพัฒนา และได้รับผลประโยชน์จาก การพัฒนาอย่างเสมอภาค ได้แก่

1. การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในกระบวนการของการตัดสินใจนั้น ประการแรกสุดที่ จะต้องกระทำก็คือ การกำหนดความต้องการ และการจัดลำดับความสำคัญ จากนั้นจึงเลือกนโยบาย และประชากรที่เกี่ยวข้อง การตัดสินใจเป็น กระบวนการต่อเนื่องที่ต้องดำเนินการไปเรื่อยๆ ตั้งแต่การ ตัดสินใจช่วงเริ่มต้น การตัดสินใจในช่วงดำเนินการวางแผน และ การตัดสินใจในช่วงการปฏิบัติตาม แผนที่วางไว้

2. การมีส่วนร่วมในการลงมือปฏิบัติ ในส่วนที่เป็นองค์ประกอบของการดำเนินงานนี้จะ ได้มาจากการคำนวณที่ว่าใคร จะทำประโยชน์ให้แก่องค์การได้บ้าง และจะทำประโยชน์ได้โดยวิธีใด เช่น การซ้ายเหลือด้านทรัพยากร การบริหารงาน และการประสานงาน และการขอความช่วยเหลือ เป็นต้น

3. การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ในส่วนที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ นอกจากความสำคัญ ของผลประโยชน์ใน เชิงปริมาณและคุณภาพแล้ว ยังต้องพิจารณาถึงการกระจายผลประโยชน์ภายใต้ กลุ่มตัวยัง ซึ่งรวมทั้งผลประโยชน์ที่เป็นในทางบวกและผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นในทางลบที่เป็นผลเสียของ การดำเนินงานซึ่งจะเป็นผลประโยชน์และเป็นโทษต่อบุคคล และสังคมด้วย

4. การมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล สิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกตคือ ความเห็น ความชอบ และความคาดหวัง ซึ่งจะมีอิทธิพลสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มต่างๆ ได้

ประสาร พรมณा, 2563 การบริหารแบบส่วนร่วม หมายถึง การบริหารที่เปิดโอกาสให้ผู้มี ส่วน เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา ได้เข้ามามีส่วนคิดตัดสินใจ ร่วมวางแผน ร่วมทำงานจึงก่อให้เกิด ความรู้สึกผูกพัน ผูกมัดและตกลงใจร่วมกันในการบริหารโรงเรียนให้บรรลุเป้าหมาย การบริหารแบบมี ส่วนร่วมให้เกิดประโยชน์

ยุพาร พรูปงาน (2545) (อ้างถึงใน ฉลอม กุลนook, 2555) ได้กล่าวว่า เป็นผลมาจากการเห็น พ้อง ต้องกันในเรื่องของความต้องการและทิศทางของการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะต้องมีมากจนเกิด ความคิดริเริ่มเพื่อการปฏิบัติ โดย จะต้องทราบหนักถึงเหตุผลแรกว่าการปฏิบัติทั้งหมดทำขึ้นโดยกลุ่ม หรือในนามกลุ่มนั้น และผ่านองค์กร

จรูญ เก้าเอี้ยน (2557, น. 229) ได้กล่าวว่า การบริหารในปัจจุบันหรือจะเรียกการบริหาร สมัยใหม่ มีการนำแนวคิดเชิงมนุษยสัมพันธ์ด้วยการบริหารและการตัดสินใจ โดยการให้ผู้ปฏิบัติงานมี

ส่วนร่วมในการบริหาร ซึ่งจะทำให้ผู้ปฏิบัติงานเกิดความรู้สึกเกี่ยวข้องผูกพันกับงานหรือองค์กร สามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลและประสบการณ์ในการทำงานร่วมกัน ตลอดจนการเสริมสร้าง ความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้ร่วมงานมีโอกาสได้ใช้ความสามารถและทักษะในการทำงานร่วมกันทำให้ผล การปฏิบัติงานดีขึ้น การตัดสินใจมีคุณภาพมากขึ้น ตลอดจนผู้ร่วมงานมีความพึงพอใจในการ ปฏิบัติงานมากขึ้นซึ่งการบริหารแบบมีส่วนร่วมมีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นกระบวนการให้ผู้ใต้บังคับบัญชา มีส่วนเกี่ยวข้องในกระบวนการตัดสินใจ
2. เป็นการมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันของบุคคล
3. ใช้ความคิดสร้างสรรค์ และความเชี่ยวชาญในการแก้ปัญหาของการบริหาร
4. ผู้บริหารแบ่งอำนาจหน้าที่ให้กับผู้ใต้บังคับบัญชา
5. ผู้ใต้บังคับบัญชา มีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในกระบวนการตัดสินใจที่สำคัญในอง

กฎการ ปั่นสกุล (2557, น. 42) ได้สรุปกระบวนการบริหารแบบมีส่วนร่วมประกอบด้วยอย่าง 1) การร่วมในการวางแผนโดยการกำหนดวัตถุประสงค์ เป้าหมาย และแนวทาง ในกระบวนการปฏิบัติงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ต้องการขององค์การหรือหน่วยงาน 2) การร่วมในการตัดสินใจ 3) การร่วมในการดำเนินงาน ซึ่งจะต้องประกอบด้วยบุคคลหลายฝ่ายที่เข้ามาส่วนเกี่ยวข้อง เช่น ผู้ปกครอง ชุมชน หน่วยงานราชการ และ 4) การร่วมในการประเมินผล ตามที่กำหนดตัวชี้วัด เครื่องมือ และวิธีการในการประเมินผล

วิริวัชร งามละเอียด, 2559 ได้กล่าวว่า การเข้าร่วมอย่างกระตือรือร้นและมีพลังของ ประชาชนในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านการตัดสินใจเพื่อกำหนดเป้าหมายของ สังคมและการจัดสรร ทรัพยากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และปฏิบัติตามแผนการหรือโครงการต่างๆ ด้วยความเต็มใจ

เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ (2558) ได้กล่าวว่า การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการ ท่องเที่ยวแบบยั่งยืน ด้านการค้นหาปัญหา ประชาชนควรมีส่วนร่วมในการประชุมถึงปัญหาที่เกิดขึ้น ด้านส่วนร่วมการวางแผน ประชาชนควรมีส่วนร่วมในการจัดทำแผน/กิจกรรมต่างๆ ด้านการท่องเที่ยว ที่เน้นความยั่งยืน และมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว ด้านการ ปฏิบัติกิจกรรม ประชาชนควรมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานต่างๆ ในการดำเนิน กิจกรรม การสนับสนุนลงทุนในด้านต่างๆ ด้านการติดตามและประเมินผล ร่วมทางแนวทางในการ ปรับปรุงการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว และมีส่วนร่วมในการในการวิเคราะห์ปัญหา อุปสรรคใน การดำเนินงาน ด้านการท่องเที่ยว และยังสอดคล้องกับชุมชน

ตาราง 2 สังเคราะห์แนวคิดการบริหารแบบมีส่วนร่วม ดังนี้

ประเด็น	สมปีก สุขชาตย 2557	เปรมศิริชัย วัฒนธรรมส์ 2560	อับดุลลอตีส์ เดชะดี 2557	กันย์สินา ศอกกล้าฯ 2556	ประสาร พรมผล 2563	นภกร ปันสกุล 2557	จรูญ แท้อ่อน 2557	อุดม กฤษณะ 2555	เสาวคนร เเหลืองทองคำ 2558	วิชรัชร จำลองจอม 2559	รวม
1. ความร่วมมือในการจัดทำแผน	☒	8									
2. ความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูล/การตัดสินใจ	☒	10									
3. ความร่วมมือในการปฏิบัติ / ดำเนินงาน	☒	10									
4. ความร่วมมือในการประเมินผล	☒	9									
5. ความร่วมมือในการ ทำบันทึกข้อตกลง / แบ่งอำนาจกับผู้ใต้บังคับบัญชา							☒				1
6. การสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง			☒								1
7. การสร้างเป้าหมายร่วมสู่uhnชนเผ่าธุรกิจสร้างสรรค์ / ใช้ความคิดสร้างสรรค์และความเชี่ยวชาญในการแก้ปัญหาของการบริหาร				☒			☒				2

จากตารางสรุปการบริหารภาคีเครือข่ายแบบมีส่วนร่วม หมายถึง จากแนวคิดข้างต้น จึงสรุปได้ว่า การบริหารแบบมีส่วนร่วมเป็นกระบวนการบริหารสมัยใหม่ที่นำแนวคิดเชิงมนุษยสัมพันธ์ด้วยการบริหารและการตัดสินใจ โดยการให้ผู้ปฏิบัติงานใช้ความคิดสร้างสรรค์และความเชี่ยวชาญมีส่วนร่วมในรูปแบบของการทำงานที่เกิดจากการประสานงานกันระหว่างผู้เกี่ยวข้องในลักษณะของกลไกมิตรที่มีเป้าหมายการทำงานร่วมกัน โดยการร่วมกันค้นคว้าความคิด กำลังคน ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ ตลอดจนทรัพยากรของแต่ละuhnชนร่วมกันบริหารภาคีเครือข่ายแบบมีส่วนร่วมในการบูรณาการท่องเที่ยวเชิงเมืองเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย การมีส่วนร่วมการวางแผน การมีส่วนร่วมการดำเนินงาน การมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และการมีส่วนร่วมการติดตามและประเมินผล

รูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วม

การบริหารแบบมีส่วนร่วมมีหลายรูปแบบในที่นี้จะได้นำเสนอรูปแบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมตามแนวคิดของ Anthony (1978 อ้างใน อภิญญา เมฆระ, 2544) แบ่งเป็น 4 รูปแบบ ดังนี้

1) แบบกลุ่มงาน (Work Group) กลุ่มงานสามารถทำงานให้เป็นการบริหารแบบมีส่วนร่วมได้ซึ่งโดยทั่วไปกลุ่มงานประกอบขึ้นด้วยผู้บังคับบัญชา ผู้ใต้บังคับบัญชาและบุคคลอื่น ๆ ในองค์กร บุคคลเหล่านี้จะทำงานร่วมกันและประสานกันเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพการทำงานแบบกลุ่มงานนี้เป็นรูปแบบหนึ่งของการทำงานแบบประชาธิปไตย ภายใต้แนวคิด การเพิ่มคุณค่าในงาน (Job Enrichment) ซึ่งรวมถึงการเพิ่มความรับผิดชอบ ความเป็นอิสระในงาน ตลอดจนความท้าทายในงาน การเพิ่มคุณค่าในงาน ตามความคิดของ Herzberg หมายถึง การท างานที่เพิ่มปัจจัย motivational factor) เช่น ความรับผิดชอบ ความสำเร็จ การยกย่อง งานที่น่าสนใจความก้าวหน้าในหน้าที่การงานและส่วนตัว

2) แบบเมทริกหรือแบบโครงการ (Matrix or Project Management) การบริหารแบบเมทริก โดยทั่วไปจะถูกให้ไปทำงานภายใต้โครงการเฉพาะขณะทำงานในโครงการนั้นจะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้อำนวยการโครงการนั้น

3) แบบร่วมเจรจาต่อรอง (Collective Bargaining) การร่วมต่อรอง เป็นส่วนหนึ่งของการบริหารแบบมีส่วนร่วม โดยมีการตั้งตัวแทน เช่น สภาพแรงงานเข้ามาต่อรอง สิทธิประโยชน์ของพนักงานที่จะมีการปฏิบัติงานรวมกันแบบสั่งลงมาอย่างเดียว แต่เป็นกระบวนการแบ่งปันร่วมกันคิดร่วมกันทำระหว่างพนักงานกับผู้บริหาร

4) แบบประชาธิปไตยทางอุตสาหกรรม (Industrial Democracy) เป็นการให้ความสำคัญกับความต้องการของพนักงานในการตัดสินใจ โดยมีตัวแทนของพนักงานเข้าไปเป็นกรรมการบริหารแทนที่จะมีแต่เจ้าของท่านนั้น หรืออีกรูปแบบคือการให้สิทธิพนักงานในการข้อตกลงบริษัทหรือให้โน๊สโดยการให้อธิบายเพื่อให้มีสิทธิในการกำหนดพิธีทาง

การมีส่วนร่วม แบ่งลักษณะออกเป็น 2 แบบ คือ เป็นแบบที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบโดยตรง มีอำนาจในการตัดสินใจ (Active Form) และมีส่วนร่วมทางอ้อมในลักษณะเป็นตัวแทน (Passive Form) การมีส่วนร่วมรับผิดชอบและมีอำนาจการตัดสินใจ จัดเป็นลักษณะของการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริง Zimmerman (1989) การมีส่วนร่วมของบุคลากรในสถานศึกษามีหลายวิธีการ เช่น การจัดประชุม โดยผู้บริหารเป็นแนวทางหนึ่ง ซึ่งจะมีโอกาสให้มีส่วนร่วมในการบริหารได้ (Campbell, 1977)

วิธีการของการบริหารมีส่วนร่วม แบ่งออกเป็น 7 รูปแบบ เดวิสและนิวสตรอม (Davis and Newstrom, 1989)

1) เป็นรูปแบบที่ผู้บริหารใช้วิธีการปรึกษาหารือกับบุคลากร เพื่อกระตุ้นให้บุคลากรแสดงความคิดเห็นก่อนที่ผู้บริหารจะตัดสินใจ (Consultative Management - CM)

- 2) เป็นรูปแบบที่ผู้บริหารให้อำนาจการตัดสินใจแก่บุคลากร (Democratic Management - DM)
- 3) เป็นการปรับปรุงสภาพการทำงานในรูปแบบของคณะกรรมการ ประกอบด้วย ลูกจ้างและฝ่ายบริหาร (Quality Circle - QC)
- 4) เป็นวิธีที่กระตุ้นให้บุคลากรแต่ละคนให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการทำงาน ซึ่งจะเน้นไปที่บุคคลแต่ละคนมากกว่าการแก้ไขปัญหากลุ่มโดยส่วนรวม (Suggestion Programs - SP)
- 5) เป็นกลไกกลุ่มเพื่อปรับปรุงการมีส่วนร่วมของผู้บริหารระดับกลางในการบริหารในระดับสูง (Middle Management Committee - MMC)
- 6) เป็นการกำหนดของรัฐบาลให้คุณงานมีส่วนร่วมในหลายระดับของสถานศึกษาเป็นการให้มีส่วนร่วมในการบริหารผ่านกลไก (Industrial Democracy - ID)
- 7) ให้มีส่วนร่วมในการเป็นเจ้าของ เพื่อกระตุ้นให้พนักงานมีส่วนร่วมอย่างสูงในกระบวนการตัดสินใจ (Employee Ownership Plans - EOP)
- พุตติ (Putti, 1987, p.186) ได้กล่าวว่า วิธีการบริหารแบบมีส่วนร่วมมี 8 รูปแบบ ดังนี้
- 1) การวางแผนแบบสแกนลอน (The Scanlon Plan) เป็นแนวทางที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดแนวทางหนึ่ง เป็นการทำงานเป็นทีมระหว่างคนงานกับผู้บริหารเพื่อลดต้นทุนการผลิต และเพิ่มผลผลิต ค่าจ้าง และผลกำไร
 - 2) เจเคกรุ๊ป (JK Group) เป็นการจัดตั้งกลุ่มอิสระเล็กๆ ที่มีอำนาจเด็ดขาด กลุ่มเหล่านี้จะพิจารณาปัญหาที่เกี่ยวกับการทำงาน แล้วพยายามที่จะหาข้อยุติอย่างสร้างสรรค์ ผู้นำบางกลุ่มอาจจะได้รับการเลือกตั้งหรือสับเปลี่ยนกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่ม กลุ่มจะต้องมีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
 - 3) การปรึกษาตามสายการบังคับบัญชา (Consulting Hierarchy) เป็นวิธีการที่ให้ลูกจ้างมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ โดยผ่านเครือข่ายคณะกรรมการต่างๆ ซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มต่างๆ ในบริษัท
 - 4) ทีกรุ๊ป (T-Group Approach or Sensitivity) เป็นการบริหารแบบมีส่วนร่วมในการฝึกอบรมและพัฒนานวนชุลยสัมพันธ์ของฝ่ายบริหาร เทคนิคชนิดนี้ใช้เพื่อทำความเข้าใจคนอื่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้ถึงค่านิยม แรงจูงใจ จุดอ่อน และจุดแข็งของผู้ใต้บังคับบัญชา โดยที่แต่ละคนต้องเข้าใจตนเองก่อน
 - 5) การบริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้บริหารระดับต่างๆ ในองค์กร (Multiple Management) เป็นการบริหารแบบมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ โดยมีความตั้งใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจเพียงคนเดียว จึงต้องการที่จะให้บุคคลระดับต่างๆ มีส่วนร่วมในการบริหารด้วย
 - 6) คิวชีซี (Quality Control Circle) ระบบคิวชีซี เป็นการทำงานของคนกลุ่มเล็กๆ ซึ่งมี

บุคลากรตั้งแต่ 3-15 คน โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแก้ไขปัญหาร่วมกัน โดยวิเคราะห์ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อการทำงาน จากนั้นจึงหาแนวทางแก้ไข

7) แนวทางการใช้คณะกรรมการในการบริหารแบบมีส่วนร่วม (Committee Approach for Participation) คณะกรรมการเป็นเครื่องมือสำคัญในการนำแนวคิดการบริหารแบบมีส่วนร่วมไปปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับสูงกว่าพนักงานปฏิบัติ คณะกรรมการจะเป็นกลุ่มที่จัดตั้งขึ้นมาเพื่อปรึกษาปัญหาเฉพาะหน้า

8) การมีส่วนร่วมในการสร้างทีม (Participation and Team Building) กิจกรรมการมีส่วนร่วมและสร้างทีมงานมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เมื่อการมีส่วนร่วมในการบริหารของบุคลากรในการบริหารของบุคลากรในองค์กรมีความมั่นคง สมาชิกของกลุ่มจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความติดต่อเรื่ม

ขั้นตอนการบริหารแบบมีส่วนร่วม

ยุพา บุญอนันต์ (2557) ได้กล่าวว่า ขั้นตอนของการบริหารแบบมีส่วนร่วม ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผน เป็นการศึกษาสภาพปัญหา สรุปประเด็นปัญหา วิเคราะห์ทางเลือก ตัดสินใจเลือกทางเลือก ร่วมกันจัดทำแผนงาน โครงการเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหา

ขั้นที่ 2 ขั้นการดำเนินการ เป็นการร่วมกันปฏิบัติกิจกรรมตามแผนงานที่ได้กำหนดไว้

ขั้นที่ 3 ขั้นการประเมินผล เป็นการศึกษาสภาพปัญหา สรุปประเด็นปัญหา วิเคราะห์ทางเลือก ตัดสินใจเลือกทางเลือก ร่วมกันจัดทำแผนงาน โครงการเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหา

ขั้นที่ 4 ขั้นการรับรับผลประโยชน์ เป็นการร่วมรับผิดชอบทั้งผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น และการไม่บรรลุผลจากการทำกิจกรรมตามแผน

Shadid, et al. (1982 อ้างใน เรณ ครุฑารัพน์, 2556) ได้กล่าวว่า การบริหารแบบมีส่วนร่วมประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในกระบวนการตัดสินใจนั้นประการแรกที่สุดที่ จะต้องการคือการกำหนดความต้องการและการจัดลำดับความสำคัญ ต่อจากนั้นก็เลือกนโยบายและประชากรที่เกี่ยวข้อง การตัดสินใจในช่วงเริ่มต้น การตัดสินใจในช่วงดำเนินการ การวางแผนและการตัดสินใจในช่วงปฏิบัติตามแผนที่วางไว้

ขั้นที่ 2 การมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ในส่วนที่เป็นองค์ประกอบการดำเนินงาน โครงการนั้นจะได้มามากถ้ามีเครื่องทำประโยชน์ให้กับโครงการได้บ้าง และจะทำประโยชน์โดยวิธีใด เช่น การข่ายเหลือด้านทรัพยากร การบริหารงาน และการประสานงานเป็นต้น

ขั้นที่ 3 การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ในส่วนที่เกี่ยวกับผลประโยชน์นั้น นอกจากความสำคัญของผลประโยชน์ในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแล้วยังจะต้องพิจารณาถึงการกระจาย

ผลประโยชน์ภายในกลุ่มด้วย ผลประโยชน์ของโครงการนี้ร่วมทั้งผลประโยชน์ในเชิงบวก และผลที่เกิดขึ้นในทางลบที่เป็นผลเสียของโครงการ ซึ่งจะเป็นประโยชน์และเป็นโทษต่อบุคคล และสังคม

ขั้นที่ 4 การมีส่วนร่วมในการประเมินผล สิ่งสำคัญที่จะต้องสังเกต คือ ความเห็น ความชอบ และความคาดหวังซึ่งจะมีอิทธิพลสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคคลในกลุ่มต่าง ๆ

กล่าวโดยสรุปขั้นตอนการบริหารแบบมีส่วนร่วม ดังนี้

- 1) กระบวนการตัดสินใจที่เกี่ยวกับเรื่องที่มีหน้าที่รับผิดชอบ การกำหนดโครงการ
ร่วมมือหรือสนับสนุนด้านทรัพยากร
- 2) การดำเนินการที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานตามแผนงาน โครงการ โดยให้ความ

3) การได้รับผลประโยชน์

4) การทำหน้าที่ในการประเมินผลการดำเนินงาน

ประโยชน์ของการบริหารแบบมีส่วนร่วม

เดวิส (Davis) สรุปประโยชน์ของการมีส่วนร่วมไว้ 14 ประการ ดังนี้

1. เพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น
2. คุณภาพงานดีขึ้น
3. ได้รับความคิดเห็นที่มากขึ้น
4. เกิดแรงจูงใจมากขึ้น
5. มีความรู้สึกยอมรับซึ่งกันและกัน
6. ทำให้นักถือตนเองมากขึ้น
7. มีความพึงพอใจต่องานสูงขึ้น
8. มีความร่วมมือต่อกันมากขึ้น
9. ลดความเครียดลงได้
10. มีความผูกพันต่อเป้าหมายของงานที่สูงขึ้น
11. ยอมรับต่อการเปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น
12. ลดอัตราการเบลี่ยนงาน
13. ลดอัตราการขาดงาน
14. มีการติดต่อสื่อสารกันดีขึ้น

แอนโธนี (Anthony, 1978, pp.27-29) สรุปสาระสำคัญ 8 ประการ ดังนี้

- 1) ก่อให้เกิดความพร้อมต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น
- 2) ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารกับพนักงานราบรื่น
- 3) ทำให้พนักงานมีความผูกพันต่อหน่วยงานมากขึ้น
- 4) ทำให้มีความไว้วางใจต่อฝ่ายบริหารมากขึ้น

5) ทำให้การบริหารสมาชิกง่ายขึ้น เนื่องจากเกิดการยอมรับต่อการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้น มีความผูกพันต่อห่วงงาน และไว้วางใจต่อฝ่ายบริหารมากขึ้น

6) ทำให้เกิดการตัดสินใจทางการบริหารมีคุณภาพดีขึ้น การที่มีสมาชิกมาช่วยในการตัดสินใจทำให้ฝ่ายบริหารได้ข้อมูลในการตัดสินใจมากขึ้น

7) ทำให้การติดต่อสื่อสารจากเบื้องล่างสู่เบื้องบนดีขึ้น

8) ทำให้ทีมงานมีประสิทธิภาพดีขึ้น ทำให้พนักงานเข้าใจเป้าหมายได้ตรงกันและมีทิศทางการดำเนินงานไปทางเดียวกันทำให้ลดความขัดแย้งในการปฏิบัติงานส่งผลให้ทีมงานมีประสิทธิภาพดีขึ้น

อุทัย บุญประเสริฐ 2563 ได้กล่าวถึงประโยชน์ต่อการนำไปใช้ในสถานศึกษา ไว้ดังนี้

1. เป็นการระดมผู้เชี่ยวชาญและผู้มีประสบการณ์เพื่อร่วมกันในการตัดสินใจในเรื่องสำคัญ

2. ขยันและกำลังใจของครุภูมิ

3. เป็นการระดมทรัพยากร้านการเงินและด้านวิชาการเพื่อนำมาพัฒนาการชุมชน

4. สร้างและสนับสนุนให้เกิดผู้นำใหม่ ๆ ในทุกระดับชุมชนท้องถิ่น

5. เพิ่มปริมาณและคุณภาพการติดต่อสื่อสาร

6. สร้างความยืดหยุ่นในการทำงาน ทำให้เกิดการเริ่มจัดทำโครงการใหม่ ๆ เพื่อให้ตรงกับความต้องการผู้มาใช้บริการ

7. ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการบริหารงบประมาณ จึงเกิดแนวทางที่จะต้องใช้งบประมาณโดยประหยัดและเกิดประโยชน์สูงสุด

8. เปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนในโรงเรียนได้เสนอความคิดเห็นในการปรับปรุงชุมชน

9. ชุมชนมีส่วนร่วมและมีสิทธิ์ในการบริหารและจัดการชุมชน

10. การบริหารและการตัดสินใจทำด้วยความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้

11. ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในการพัฒนาชุมชนเครือข่ายและโครงการใหม่ ๆ

กล่าวโดยสรุป ประโยชน์ของการบริหารแบบมีส่วนร่วม มีผลโดยตรงต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานและลดปัญหาต่างๆ เพิ่มกำลังใจของสมาชิกเครือข่าย อันจะเป็นผลให้เกิดการยอมรับการเปลี่ยนแปลงและมีความผูกพันระหว่างสมาชิกเครือข่าย

2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชน หรือ การท่องเที่ยวโดยชุมชน

ราชพร จันทร์สว่าง (2546) (อ้างถึงใน พิชุรย์ ทองฉิม, 2558) กล่าวถึง การท่องเที่ยวโดยชุมชนว่าเป็นการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่มีลักษณะเป็นชุมชน โดยมีหลักพื้นฐาน คือ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการท่องเที่ยวของพื้นที่ ซึ่งมีส่วนช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจของท้องถิ่นด้วยการ

สร้างงานและกระจายรายได้ ในขณะเดียวกันยังช่วยอนุรักษ์วัฒนธรรมและชนบกรรมเนียมประเพณีของชุมชนซึ่งมีเอกลักษณ์เฉพาะตนด้วย

พิมระวี โรณรุ่งสัตย์ (2553) (อ้างถึงใน เจตนา พัฒนจันทร์, 2562) ได้กล่าวถึง แหล่งท่องเที่ยวชุมชน หรือ การท่องเที่ยวโดยชุมชน ไว้ว่า เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่เน้นประโยชน์เพื่อชุมชน และเป็นความหวังของชุมชนในการนำรายได้มาสู่ชุมชน โดยเฉพาะชุมชนในประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งกระแสการของการพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชนที่มีชุมชนเป็นศูนย์กลางมีการให้การสนับสนุนมาตั้งแต่ระดับโลก ได้แก่ องค์กรการท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization: UNWTO) จนถึงระดับราชอาณาจักร ได้แก่ ชุมชนต่างๆ โดยการท่องเที่ยวในชุมชนต้องถูกยอมรับจากชุมชนนั้นๆ ซึ่งนับเป็นเอกลักษณ์ของชุมชน และยังประโยชน์แก่ชุมชนด้วย

สินธุ สโตรบล (2559) (อ้างถึงใน สุดยอด ต้นเจริญ, 2560) ได้ให้ความหมายของคำว่า การท่องเที่ยวโดยชุมชนว่าเป็นทางเลือกในการจัดการท่องเที่ยวที่ชุมชน โดยจะก าหนดทิศทางของการท่องเที่ยวบนแนวคิดที่ว่า ชาวบ้านทุกคนเป็นเจ้าของทรัพยากรและเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการท่องเที่ยว โดยการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่ในท้องถิ่นด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นธรรมชาติ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมประเพณี วิถีชีวิตและวิถีการผลิตของชุมชน มาใช้เป็นต้นทุนหรือปัจจัยในการจัดการท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม รวมทั้งมีการพัฒนาศักยภาพของคนในชุมชนให้มีความรู้ความสามารถและมีบทบาทสำคัญในการตัดสินใจ วางแผน ดำเนินงาน สรุปบทเรียน โดยมุ่งเน้นให้เกิดความยั่งยืนสู่คนรุ่นหลังตามและเกิดประโยชน์ต่อท้องถิ่น และคง ภาระความสามารถในการรองรับของธรรมชาติเป็นสำคัญ

พจนา สวนศรี (2560) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวโดยชุมชน ไว้ว่า เป็นการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคม และวัฒนธรรม กำหนดทิศทางโดยชุมชน จัดการโดยชุมชนเพื่อชุมชน และชุมชนมีบทบาทเป็นเจ้าของ มีสิทธิในการจัดการดูแลเพื่อให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้มาเยือน

รพงศ์ ผูกภู (2561) กล่าวว่า การท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community Based-Tourism: CBT) มีแนวคิดพื้นฐานมาจากการพัฒนาอย่างยั่งยืนที่มีพัฒนาการอย่างสม่ำเสมอ นำมาสู่การกำหนดแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การท่องเที่ยวทางเลือกในรูปแบบต่างๆ ซึ่งปัจจุบัน การท่องเที่ยวโดยชุมชนถือเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวอย่างหนึ่งที่มีความเป็นรูปธรรมและได้รับการยอมรับจากสังคม ในวงกว้างว่า ให้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่นำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืนบนพื้นฐานของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมได้

เกณฑ์ประเมินการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนไว้ 5 ด้าน ดังนี้
(คณะกรรมการนโยบายการท่องเที่ยวแห่งชาติ, 2559)

1. ด้านการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ได้แก่ การบริหารจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีประสิทธิภาพ ข้อตกลงร่วมกันส าหรับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมี

ประสิทธิภาพ ข้อควรปฏิบัติสำหรับนักท่องเที่ยวมีประสิทธิภาพ การพัฒนาบุคลากรในกลุ่มบริหาร จัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของทุกฝ่ายมีประสิทธิภาพ การมีส่วนร่วมของภาคเครือข่ายต่างๆ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการการตลาดและประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวโดยชุมชนมีประสิทธิภาพ ระบบบัญชี การเงินมีประสิทธิภาพ เด็กและเยาวชนได้รับการให้ความสำคัญในการท่องเที่ยวโดยชุมชน

2. ด้านการจัดการเศรษฐกิจ สังคม และคุณภาพชีวิตที่ดี ได้แก่ การจัดสรรง่ายได้มีประสิทธิภาพ การส่งเสริมการยกระดับคุณภาพชีวิตที่ดีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผลิตภัณฑ์ชุมชนมีคุณภาพเพื่อเสริมสร้างโอกาสในการเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว สิทธิมนุษยชนในการท่องเที่ยวได้รับการให้ความสำคัญ

3. ด้านการอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมชุมชน ได้แก่ ฐานข้อมูลด้านมรดกวัฒนธรรมชุมชนเพื่อการท่องเที่ยว มีคุณภาพ การเผยแพร่และรักษาภูมิปัญญาด้านทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมผ่านการท่องเที่ยวโดยชุมชนมีประสิทธิภาพ การอนุรักษ์พื้นฟูวัฒนธรรมท้องถิ่นมีประสิทธิภาพ

4. ด้านการจัดการทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ได้แก่ การจัดการพื้นที่เพื่อการท่องเที่ยว มีประสิทธิภาพ ฐานข้อมูลด้านทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อม มีคุณภาพ การเผยแพร่ภูมิปัญญาด้านทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมผ่านการท่องเที่ยวโดยชุมชน มีประสิทธิภาพ การอนุรักษ์พื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมในชุมชนมีประสิทธิภาพ การสร้างความตระหนักรู้ถึงความสำคัญของการรักษาทรัพยากรธรรมชาติหรือสิ่งแวดล้อมผ่านการท่องเที่ยว มีประสิทธิภาพ

5. ด้านคุณภาพการบริการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ได้แก่ การให้บริการด้านการท่องเที่ยว เป็นไปอย่างน่าพึงพอใจ นักสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ จุดบริการท่องเที่ยว มีคุณภาพ การติดต่อประสานงานด้านบริการมีประสิทธิภาพ เสน้งทางและกิจกรรมท่องเที่ยว มีความปลอดภัย จุดบริการท่องเที่ยว มีความปลอดภัย การบริหารจัดการเส้นทางการเดินทางท่องเที่ยวในชุมชนมีประสิทธิภาพ การบริหารจัดการกรณีฉุกเฉินมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวโดยชุมชน (CBT) คือ รูปแบบการท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืน และเป็นเครื่องมือในการ พัฒนาและดับลังค์ตั้งแต่ ปัจจุบันไปจนถึงระยะต่อไป โดยเน้น ย้ำให้ชุมชนเป็นผู้จัดการตนเอง ตัดสินใจเองเป็นส่วนใหญ่ และตระหนักรู้ถึงคุณค่าของตนเอง และนำเสนอด้วยค่านั้นผ่านเครื่องมือที่ เรียกว่าการท่องเที่ยวอย่างภาคภูมิใจ ในขณะเดียวกันคุณค่านั้นถูกแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างชุมชน และนักท่องเที่ยวเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและกระจายสู่เจ้าของ การท่องเที่ยวหรือเจ้าของทรัพยากรคือชุมชนอย่างเป็นธรรม

2.5 การท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจไมซ์ (MICE)

ความหมายของธุรกิจไมซ์ (MICE)

ธุรกิจไมซ์ (MICE) เป็นธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีวัตถุประสงค์ในการจัดประชุมขององค์กรการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล การจัดประชุมนานาชาติ และการจัดแสดงสินค้าเข้าด้วยกัน โดยมีการจัดการที่ดีและสมบูรณ์อย่างมืออาชีพ ทั้งด้านการบริการ ด้านสถานที่ ด้านการจัดประชุม ด้านอาหารและเครื่องดื่ม ด้านเครื่องมืออุปกรณ์อำนวยความสะดวก ด้านการรับส่งสินค้าที่จะจัดแสดง ด้านพิธีการ และศุลกากร สมาคมส่งเสริมการประชุมกลุ่มประเทศไทย (Asian Association Convention and Visitor Bureaus : AACVB) ประกอบด้วย 4 กลุ่ม "ได้แก่" ธุรกิจการจัดประชุมองค์กร (Meeting : M) การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Incentive : I) การจัดประชุมวิชาชีพ (Convention : C) และการจัดแสดงสินค้า (Exhibition : E) รวมเรียกว่า MICE Business (บัญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2557) โดยที่แต่ละกลุ่มนี้มีภารกิจที่แตกต่างกัน ดังนี้ (สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมนิทรรศการ (องค์การมหาชน), 2558)

1. Meetings: M การประชุมองค์กร คือ การเข้ามาร่วมกลุ่มกันของผู้คน เพื่อที่จะมาอภิปรายแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน โดยคำว่าการประชุมองค์กร หมายถึง การประชุมที่มีขนาดเล็กเท่านั้น

2. Incentive: I การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล คือ การเดินทางเพื่อพักผ่อนส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่การพักผ่อนหรือความตื่นเต้นเป็นหลัก โดยมักจะไม่มีความเกี่ยวพันกับธุรกิจหรือหน้าที่การงานของบุคคลนั้น ๆ

3. Convention: C การประชุมวิชาชีพ คือ กิจกรรมที่จัดขึ้นโดยมีกิจกรรมหลัก คือ การมุ่งไปที่การให้ความรู้แก่ผู้เข้าร่วมงาน กรณีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมงานที่ก่อให้เกิดการอภิปราย การเข้าสัมมนาหรือการเข้าร่วมกิจกรรมอื่น ๆ

4. Exhibition: E งานแสดงสินค้าและนิทรรศการนานาชาติ คือ อุตสาหกรรมงานแสดงสินค้าและนิทรรศการนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอสินค้าและบริการที่มีการเชิญผู้เข้าร่วมงานโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชักจูงให้เกิดการขายแก่ผู้เข้าร่วมงาน

ความเป็นมาของการท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจไมซ์ (MICE)

การท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจไมซ์มีการพัฒนาจากธุรกิจนำเที่ยวที่เสนอบริการลักษณะพิเศษในการเป็นตัวกลางการจัดการประชุมแบบ Meeting และ Convention การท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล และการจัดงานแสดงสินค้าซึ่งตามประวัติศาสตร์ไม่ปรากฏไว้แน่นอน ในช่วงปลายของศตวรรษที่ 19 มีการจัดประชุมด้านการเมืองและวิทยาศาสตร์ในประเทศญี่ปุ่น สำหรับในประเทศไทย ธารัชอเมริกา ได้มีการรวมของธุรกิจการค้าเป็นสาเหตุให้มีการจัดตั้งองค์กรในการทำหน้าที่บริหารศูนย์การประชุม (Convention Bureau) แห่งแรก ณ เมือง Detroit ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี 2439 จนกระทั่งในปี 2506 จึงได้ก่อตั้ง The International Congress and Convention Association นั้น โดยทางสมาคมที่ส่งเสริมและสนับสนุนจัดประชุมนานาชาติมีบทบาทมาก ในขณะเดียวกันธุรกิจการจัด

ประชุมและการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลของประเทศไทยในทวีปยุโรป มีการพัฒนาซึ่กวาประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีการจัดตั้ง The Birmingham Convention and Visitor Bureau ขึ้นเมื่อปี 2525 ส่วนการจัดการแสดงสินค้าและนิทรรศการเริ่มจากการพัฒนาอุตสาหกรรมทำให้ต้องมีการแนะนำสินค้าใหม่ ๆ การผลิตสินค้าใหม่ ๆ ที่ผู้บริโภคได้รู้จักซึ่งเริ่มจัดงานแสดงสินค้าในศตวรรษที่ 18 ต่อมาประเทศต่าง ๆ ก็นิยมการจัดงานแสดงสินค้าอย่างกว้างขวาง ถือว่าเป็นการพัฒนาธุรกิจอย่างเต็มรูปแบบ

สำหรับธุรกิจการจัดประชุมในประเทศไทย ระดับนานาชาติ เกิดขึ้นอย่างมีรูปแบบสากล ในปี 2520 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยก่อตั้งกองการประชุมนานาชาติทำหน้าที่รับผิดชอบการส่งเสริมการประชุม โดยการส่งเสริมให้บุคลากรได้รับความรู้ทักษะของการจัดประชุมนานาชาติ และข้อมูลเกี่ยวกับการประชุมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นทั่วโลก จึงได้เข้าเป็นสมาชิกขององค์กรการประชุมนานาชาติสากล และเอกชนก่อตั้งสมาคมส่งเสริมการประชุมนานาชาติ (ไทย) ขึ้น โดยมีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและพัฒนาการประชุมนานาชาติให้แก่ประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ภาคเอกชนได้เริ่มพัฒนาบุคลากรเพื่อประกอบอาชีพเกี่ยวกับธุรกิจไมซ์ เช่น ผู้จัดงานแสดงสินค้ามืออาชีพ (Professional Exhibition organizer – PEO) และบริษัทรับจัดการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัล (Destination Management Company – DMC) เป็นต้น ทำให้นานาชาติมองประเทศไทยเป็นจุดหมายใหม่ (New Destination) ที่น่าสนใจ เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งที่มีความพร้อมในด้านทรัพยากรด้านการท่องเที่ยว มีสิ่งอำนวยความสะดวกและบริการสำหรับการจัดธุรกิจไมซ์สูง และมีทำเลที่ตั้งขององค์กรและสมาคมระหว่างประเทศมากมายหลายแห่ง ประเทศไทยมีโอกาสในการเสนอเป็นเจ้าภาพจัดการประชุมและจัดแสดงสินค้านานาชาติได้ (บัญเลิศ จิตตั้งวัฒนา, 2557)

สุชาดา ทองคำเจริญ, 2564 ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวรูปแบบธุรกิจไมซ์มีการพัฒนามาจากธุรกิจนำเที่ยวที่เสนอบริการ ลักษณะพิเศษในการเป็นตัวกลางการจัดการประชุม ทั้งแบบ Meeting, Incentive, Convention, Exhibition ซึ่งในประเทศไทยได้มีการก่อตั้งกองการประชุมนานาชาติ โดยมีหน้าที่รับผิดชอบในการส่งเสริมและพัฒนาการประชุมนานาชาติ ให้แก่ประเทศไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งต่อมาได้มีการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกในการประชุม ทั้งในสถานที่จัดงานและทักษะภาพด้านอื่น ๆ ของประเทศไทย

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวไมซ์ นอกจากมีความสำคัญหลักในการนำเงินตราเข้าสู่ประเทศไทยแล้ว ผลพลอยได้จากการพัฒนาประเทศ ภูมิภาค ชุมชน สู่การเป็นผู้นำด้านนี้ ส่งผลดีต่อการพัฒนาหลาย ๆ ด้าน เช่น การพัฒนาสาธารณูปโภค การก่อสร้าง การลงทุนขนาดใหญ่ เพื่อรองรับนักท่องเที่ยว การรักษาสภาพแวดล้อม สถานที่ท่องเที่ยว ตลอดจนเกิดการสร้างงานสร้างรายได้สู่ประเทศ ภูมิภาค เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มและกระจายสู่การท่องเที่ยวชุมชนท้องถิ่น

2.6 การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism) คือ การท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวได้เรียนรู้ เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ศิลปวัฒนธรรม วิถีชีวิต และเอกลักษณ์ของชุมชนหรือสถานที่นั้น ๆ จาก ประสบการณ์ตรง หรือร่วมสร้างประสบการณ์ด้วยกันเจ้าของวัฒนธรรม หรือมีปฏิสัมพันธ์กับคนใน พื้นที่ ทั้งจากการพูดคุย ทดลองทำ และการใช้ชีวิตร่วม (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2556) รวมถึง การนำวัฒนธรรม ประเพณี และสิ่งที่ดีงามของชุมชน หรือแหล่งท่องเที่ยวที่มีอยู่เดิมมา สร้างสรรค์รูปแบบการท่องเที่ยวแบบใหม่ให้มีความน่าสนใจ ภายใต้ความเข้มแข็งของชุมชนที่จะยัง คงไว้ ซึ่งความเป็นเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของชุมชนให้เป็นที่ดึงดูดของนักท่องเที่ยวมาเที่ยวอย่าง ยั่งยืนจนถึงรุ่นลูกรุ่นหลาน (ธีระ สินเดชารักษ์ และ นาพิกอติกัค แสงสนิท, 2556) ทำให้ผู้เดินทาง ได้รับโอกาสในการพัฒนาศักยภาพ การสร้างสรรค์ของตน ผ่านการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ด้วยประสบการณ์จริงตามลักษณะเฉพาะของพื้นที่เป้าหมาย Raymond and Richards (2016) ซึ่ง สอดคล้องกับ Wurzburger, Aagesen, Pattakos & Pratt (2009: 147) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวที่ มอบกิจกรรมในด้านการสร้างสรรค์ ทางด้านศิลปะ หัตถกรรมและการทำอาหารพร้อมด้วยที่พัก คุณภาพดี การมีปฏิสัมพันธ์กับท้องถิ่นในพื้นที่ที่มีลักษณะเฉพาะ เป็นไปในทิศทางเดียวกับ Smith (2003) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยววิชิตที่ทำให้ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ไม่ใช่ จะเป็นเรื่องการอยู่อาศัย การประกอบอาชีพ อาหารการกิน ศิลปหัตถกรรมที่สะท้อนให้เห็นอัตลักษณ์ ของชุมชนและผู้คนเจ้าของพื้นที่ โดยมุ่งเน้นให้มีปฏิสัมพันธ์ที่ผ่านการพูดคุยสนทนากับกิจกรรม ทดลองปฏิบัติ เช่น ทดลองทำอาหาร ทำศิลปหัตถกรรมหรือใช้ชีวิตตามอย่างผู้คนในชุมชน เช่น การ ท่องเที่ยวแบบโภมสเตย ซึ่งจะทำให้เข้าใจวัฒนธรรมอันมีอัตลักษณ์ของผู้คนและสถานที่นั้นผ่าน ประสบการณ์ตรง อันเป็นเวทีการเรียนรู้แบบมีชีวิตนั่นเอง (องค์การบริหารพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการ ท่องเที่ยว (องค์การมหาชน, 2558 : 73)

กล่าวโดยสรุปการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ คือ รูปแบบของการท่องเที่ยววิถีใหม่ที่ นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนรู้หรือมีส่วนร่วมกับเจ้าของวัฒนธรรม ซึ่งอาจอยู่ ในรูปแบบของประวัติศาสตร์ วิถีชีวิต และศิลปวัฒนธรรม รวมถึงวัฒนธรรม ชนมธรรมเนียม ประเพณีท้องถิ่นของชุมชน โดยนักท่องเที่ยวสามารถใช้ชีวิตร่วมกับเจ้าของวัฒนธรรม “ได้ทดลอง เรียนรู้หรือเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม รวมถึงการพูดคุยและเรียนรู้วัฒนธรรมเหล่านั้น”

ความสำคัญของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

กระแสของการท่องเที่ยวปรับเปลี่ยนตามกระแสการพัฒนาของโลก โดยมีแนวคิดว่า “นักท่องเที่ยว” ในยุคใหม่ไม่ได้เดินทางท่องเที่ยวเพื่อวัตถุประสงค์ของการเสพความสุขจาก การ บริการหรือแหล่งท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ “นักท่องเที่ยว” ในปัจจุบันมีวัตถุประสงค์ของการเดินทาง เพื่อ

ศึกษาหาความรู้ การเรียนรู้และการเข้าใจถึงความแตกต่างกันของสังคมมนุษย์และสิ่งแวดล้อม ซึ่งนักท่องเที่ยวทางเลือกใหม่นี้มีผลทำให้รูปแบบของการเดินทางท่องเที่ยว หรือการเลือกแหล่งท่องเที่ยวที่จะไปหรือการเลือกปฏิบัติกิจกรรมทางการท่องเที่ยวเปลี่ยนไป ส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนของทิศทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว หรือกิจกรรมทางการท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับกระแสความต้องการของนักท่องเที่ยวตามมา โดยเป้าหมายสูงสุดของการท่องเที่ยวในทางเลือกใหม่คือ นอกจากนักท่องเที่ยวจะได้รับความเพลิดเพลินใจหรือความสุขทางจิตใจแล้วนั้น ยังเป็นการสร้างความรู้ความเข้าใจกันในสังคมของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอันจะทำให้สังคมเกิดความสงบสุข เป็นการนำการท่องเที่ยวมาเป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยง感情ให้กับคนในสังคมเดียวกันและต่างสังคม ยังเป็นการรักษาไว้ ซึ่งเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น และยังเป็นกลไกนำไปสู่การพัฒนาอย่างยั่งยืน (กลุ่มวิชาการและมาตรฐานการท่องเที่ยว, กองพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว, 2560, น. 16-17)

องค์ประกอบของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ภูริวัจน์ เดชอุ่ม (2556) ได้กล่าวว่า การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้ 1. การท่องเที่ยวที่คำนึงถึงความยั่งยืน 2. การเรียนรู้และมีส่วนร่วมในศิลปะวัฒนธรรม วิถีชีวิต ภูมิปัญญา เอกลักษณ์ อัตลักษณ์และพิพิธภัณฑ์ระหว่างนักท่องเที่ยวและเจ้าของพื้นที่ 3. ความผูกพันระหว่างนักท่องเที่ยวกับเจ้าบ้าน ในที่นี้คือ การที่เจ้าบ้านมี อัจฉริยภาพและความเป็นมิตรไมตรี การให้คำแนะนำ การให้ความช่วยเหลือ จะทำให้นักท่องเที่ยวเกิด ความประทับใจ และถือเป็นคุณสมบัติของการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการต้อนรับนักท่องเที่ยว

องค์การท่องเที่ยวโลก (United Nations World Tourism Organization: UNWTO) ได้กล่าวว่า “ความยั่งยืน” ภายใต้ หลักการ 5 ข้อ ๐ ดังนี้ (World Tourism Organization, 1998: 21-22 ข้อถัดไปใน กลุ่มวิชาการและมาตรฐานการท่องเที่ยว, กองพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว, 2560, น. 21)

1. การอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติ ทางประวัติศาสตร์ ทางวัฒนธรรมและทรัพยากรอื่น ๆ ในการท่องเที่ยวไว้เพื่อให้สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างต่อเนื่องในอนาคต
2. การวางแผนและจัดการในการพัฒนาการท่องเที่ยวเพื่อป้องกันมิให้เกิดปัญหา ทางสิ่งแวดล้อมและสังคม วัฒนธรรมในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว
3. คุณภาพของสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว โดยภาพรวมจะยังคงได้รับการรักษาไว้ได้
4. ความสามารถในการรักษาและดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว เพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวนี้จะยังคงสามารถรักษาความเป็นที่นิยมอยู่ได้และสามารถทำการตลาดต่อไปได้
5. ผลประโยชน์ของการท่องเที่ยวจะต้องกระจายไปในทุกภาคส่วนของสังคม

ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ธนารัตน์ ทับทิมไทย (2563) ได้กล่าวว่า ประเภทของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ดังนี้

1. ประเภทมรดกทางวัฒนธรรม (Cultural Heritage) เป็นกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ อันเกี่ยวกับประวัติศาสตร์โบราณคดี วัฒนธรรมประเพลส ความเชื่อ สภาพสังคม แบ่งเป็นกลุ่ม ย่อย คือ

- 1.1 กลุ่มแสดงออกทางวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม (Traditional Cultural Expression) เช่น ศิลปะ งานฝีมือ เทศกาล งานประเพลสต่าง ๆ
- 1.2 กลุ่มที่ตั้งทางวัฒนธรรม (Cultural sites) เช่น โบราณสถาน พิพิธภัณฑ์ เป็นต้น

2. ประเภทศิลปะ (Arts) เป็นกลุ่มการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์บนพื้นฐานของศิลปวัฒนธรรม แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อย คือ

- 2.1 งานศิลปะ (Visual arts) เช่น การวาดภาพ รูปปั้น และวัตถุโบราณ เป็นต้น
- 2.2 ศิลปะการแสดง (Performing arts) เช่น การแสดงดนตรีพื้นบ้าน การแสดง นาฏศิลป์ การแสดงละคร เป็นต้น

3. ประเภทชีวิชีวิต (Life styles) เป็นกลุ่มท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับชีวิชีวิต การดำรงชีวิตริมแม่น้ำ การทำมาหากินของคนในชุมชนท้องถิ่นหรือชาวพื้นเมือง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ย่อย คือ

3.1 วิถีชีวิตริมแม่น้ำ เช่น ย่านการค้าโบราณ ย่านสำเพ็ง ย่านเยาวราช ย่านบางลำพู ย่านเมืองเก่าป่าสัก ย่านเมืองกำแพงดิว ย่านถนนนางงามสงขลา เป็นต้น

3.2 วิถีชีวิตริมแม่น้ำ เช่น หมู่บ้านช้างตาคลาง อำเภอห่าตุม จังหวัดสุรินทร์ ตลาดน้ำ ดำเนินสะดวก การเลี้ยงนกเข่า อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา การทำนา การทอผ้า การทำเครื่องปั้นดินเผา เป็นต้น

4. ประเภทสื่อ (Media) เป็นกลุ่มท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เกี่ยวกับการสื่อสาร กับกลุ่ม คนกลุ่มใหญ่หรือสื่อสารกับนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย แบ่งเป็น 2 กลุ่มย่อย คือ

4.1 งานสื่อสิ่งพิมพ์ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Publishing and Printed Media) เช่น คู่มือท่องเที่ยว นิตยสารการท่องเที่ยวหรือสิ่งพิมพ์อื่น ที่มีส่วนสร้างความน่าสนใจเกี่ยวกับ สถานที่ ท่องเที่ยวหรือแหล่งท่องเที่ยวให้มีความน่าสนใจและสามารถสื่อในสิ่งที่มีคุณค่าให้เกิดความ น่าสนใจ เป็นต้น

4.2 งานโสตทัศน์ (Audiovisual) สื่อโฆษณาทางโทรทัศน์ วิทยุ หรือ อื่น ๆ ที่ เกี่ยวกับการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจการเป็นมาของต้นแบบ (Originality) ความเป็นของแท้ดั้งเดิม (Authenticity) ของแหล่งท่องเที่ยวหรือสถานที่นั้น ๆ เป็นต้น

5. ประเภทการตอบสนองความต้องการของลูกค้า (Functional creation) เป็นกลุ่มที่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ที่เป็นสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีความต้องการแตกต่างกัน แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อย คือ

5.1 กลุ่มการออกแบบ (Design) เช่น การออกแบบห้องพักในโรงแรม รีสอร์ฟ การออกแบบสินค้าของที่ระลึกให้มีอัตลักษณ์ความเป็นท้องถิ่นหรือแหล่งท่องเที่ยวแน่น ๆ

5.2 กลุ่มสื่อสมัยใหม่ (New Media) เช่น ระบบดิจิทอล ซอฟต์แวร์ เกมส์

5.3 กลุ่มบริการทางความคิดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ (Creative Tourism Services) เช่น การบริการทางสถาปัตยกรรม โฆษณา นันทนาการ และบริการแนวคิดเชิงสร้างสรรค์ อื่นๆ

2.7 พื้นที่การศึกษา

2.7.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2566-2570)

แผนแม่舅เน้นและเป้าหมายของการพัฒนาที่เป็นรูปธรรม สามารถบ่งบอกทิศทางการพัฒนาที่ชัดเจนที่ประเทคโนโลยุ่งไปในระยะ 5 ปีถัดไป โดยเป็นผลที่เกิดจากการบูรณาการสังเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบด้าน ทั้งสถานะของทุนในมิติต่าง ๆ บทเรียนของการพัฒนาที่ผ่านมา ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยและเงื่อนไขที่จะมีอิทธิพลต่อองค์สภาพพัฒนา ของประเทศไทย รวมถึงการสนับสนุนให้ภาคีการพัฒนาทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นอย่างกว้างขวางตั้งแต่ในขั้นตอนการกำหนดกรอบทิศทางของแผนไปจนถึงการยกเว้น

ซึ่งเป็นกลไกที่สำคัญในการเปลี่ยนผ่านทางเศรษฐกิจและสังคมไทย 5 ปี โดยการกำหนดทิศทางของแผนพัฒนา เพื่อให้ “ประเทศไทยมีความมั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน เป็นประเทศไทย แล้ว ด้วยการพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ตามหลักการและแนวคิด 4 ประการ ดังนี้

1. หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ผ่านการกำหนดทิศทางการพัฒนาประเทศอย่างมีเหตุผลความพอประมาณภูมิคุ้มกัน บนฐานของความรู้ คุณธรรม และความเพียร

2. การสร้างความสามารถในการ “ล้มแล้ว ลุกไว” มุ่งเน้นการพัฒนาใน 3 ระดับ 1) การพร้อมรับ หรือ ระดับ “อยู่รอด” 2) การปรับตัว หรือ ระดับ “พอเพียง” 3) การเปลี่ยนแปลงเพื่อพร้อมเติบโตอย่างยั่งยืน หรือ ระดับ “ยั่งยืน”

3. เป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนของสหประชาชาติกำหนดทิศทางการพัฒนาที่อยู่บนพื้นฐานของแนวคิด “ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง” มุ่งเสริมสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีให้กับประชาชนทุกกลุ่ม การพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพ เศรษฐกิจหมุนเวียน เศรษฐกิจสีเขียว โดยให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์ให้องค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีสมัยใหม่ และความคิดสร้างสรรค์เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทาง

เศรษฐกิจ ควบคู่กับการรักษาความสมดุลระหว่างการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์จากฐานทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพ รวมถึงการปรับเปลี่ยนรูปแบบการผลิตการให้บริการและการบริโภคเพื่อลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

2.7.2 บริบทการพัฒนาประเทศ ด้านการสังเคราะห์บริบทการพัฒนาร่วมกับสถานะของทุนในมิติต่าง ๆ ของประเทศไทยในช่วงของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงมาจากการรวม ประมวลผลการพัฒนาประเทศภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 12 ซึ่งยังคงมีหลายประเด็นที่ต้องได้รับการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับการประเมินผลกระทบจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงจากทัศน์ของการพัฒนาทั่วโลกไปอย่างสืบเชิงและส่งผลกระทบต่อประเทศไทยในหลากหลายมิติ ตลอดจนการคาดการณ์แนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกที่สำคัญหลายประการที่คาดว่าจะส่งผลต่อทิศทางการพัฒนาประเทศไทยต่อไปในอนาคต เพื่อให้สามารถประเมินทิศทางและรูปแบบของเงื่อนไขสภาพแวดล้อม พร้อมทั้งสถานะของทุนในมิติต่าง ๆ ของประเทศไทย อาทิ 1. บริบทการพัฒนาประเทศในมิติตามเศรษฐกิจ 2. บริบทการพัฒนาประเทศในมิติตามสังคมและทรัพยากรมนุษย์ 3. บริบทการพัฒนาประเทศในมิติตามทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 4. บริบทการพัฒนาประเทศในมิติตามการบริหารจัดการภาครัฐ

2.7.3 วัตถุประสงค์ เพื่อ พลิกโฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจสร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” หมายถึงการสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ครอบคลุมตั้งแต่ระดับโครงสร้าง นโยบาย และกลไก เพื่อมุ่งเสริมสร้างสังคมที่ก้าวทันพัฒนาโลก และเกือบทุนให้คนไทยมีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ พร้อมกับการยกระดับกิจกรรมการผลิตและการให้บริการให้สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มที่สูงขึ้น โดยอยู่บนพื้นฐานของความยั่งยืนทางสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงได้กำหนดเป้าหมายหลักของการพัฒนาจำนวน 5 ประการ ประกอบด้วย

1. การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม
2. การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่
3. การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม
4. การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริโภคไปสู่ความยั่งยืน
5. การเสริมสร้างความสามารถของประเทศไทยในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความเสี่ยงภายใต้บริบทโลกใหม่

2.7.4 แผนหมุดหมายการพัฒนา

ตามวาระการพัฒนาที่เอื้อให้เกิดการทำงานร่วมกันของหลายหน่วยงานและหลายภาคส่วนในการผลักดันการพัฒนาเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เกิดผลได้อย่างเป็นรูปธรรม แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 จึงได้กำหนดหมุดหมายการพัฒนา จำนวน 13 หมุดหมาย ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงที่ประเทศไทยปรารถนาจะ “เป็น” หรือมุ่งหวังจะ “มี” เพื่อสะท้อนประเด็นการพัฒนาที่มีลำดับความสำคัญสูงต่อการพลิก

โฉมประเทศไทยสู่ “สังคมก้าวหน้า เศรษฐกิจ สร้างมูลค่าอย่างยั่งยืน” โดยมุตหมายทั้ง 13 ประการ แบ่งออกได้เป็น 4 มิติ เพื่อให้เกิดกระบวนการทำงานที่เป็นระบบและมีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง โดยครอบคลุมการดำเนินงาน 4 ขั้นตอนที่มีความเชื่อมโยงกัน ได้แก่ การวางแผน การปฏิบัติ ตามแผน การติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผลการดำเนินงาน และการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงาน ตามผลการตรวจสอบ

1. มิติภาคการผลิตและบริการเป้าหมาย “ได้แก่ หมุดหมายที่ 1 ไทยเป็นประเทศชั้นนำด้านสินค้าเกษตรและเกษตรแปรรูปมูลค่าสูง หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน หมุดหมายที่ 3 ไทยเป็นฐานการผลิตยานยนต์ไฟฟ้าที่สำคัญของโลก หมุดหมายที่ 4 ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง หมุดหมายที่ 5 ไทยเป็นประตูการค้า การลงทุนและยุทธศาสตร์ทางโลจิสติกส์ที่สำคัญ ของภูมิภาค หมุดหมายที่ 6 ไทยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะและอุตสาหกรรมดิจิทัลของอาเซียน

2. มิติโอกาสและความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม “ได้แก่ หมุดหมายที่ 7 ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็ง มีศักยภาพสูง และสามารถ แข่งขันได้ หมุดหมายที่ 8 ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ ปลอดภัย เติบโตได้อย่างยั่งยืน หมุดหมายที่ 9 ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลง และมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม

3. มิติความยั่งยืนของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม “ได้แก่ หมุดหมายที่ 10 ไทยมีเศรษฐกิจมุนวิญญาณและสังคมการบอนต้า หมุดหมายที่ 11 ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

4. มิติปัจจัยผลักดันการพัฒนาโฉมประเทศไทย “ได้แก่ หมุดหมายที่ 12 ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต หมุดหมายที่ 13 ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

โดยความเชื่อมโยงระหว่างหมุดหมายการพัฒนา กับเป้าหมายหลัก โดยมุตหมายการพัฒนา ที่กำหนดด้วยเป็นประเด็นที่มีลักษณะเชิงบูรณาการที่ครอบคลุมการพัฒนาตั้งแต่ในระดับต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ และสามารถนำไปสู่ผลพัฒนาทั้งในมิติเศรษฐกิจ สังคม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ไปพร้อม ๆ กัน ทำให้หมุดหมาย แต่ละประการสามารถสนับสนุนเป้าหมายหลักได้มากกว่าหนึ่งข้อ นอกจากนี้ การพัฒนาภายใต้แต่ละหมุดหมายไม่ได้แยกขาดจากกัน แต่มีการสนับสนุนหรือเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

2.7.5 การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ

การดำเนินงานจากทุกภาคส่วนที่เขื่อมประสานกันอย่างเป็นระบบ ครอบคลุมตั้งแต่กระบวนการขับเคลื่อนที่สามารถถ่ายทอดเป้าหมายและกลยุทธ์ของแผนไปสู่การดำเนินงานในระดับมาตรการ แผนงาน และโครงการ ได้อย่างสอดคล้องเชื่อมโยงและสามารถสะท้อนถึงเป้าหมายการ

พัฒนาได้อย่างแท้จริง รวมถึงการผลักดันให้เกิดการทำงานอย่างบูรณาการในประเด็นการพัฒนาที่ครอบคลุมภารกิจของหลายหน่วยงาน และการประสานความร่วมมือกับภาคส่วนอื่น ๆ ที่เป็นภาคีการพัฒนาเพื่อสนับสนุนกำลังในการที่จะขับเคลื่อนการพัฒนาให้สัมฤทธิ์ผล ในขณะเดียวกัน การขับเคลื่อนแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 13 ให้ประสบผลสำเร็จยังต้องอาศัยกลไกการจัดสรรงบประมาณที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ตลอดจนกระบวนการติดตามประเมินผลที่มีประสิทธิภาพและอยู่บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วม เพื่อสนับสนุนให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแผนงานและวิธีการดำเนินงานให้สามารถตอบสนองต่อเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น ซึ่งจะช่วยให้การขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติบรรลุผลสำเร็จ และสนับสนุนการพัฒนาให้บรรลุตามวิสัยทัศน์

2.7.6 หลักการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ ดังนี้

2.7.6.1 การใช้งานบริหารงานคุณภาพเป็นกรอบแนวทาง

2.7.6.2 การมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ โดยให้ความสำคัญกับการวัดผลสำเร็จของการดำเนินงานด้วยเป้าหมาย ตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายที่เป็นรูปธรรม ทั้งในเชิงประสิทธิภาพและประสิทธิผล ในทุกกระบวนการของจังหวัดการบริหารงานคุณภาพ

2.7.6.3 การผสมผสานกลไกในหลากหลายมิติ ทั้งกลไกในเชิงยุทธศาสตร์ ซึ่งมุ่งเน้นการสร้างปัจจัยที่จะเป็นกุญแจสำคัญที่นำไปสู่เป้าหมาย พร้อมทั้งมีการจัดลำดับการดำเนินงานตามความสำคัญ และความเร่งด่วน กลไกตามภารกิจ ที่เป็นการดำเนินงานตามหน้าที่ความรับผิดชอบตามกฎหมาย และความเชี่ยวชาญของหน่วยงาน และกลไกในเชิงพื้นที่ ที่เป็นการแบ่งแผนพัฒนาฯ ไปสู่การปฏิบัติผ่านการมองภาพเชิงองค์รวมในระดับภาคและจังหวัด โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับสภาพภูมิศาสตร์ของพื้นที่

2.7.6.4 การดำเนินงานโดยอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วน เพื่อสร้างการยอมรับ และลดข้อจำกัดที่เกิดจากการดำเนินงานโดยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง หรือการดำเนินงานโดยภาครัฐแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยให้ความสำคัญกับการดำเนินงานที่เชื่อมประสานกันและมีเป้าหมายร่วมกัน

2.7.7 แนวทางการขับเคลื่อนแผนสู่การปฏิบัติ

2.7.7.1 กลไกการขับเคลื่อน กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นกลไกที่มีจุดหมายให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ตามเป้าหมาย ผ่านการบูรณาการการทำงานของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และการสร้างความร่วมมือกับภาคส่วน อื่น ๆ และกลไกตามภารกิจ รวมถึงกลไกในระดับพื้นที่ โดยมีประเด็นสำคัญ 3 ประเด็นดังนี้ 1) กลไกการบูรณาการแบบมุ่งผลสัมฤทธิ์ เป็นกลไกการดำเนินงานในเชิงยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นให้เกิดการบูรณาการการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และเชื่อมโยงการทำงานกับคณะกรรมการระดับชาติที่มีอยู่ รวมถึงสร้างความร่วมมือในการขับเคลื่อนระหว่างภาครัฐกับภาคส่วนอื่น ๆ ทั้งภาคเอกชน ภาคประชาชนสังคม ภาควิชาการ ประชาชน และภาคี

การพัฒนาต่าง ๆ เพื่อผลักดันให้การขับเคลื่อนหมุนหมายต่าง ๆ 2) กลไกตามภารกิจ เป็นการเชื่อมโยงการดำเนินงานตามภารกิจของหน่วยงานให้สามารถสนับสนุนการบรรลุเป้าหมาย แผนงาน และโครงการ สู่การปฏิบัติ ผ่านกลไกของหน่วยงานที่เป็นภาคีการพัฒนาต่าง ๆ 3) กลไกในระดับพื้นที่ โดยจัดทำแผนพัฒนาภาค แผนพัฒนาจังหวัด และแผนระดับพื้นที่ต่าง ๆ ให้สนับสนุนในการกำหนดแนวทางการพัฒนาและแผนงานโครงการที่ส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมาย พร้อมกับการแก้ปัญหาของพื้นที่และการพัฒนาพื้นที่โดยสอดคล้องกับศักยภาพ ตลอดจนสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายของยุทธศาสตร์ชาติ

2.7.7.2 กลไกงบประมาณ เป็นเครื่องมือสำคัญ ให้สามารถบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบด้วย 1) การบูรณาการการขับเคลื่อน 2) การสนับสนุนให้หน่วยงานในระดับพื้นที่สามารถบริหารจัดการงบประมาณได้อย่างยึดหยุ่น เพื่อขับเคลื่อนประเด็นการพัฒนาสำคัญที่เหมาะสมกับบริบท ศักยภาพ และความต้องการที่แตกต่างกันของแต่ละพื้นที่ได้อย่างแท้จริง 3) การส่งเสริมการดำเนินงานของภาคีการพัฒนาต่าง ๆ โดยสนับสนุนให้ภาคเอกชนและภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ที่มีศักยภาพเข้ามาลงทุนในภาคการผลิตและบริการ รวมถึงดำเนินงานในกิจกรรมการพัฒนาที่เอกชนมีความเชี่ยวชาญและสามารถสนับสนุนให้การลงทุนเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด

2.7.7.3 การเสริมสร้างบทบาทของทุกภาคส่วนในการร่วมขับเคลื่อนโดยสนับสนุน การประสานกำลังของ “บวร” (บ้าน วัด โรงเรียน) ซึ่งครอบคลุมถึงชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ศาสนาสถาน สถาบันทางศาสนา บุคลากรและองค์กรทางการศึกษา อาสาสมัคร จิตอาสา และภาคีการพัฒนาต่าง ๆ ไปสู่การร่วมแก้ไขปัญหาและการพัฒนาอย่างมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น รวมทั้งสร้างแพลตฟอร์มหรือช่องทางให้ทุกภาคีมีโอกาสแสดงความคิดเห็น เข้าร่วมกิจกรรมการพัฒนาของชุมชน และร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและหน่วยงานในระดับพื้นที่อื่น ๆ ซึ่งจะช่วยพื้นฟูให้ชุมชนเข้มแข็งและสนับสนุนให้ชุมชน ผ่านการเสริมสร้างความร่วมมือกับประชาชนและองค์กรระหว่างประเทศ โดยเฉพาะประเด็นการพัฒนาที่มีความสำคัญในระดับภูมิภาคและอนุภูมิภาค

2.7.7.4 การติดตามและประเมินผล ครอบคลุมทั้งการติดตามประเมินผลในระดับของแผนงานและโครงการ โดยเฉพาะแผนงานและโครงการที่มีความสำคัญในระดับสูงต่อการบรรลุเป้าหมายของแต่ละหมุนหมาย เพื่อส่งข้อมูลย้อนกลับให้แก่หน่วยงานและภาคีการพัฒนาที่เกี่ยวข้อง นำไปพิบทวนและปรับปรุงแผนและวิธีการดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมาย รวมไปถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาในภาพรวมของหมุนหมายและเป้าหมายหลักตามตัวชี้วัดที่กำหนดไว้ในแผนทั้งนี้ในการติดตามและประเมินผลในทุกระดับต้องผลักดันให้มีการ บูรณาการและการมีส่วนร่วมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและความโปร่งใส ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

1. การติดตามความก้าวหน้าเป็นการติดตามประเมินผลในระหว่างที่แผนงานโครงการต่าง ๆ อยู่ระหว่างการดำเนินการ เพื่อตรวจสอบว่าการดำเนินการเป็นไปตาม

วัตถุประสงค์ เป้าหมาย กรอบระยะเวลาและการสำรวจปัญหาอุปสรรค โดยอาศัยกลไกและหน่วยงานในทุกระดับที่มีภารกิจหน่วยงานภาครัฐ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องผ่านการบูรณาการการทำงานร่วมกัน

2. การประเมินผลสัมฤทธิ์ เป็นการประเมินผลว่าแผนงานและโครงการที่ดำเนินการแล้วเสร็จ สามารถบรรลุเป้าหมาย ผลผลิต และผลลัพธ์ตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด รวมถึงการประเมินความสำเร็จตามตัวชี้วัดในระดับของหมวดหมาดและเป้าหมายหลักของแผนพัฒนา ทั้งในระหว่างและหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาของแผน โดยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งหน่วยงานในส่วนกลางและหน่วยงานในระดับพื้นที่

3. การประเมินผลกระทบ ในทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ที่เกิดเนื่องมาจากการดำเนินงาน ทั้งการเปลี่ยนแปลงในระดับมหภาค การเปลี่ยนแปลงในระดับพื้นที่ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเป้าหมาย ตลอดจนความสามารถในการสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายตามยุทธศาสตร์ชาติ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสาม พ.ศ. 2566 2570.)

2.7.8 ข้อมูลจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ประวัติความเป็นมาพระนครศรีอยุธยาเคยเป็นราชธานี (เมืองหลวง) ของอาณาจักรอยุธยา หรืออาณาจักรสยาม ตลอดระยะเวลา 417 ปี ตั้งแต่ พ.ศ. 1893 กระทั่งเสียกรุงแก่พม่า เมื่อ พ.ศ. 2310 ครั้นเมื่อพระเจ้าตากสินมหาราชทรงสถาปนาราชธานีแห่งใหม่ที่กรุงธนบุรี กรุงศรีอยุธยาที่ไม่ได้กล้ายเป็นเมืองร้าง ยังมีคนที่รักถิ่นฐานบ้านเดิมอาศัยอยู่และมีราชภูมิที่ใหญ่โตเป็นอยู่ตามปกติเข้ามาอาศัยอยู่รอบ ๆ เมือง รวมกันเข้าเป็นเมือง จนทางการยกเป็นเมืองจัตวาเรียกว่า "เมืองกรุงเก่า"

เมื่อ พ.ศ. 2325 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงยกเมืองกรุงเก่าขึ้นเป็น หัวเมืองจัตวา เช่นเดียวกับในสมัยกรุงธนบุรี หลังจากนั้น พระบาทสมเด็จพระปุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้จัดการปฏิรูปการปกครองทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค โดยการปกครองส่วนภูมิภาคนั้น โปรดให้จัดการปกครองแบบเทศบาลขึ้น โดยให้รวมเมืองที่อยู่ใกล้เคียงกัน 3-4 เมือง ขึ้นเป็นมณฑล มีข้าหลวงเทศบาลเป็นผู้ปกครอง โดยในปี พ.ศ. 2438 โปรดให้จัดตั้งมณฑลกรุงเก่าขึ้น ประกอบด้วยหัวเมืองต่าง ๆ คือ กรุงเก่าหรืออยุธยา อ่างทอง สารบุรี พระพุทธบาท ลพบุรี พระมหาบุรี อินทร์บุรี และสิงห์บุรี

ต่อมาทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รวมเมืองอินทร์บุรีและเมืองพระมหาบุรีเข้ากับเมืองสิงห์บุรี รวมเมืองพระพุทธบาทเข้ากับเมืองสารบุรี ตั้งที่ว่าการมณฑลที่อยุธยา และในปี พ.ศ. 2469 เปลี่ยนชื่อจาก "มณฑลกรุงเก่า" เป็น "มณฑลออยุธยา" ซึ่งจากการจัดตั้งมณฑลอยุธยาไม่ผลให้อยุธยาไม่มีความสำคัญทางการบริหารการปกครองมากขึ้น การสร้างสิ่งสาธารณูปโภคหลายอย่างมีผลต่อการพัฒนาเมือง

อยุธยาในเวลาต่อมา จนเมื่อยกเลิกการปกครองระบบ monarchial ภายหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 อยุธยาจึงเปลี่ยนฐานะเป็นจังหวัดพระนครศรีอยุธยาจนถึงปัจจุบัน

ในสมัยจอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี ได้มีนโยบายบูรณะโบราณสถานภายในเมืองอยุธยา เพื่อเป็นการผล่องย์สิบห้าพุทธศตวรรษ ประจำวันกับในปี พ.ศ. 2498 นายกรัฐมนตรี ประทุมพม่าเดินทางมาเยือนประเทศไทย และได้มอบเงินจำนวน 200,000 บาท เพื่อปฏิสังขรณ์วัดและองค์พระมหาธาตุพิตร เป็นการเริ่มต้นบูรณะโบราณสถานในอยุธยาอย่างจริงจัง ซึ่งต่อมากรมศิลปากรเป็นหน่วยงานสำคัญในการดำเนินการ จนองค์การศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติหรือยูเนสโก มีมติให้ประกาศขึ้นทะเบียนอุทยานประวัติศาสตร์พระนครศรีอยุธยา เป็น "มรดกโลก" เมื่อวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2534 มีพื้นที่ครอบคลุมในบริเวณโบราณสถานเมืองอยุธยา

ลักษณะภูมิประเทศ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาตั้งอยู่บริเวณที่ราบทลุ่มภาคกลางตอนล่างของประเทศไทย เป็นที่ราบลุ่มน้ำท่วมถึงพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นทุ่งนา ไม่มีภูเขา ไม่มีป่าไม้ มีแม่น้ำไหลผ่าน 4 สาย ได้แก่ แม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำป่าสัก แม่น้ำลพบุรี และแม่น้ำน้อย รวมความยาวประมาณ 200 กิโลเมตร มีลำคลอง ใหญ่น้อย ประมาณ 1,254 คลอง เชื่อมต่อกันแม่น้ำเกือบทั่วบริเวณพื้นที่ห่างจากกรุงเทพมหานครทางถนนสายเอเชีย 75 กิโลเมตร ทางรถไฟ 72 กิโลเมตร และทางเรือ 103 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 2,556.64 ตารางกิโลเมตร หรือ 1,597,900 ไร่ นับว่าเป็นจังหวัดที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่ 63 ของประเทศไทย และเป็นอันดับที่ 11 ของจังหวัดในภาคกลาง จำนวนประชากร 817,441 (พ.ศ. 2561)

อาณาเขตจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีอาณาเขตติดต่อกับจังหวัดไก่แล้วเทียง ดังนี้

- ทิศเหนือ ติดต่อกับ จังหวัดอ่างทอง และ จังหวัดลพบุรี
- ทิศใต้ ติดต่อกับ จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี และ จังหวัดปทุมธานี
- ทิศตะวันออก ติดต่อกับ จังหวัดสระบุรี
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับ จังหวัดสุพรรณบุรี

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2559) ได้ศึกษา เรื่องแผนการพัฒนาบริการได้จัดทำข้อเสนอแผนการพัฒนาบริการระดับพื้นที่ชั้นสรุป ดังนี้ พื้นที่เมืองหลักเป็นพื้นที่ที่มีความพร้อมในการอุปทานการมีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลายเป็นที่รู้จัก และนิยมของชาวไทยและชาวต่างประเทศ มีความพร้อมในการรองรับและการบริการ และพื้นที่เสริม เป็นที่ทางเลือกรองรับการกระจายการท่องเที่ยวเมืองหลักด้านกลุ่มพื้นที่และเสนอแนวการพัฒนาพื้นที่ส่งเสริมเพิ่มเติม ในพื้นที่ภาคเหนือตอนล่าง คือ กลุ่มพิษณุโลก สุโขทัย กำแพงเพชร ดำเนินงานเพื่อพัฒนาของที่ระลึก รูปแบบของสินค้าของที่ระลึก สำหรับกลุ่มนักท่องเที่ยวชาวสิงคโปร์การพัฒนาสินค้าของที่ระลึกประเภทความเชื่อ ความศรัทธา ในระดับคุณภาพสูง เนื่องจากชาวสิงคโปร์มีการจัดทัวร์ให้พร้อมทุกชิ้นราช ลักษณะรูปแบบของสินค้า

ของ ที่ระลึก ในกลุ่มความเชื่อและความศรัทธาครจะเน้นที่การออกแบบสัญลักษณ์ของความเชื่อ ความศรัทธานั้นให้สวยงาม

เจริญฤทธิ์ สงวนสัตย์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาแนวทางการพัฒนาและการกระจายรายได้การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดภาคเหนือตอนบน 1 พบร่วมกับกลุ่มจังหวัดภาคเหนือเฉียงใต้กับปัจจัยทางด้านอุปทานการท่องเที่ยว เช่น มีผู้ประกอบกิจกรรมมาก เกินความต้องการจากนักท่องเที่ยว ปัจจัยทางการพัฒนาสถานที่และสินค้าของ การท่องเที่ยว เช่น การตามกระแสของตลาดหรือวัฒนธรรมต่างชาติมาก จนเกินไป ปัจจัยด้านบุคลากรการท่องเที่ยว เช่น การขาดแคลนบุคลากรที่สามารถพูดภาษาต่างประเทศที่กลางเป็นที่ต้องการของตลาดปัจจัยทางด้านลักษณะสิ่งอำนวยความสะดวกและสิ่งอำนวยความสะดวก พื้นฐาน เช่น ความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และปัจจัยด้านนโยบายการท่องเที่ยว เช่น ความไม่ต่อเนื่องของนโยบายการท่องเที่ยวและการขาดความร่วมมือของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

นาพิกอติ ภัคแสงสนิท (2557) ได้ศึกษาเรื่องการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การตลาดการท่องเที่ยวไทยเพื่อศึกษาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของกลยุทธ์การตลาดการท่องเที่ยวไทย ผลการศึกษาพบว่า ประเทศไทยใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสร้างรายได้ให้กับประเทศนอกจากนี้ กลยุทธ์การพัฒนาการท่องเที่ยวไทยไม่ได้มุ่งไปสู่จุดเดียว กันอย่างแท้จริง และในส่วนของกลยุทธ์ด้านการตลาดการท่องเที่ยวของประเทศไทยนั้น มุ่งเน้นไปที่การเพิ่มรายได้และจำนวนนักท่องเที่ยวโดยปราศจากการใช้จึงคุณภาพน้ำท่องเที่ยว โดยงานวิจัยดังกล่าวได้เสนอแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย ดังนี้ 1. ควรส่งเสริมให้เจาะกลุ่มนักท่องเที่ยวคุณภาพมากยิ่งขึ้น เช่น การคัดกรองจัดเก็บข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวแต่ละกลุ่ม โดยการสร้างเครือข่ายข้อมูลออนไลน์ ทางด้านการท่องเที่ยวให้มีความทันสมัยและมีความถูกต้องแม่นยำ 2. ควรส่งเสริมการสร้างตราสินค้า การท่องเที่ยวของไทยใหม่ เช่น การสร้างตราสินค้าให้กับจังหวัดที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวหลัก อาทิ กรุงเทพมหานคร ภูเก็ต พัทยา การสื่อสารตราสินค้าผ่านทางคำขวัญที่เข้าใจได้ง่ายและสอดคล้องกับนักท่องเที่ยวกลุ่มเป้าหมาย

มัชณีา อุดมศิลป์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนของชุมชนคลองโคน จังหวัดสมุทรสงคราม ผลการวิจัยพบว่า 1) แรงจูงใจของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวในชุมชนคลองโคน นักท่องเที่ยวที่เดินทางมา เที่ยวจังหวัด สมุทรสงครามในภาพรวมทั้ง 5 ด้าน อุทิสส์ในระดับมาก

วринทร์ ธรสารสมบัติ (2556) ได้ศึกษาเรื่องความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว พบร่วม ความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว มีรูปแบบการประสานงานโดยจังหวัดได้กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาการ

ท่องเที่ยวให้สอดคล้องกับแผนแม่บท มีสำนักงานท่องเที่ยวและกิจการจัดหัวดเป็นตัวกลางประสานงานระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชน โดยมีการเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนร่วมกำหนดแผนพัฒนา ทรัพยากรธรรมชาติท่องเที่ยวและจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัดร่วมกัน มีการแบ่งบทบาท หน้าที่ที่ชัดเจนของภาคีเครือข่ายทำให้เกิดความร่วมมือในการสนับสนุนซึ่งกันและกันอย่างเหมาะสม มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวก มีการพัฒนาสินค้า การให้บริการ และการสร้างความเชื่อมั่น รวมถึงการอนุรักษ์และฟื้นฟูวัฒนธรรมในพื้นที่ชุมชนของตนเอง เพื่อเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยว และส่งเสริมกระบวนการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

วันดี สีสังข์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวแนวทางเพื่อการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์ อย่างยั่งยืนของจังหวัดกาญจนบุรี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลมาเป็นแนวทางการวางแผน ยุทธศาสตร์เพื่อ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์อย่างยั่งยืนโดยใช้รูปแบบการวิจัยในเชิงการวิจัยในการพัฒนาผลการวิจัย พบว่า ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบบูรณาการอย่างยั่งยืน ได้แก่ การเป็นศูนย์กลางและ แหล่งความรู้ทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในภูมิภาค เป็นเมืองปลอดมลพิษ มีการบริหาร ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้สู่ปัญญาระดับภูมิภาคและ พัฒนาเป็นการค้าต่างแดนกับต่างประเทศและประเทศเพื่อนบ้าน เป็นเมืองปลอดคนจน มีสังคมที่มีคุณภาพ และ เป็นคนดีมีศีลธรรม

พิชุรย์ ทองอิม (2558) ได้ศึกษาเรื่องความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนที่ใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวของเกษตรล้นนา พบร่วมมีความร่วมมือ กันเป็นอย่างดี โดยได้รับการสนับสนุน ขับเคลื่อนแนวทางการพัฒนาท่องถินและการท่องเที่ยวจากหน่วยงานต่างๆ ดังนี้ 1) ความร่วมมือในการทำแผน 2) ความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนข้อมูล 3) ความร่วมมือในการปฏิบัติ 4) ความร่วมมือในการประเมินผล และ 5) ความร่วมมือในการบันทึกข้อตกลง เพื่อเป็นแนวทางในการประยุกต์ใช้ให้เกิดการ บูรณาการความร่วมมือกัน อย่างไรก็ตาม ใน การจัดการท่องเที่ยวของเกษตรล้นนา ยังมีปัญหาด้านศักยภาพของคน โดยเฉพาะชาวบ้านที่มีส่วนร่วมในการจัดการค่อนข้างน้อย และผู้นำชุมชนไม่มีความเข้มแข็งมากพอ ส่งผลให้เกิดปัญหาด้านเอกสาร ในการจัดการตามมา เพราะการจัดการท่องเที่ยวของเกษตรล้นนาเป็นไปในลักษณะต่างคนต่างทำ เป็นสาเหตุให้ผู้ประกอบกิจการด้านการท่องเที่ยวจากต่างถิน สามารถแทรกตัวเข้ามามีบทบาทมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการจัดตั้งสถานประกอบการ ที่พัก โรงแรม หรือ ร้านอาหาร นำมาซึ่งปัญหาของชุมชน เมือง และปัญหาน้ำเสียที่ถูกปล่อยให้ลงสู่สาธารณะ นอกจากนี้ ยังพบว่าจากการที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในชุมชนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ทรัพยากรทางทะเลของชุมชนไม่เพียงพอ กับความต้องการของนักท่องเที่ยว เนื่องจากชาวบ้านที่ประกอบอาชีพประมงลดลง และเลือกที่จะนำเรือไปทำเป็นเรือรับจ้างนำเที่ยวแทน

บุษกร ตัวงทอง และวีโรจน์ เจริญลักษณ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์เชิงเศรษฐกิจระหว่างชุมชนกับการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของวนอุทยานปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบร่วม ในการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของวนอุทยานปราณบุรี มุ่งเน้นที่การจัดการท่องเที่ยวแบบสร้างจิตสำนึกรักษาความประทับใจ และการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีการจัดทำกิจกรรมหลัก 2 อย่าง ได้แก่ กิจกรรมปลูกป่า และกิจกรรมล่องเรือชมธรรมชาติ วิถีชีวิตริมแม่น้ำปราณบุรี เพื่อให้นักท่องเที่ยวได้ศึกษาเรียนรู้และสัมผัสริมแม่น้ำตัวยัตนเอง รวมทั้งช่วยกระจายรายได้และสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้แก่ชุมชน แต่ยังมีข้อจำกัดด้านงบประมาณและการบริหารจัดการขยายตัวน้ำ ในการดำเนินการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของวนอุทยานปราณบุรี มีลักษณะการพึ่งพาภูมิภาคเศรษฐกิจ การประสานผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจร่วมกัน และการสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจให้แก่ชุมชนอย่างยั่งยืน นอกจากนี้ ยังพบว่า นักท่องเที่ยวได้ให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของวนอุทยานปราณบุรี ด้วยว่า มีความประทับใจในความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ ความสะอาดของสถานที่ ตลอดจนการมีอัตลักษณ์ที่เดียวจังหวัดน้ำที่แคลนในชุมชน รวมไปถึงการมีความรู้สึกที่ปลอดภัยและเป็นส่วนตัวอีกด้วย

ปรีชา คำมาดี และ สมพงษ์ อัศวารยิธิปติ (2559) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มเยาวชนในจังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า 1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พบร่วม 1) นักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีเพศต่างกันมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) นักท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ที่มีอายุระดับการศึกษาอาชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ธนินทร์ชัย รัตนพงศ์กิจญโญ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอำเภอพระประแดงจังหวัดสมุทรปราการ ผลการวิจัย พบร่วม การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอยู่ในระดับปานกลางและปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอยู่ในระดับมากส่วนความสัมพันธ์การมีส่วนร่วมของประชาชนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.328 และปัจจัยสภาพแวดล้อมมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.587 ซึ่งหมายความว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์ต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งในพื้นที่

Venkatesh V (2019) ได้ศึกษาเรื่อง ศักยภาพหมายถึงความสามารถหรือความพร้อมในตัวของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จะเอื้ออำนวยต่อการพัฒนา การปรับปรุงการจัดการหรือการเข้ามาทำให้เกิดการ

เปลี่ยนแปลงได้ดีขึ้น กล่าวโดยสรุป “ศักยภาพแหล่งท่องเที่ยว” หมายถึง ความสามารถหรือความพร้อมของแหล่งท่องเที่ยวต่อการพัฒนาหรือปรับปรุงให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม อยู่ภายใต้ชีดความสามารถในการรองรับ ของพื้นที่และมีการใช้ประโยชน์พื้นที่สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ของการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ การพิจารณาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในการชี้วัด ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีอยู่ก่อนที่จะทุ่มหาเวลางานแผนพัฒนาหรือส่งเสริมใดๆ เพื่อให้การดำเนินงานนั้นบรรลุ วัตถุประสงค์และได้รับผลประโยชน์ตอบแทนอย่างมีประสิทธิภาพ

Pongwiriththon (2015) ได้ศึกษาเรื่องเครือข่ายความมุ่งเน้นรูปแบบของกิจกรรมชุมชน การบริหารงานต้องมีความโปร่งใส มีกฎเกณฑ์ ระเบียบที่ยอมรับ และรับรู้โดยทั่วไป อีกทั้งยังต้องสามารถตรวจสอบได้ มีการเปลี่ยนแปลงผู้บริหารเป็นระยะเพื่อไม่ให้เกิดการผูกขาดอำนาจ

Suwanvong and Amage (2016) ได้ศึกษาเรื่อง พบร้า มี 10 ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการบริหารเครือข่ายของชุมชนท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ได้แก่ การเตรียมคนเองหรือเตรียมชุมชนเพื่อกำหนดทิศทางร่วมกัน การทำงานเป็นทีม การมีทรัพยากรธรรมชาติที่สมบูรณ์และวัฒนธรรมที่เป็นอัตลักษณ์ การมีองค์กรชุมชนที่หลากหลายแต่มีเป้าหมายเดียวกัน การบริหารร่วมในระดับชุมชนและการกระจายผลประโยชน์ที่เป็นธรรม การมีกิจกรรมที่สอดแทรกการเรียนรู้ การเข้าใจและศึกษาแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียง การใช้ประโยชน์จาก Social Network การสนับสนุนของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง และการสร้างเป้าหมายร่วมสู่ชุมชนเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ปริญญา บุตรอุ่น (2557) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของชุมชนในเขตเทศบาลเมืองประจำศรีขันธ์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบร้า ภาพรวมประชาชัชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับปานกลาง ทั้งด้านการเสนอความคิด การวางแผน และการตัดสินใจ การมีส่วนร่วมด้านการดำเนินการ การปฏิบัติการ และด้านการรับและแบ่งผลประโยชน์ ส่วนการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล ประชาชนรู้สึกว่ามีส่วนร่วมกับหน่วยงานของภาครัฐ ในการติดตามประเมินผลในระดับน้อยมาก ผู้ให้ข้อมูลหลักมีความเห็นว่า ประชาชนในชุมชนได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐในการพัฒนาระบบการประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารการท่องเที่ยวโดยพยาบาล มุ่งเน้นการมีส่วนร่วมของชุมชนมากขึ้นจากเดิม ส่วนปัญหาและอุปสรรค คือ งบประมาณของเทศบาลเมืองประจำศรีขันธ์ที่มีอยู่อย่างจำกัด ประชาชนบางส่วนขาดความรู้ ความเข้าใจเรื่องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน: กรณีศึกษาอำเภอปราบบuri จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ผลการวิจัยพบว่า ระดับการมีส่วนร่วมโดยภาพรวมอยู่ในปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน มีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลางคือ ด้านการติดตามประเมินผล อยู่ลำดับที่แรก รองลงมา คือ ด้านการปฏิบัติกิจกรรม ด้านการค้นหาปัญหา และด้านการวางแผน และประชาชนที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน

ต่างกัน มีส่วนร่วมในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวแบบยั่งยืนในอำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในภาพรวม แตกต่างกัน ประชาชนเสนอแนะแนวทางโดยให้ประชาชนในชุมชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ความมีแนวทางพื้นฟูอนุรักษ์ และพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมและวิถีชีวิต ชุมชน ให้มีคุณภาพมาตรฐานและมีความยั่งยืน

จิตตรพร ยอดมโนธรรม (2560) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัย สภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พ布ว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำ บางน้ำผึ้งอยู่ในระดับปานกลาง และปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำ บางน้ำผึ้งอยู่ในระดับมาก ส่วนความสัมพันธ์การมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัย สภาพแวดล้อม ซึ่งหมายความว่าการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์ ต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำ บางน้ำผึ้งในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นัฐพงศ์ สุขประเสริฐ และคณะ (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมที่มีผลต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชนตลาดหัวรอ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลวิจัยพบว่า 1) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 31 - 40 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพส่วนตัว/รับจ้างทั่วไป รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000 - 20,000 บาท และเป็นผู้ที่พักอาศัยในชุมชน 2) การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมของตลาดหัวรอ โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีระดับการมีส่วนร่วมสูงสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการบำรุงรักษา ร่องลงมา คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านที่มีระดับการมีส่วนร่วม ต่ำสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล 3) ความคิดเห็นที่มีต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชนตลาดหัวรอ พ布ว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ด้านที่มีระดับความคิดเห็นสูงสุดคือ ด้านคุณภาพอาหาร สินค้าและบริการ มีระดับการมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะอาด ส่วนด้านที่มีระดับความเห็นต่ำสุดคือ ด้านข้อมูลข่าวสารและประสานงาน 4) ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในชุมชนตลาดหัวรอที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีการบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมของชุมชน ตลาดหัวรอ โดยรวมแตกต่างกัน และ 5) การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมโดยรวม มีความสัมพันธ์กับ การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชนตลาดหัวรอ โดยรวมในระดับปานกลาง

กฤตยา สมศิลา และกนกภานต์ แก้วนุช (2561) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยการมีส่วนร่วม ที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านโพน อำเภอคำเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ พ布ว่า จากการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยการมีส่วนร่วมของประชาชนมืออิทธิพลเชิงบวกต่อการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านโพน อำเภอคำเมือง จังหวัดกาฬสินธุ์ อย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า เมื่อชุมชนบ้านโพนมีปัจจัย การมีส่วนร่วมของประชาชนสูงจะส่งผลให้ผลการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านโพนอยู่ในระดับ

ที่สูงขึ้น และปัจจัยซึ่ดความสามารถของการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนมืออิทธิพลเชิงบวกต่อการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านโพนอย่างมีนัยสำคัญ แสดงว่า เมื่อชุมชนบ้านโพนมีปัจจัยซึ่ดความสามารถของการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนสูงจะส่งผลให้ผลการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านโพนอยู่ในระดับที่สูงขึ้นด้วย

รุ่งภา อินภูวা และนันทรรณ นวลักษณ์ (2562) ได้ศึกษาบทบาทการมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม: กรณีศึกษาจังหวัดนครพนม พบว่า 1. ด้านการบริหารจัดการpubว่าบทบาทการมีส่วนร่วมด้านการไปหาจัดการโดยภาพรวมคือการเข้าร่วมประชุมเพื่อวางแผนการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมมีส่วนร่วมในการจัดอบรมให้ความรู้กับชุมชนด้านการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในพื้นที่มีส่วนร่วมการบริหารจัดการร้านค้า จำหน่ายสินค้าพื้นเมืองของที่ระลึกสินค้า 2. ด้านการดำเนินงานและการปฏิบัติพบว่ามีส่วนร่วมในการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ เช่น มีการแต่งกายชุดพื้นเมืองเพื่อต้อนรับนักท่องเที่ยว มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ การละเล่นพื้นเมือง การฟ้อนรำ เล่นดนตรี 3. ด้านการบำรุงรักษาและปรับปรุงแก้ไขพบว่ามีส่วนร่วมในการจัดสรรงบประมาณเพื่อการบำรุงรักษาสถานท่องเที่ยว มีการจัดทำห้างจ้างเพื่อตูแลรักษาสถานที่ท่องเที่ยว มีการจัดอบรมให้ความรู้ด้านการท่องเที่ยว มีส่วนร่วมในการบำรุงรักษาความสะอาดบริเวณหน้าวัดและจัดระเบียบร้านค้าต่าง ๆ ให้ออยู่ในบริเวณเดียวกันอย่างเป็นระเบียบสวยงาม 4. ด้านการคุณภาพมีส่วนร่วมในการแนะนำการคุณภาพที่สะอาดสวยงามปลอดภัยกับนักท่องเที่ยว มีการจัดมัคคุเทศก์ให้คำแนะนำสิ่งท่องเที่ยว มีส่วนร่วมในการจัดสรรงบส่งรับจ้างไปยังสถานที่ท่องเที่ยว 5. ด้านการส่งเสริมเศรษฐกิจในชุมชนของแหล่งท่องเที่ยว เช่น มีร้านขายสินค้า OTOP มีการจัดแสดงสินค้า มีส่วนร่วมในการจัดระเบียบร้านค้า มีส่วนร่วมในการควบคุมราคาสินค้า เพื่อให้นักท่องเที่ยวเกิดความเชื่อมั่น มีส่วนร่วมในการส่งเสริมให้ชาวบ้านผลิตสินค้าพื้นเมือง จำนำยสร้างรายได้ในครัวเรือน

สรวารรณ เรืองกัลป์ปวงศ์ และอรรถนพ เรืองกัลปวงศ์ (2558) ได้ศึกษาการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนเกษตรกรีด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี พบว่า 1. ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก เมื่อพิจารณาด้านพบร่วมอยู่ในระดับมาก คือด้านเศรษฐกิจ รองลงมาคือด้านสังคมและด้านวัฒนธรรมการเรียนรู้ 2. ปัจจัยภาวะผู้นำในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาด้านพบร่วมอยู่ในระดับมาก คือการดำเนินถึงความเป็นปัจเจกบุคคล รองลงมาคือด้านการสร้างแรงบันดาลใจและด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ 3. การจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาโดยประเด็นพบร่วมอยู่ในระดับมาก คือด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ รองลงมาคือ ด้านการมีส่วนร่วมในการค้นหาปัญหาและด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ 4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนเกษตรกรีด อำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรีได้แก่ด้าน

การสร้างแรงบันดาลใจ ด้านการมีอิทธิพลอย่างมีอุดมการณ์ และด้านการกระตุ้นทางปัญญาโดยปัจจัยทั้งสามด้านอธิบายการจัดการการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแบบมีส่วนร่วมของชุมชนเกษตรกรีดอำเภอปากเกร็ด จังหวัดนนทบุรี

พิตรพิบูล ไชยเนื่อง (2558) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการเสริมสร้างเครือข่ายทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการบริหารจัดการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จังหวัดหนองบัวลำภู โดยการวิเคราะห์องค์ประกอบการเสริมสร้างเครือข่ายทางสังคม จำนวน 530 กลุ่มองค์กร และพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างเครือข่ายทางสังคม ด้วยการวิเคราะห์ปัจจัย (EFA) การวิเคราะห์องค์ประกอบยืนยัน (CFA) และสมการโครงสร้าง (SEM) ผลวิจัยพบว่า องค์ประกอบปัจจัยการเสริมสร้างเครือข่ายทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อคุณภาพการบริหารจัดการ มี 7 ปัจจัย ได้แก่ (1) เครือข่ายทางสังคม (2) ทุนทางสังคม (3) กระบวนการเสริมสร้างเครือข่ายทางสังคม (4) การมีส่วนร่วมในการดำเนินการ (5) การมีส่วนร่วมในการบริหาร (6) กระบวนการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน และ (7) คุณภาพการบริหารจัดการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งอธิบายความแปรปรวนสะสม ทั้งนี้คุณภาพการบริหารจัดการได้รับอิทธิพลทางตรงจากปัจจัยการมีส่วนร่วมในการดำเนินการ และปัจจัยกระบวนการเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นฐาน ในขณะเดียวกัน ยังได้รับอิทธิพลทางอ้อมจากปัจจัยทุนทางสังคม และปัจจัยเครือข่ายทางสังคม และสามารถพยากรณ์คุณภาพการบริหารจัดการ

วรัญญา อิคิม (2557) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ของการสร้างเครือข่ายและกลยุทธ์การตลาดที่มีอิทธิพลต่อกำไรเจรจาของผู้ประกอบการโดยมีเกณฑ์การเกย์特ในจังหวัดลำปาง โดยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรด้วยสมการโครงสร้าง ด้วยโปรแกรม SMART-PLS ผลศึกษาพบว่า เส้นทางตัวแปรด้านการสร้างเครือข่ายมีอิทธิพล ทางตรงไปสู่ตัวแปรด้านความสำเร็จของผู้ประกอบการ มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง 0.502 รองลงมาเส้นทางตัวแปรด้านกลยุทธ์การตลาดไปสู่ตัวแปร ด้านความสำเร็จของผู้ประกอบการ มีค่าสัมประสิทธิ์เส้นทาง 0.217 โดยมีค่า (R^2) ร่วมกันเท่ากับ 0.457 และตัวแปรการสร้างเครือข่าย กลยุทธ์การตลาด ร่วมกันไปสู่ความสำเร็จของผู้ประกอบการ เท่ากับร้อยละ 45.70 โดยผลการทดสอบสมมติฐานจากสมการโครงสร้าง โดยการวิเคราะห์อิทธิพลทางตรง อิทธิพลทางอ้อม และอิทธิพลรวม พบว่า การสร้างเครือข่ายมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการเท่ากับ 0.502 รองลงมาคือ กลยุทธ์การตลาดมีอิทธิพลทางตรงต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการมีค่าเท่ากับ 0.217

จิตตราพร ยอดโนนธรรม (2560) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอยู่ในระดับปานกลาง และปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอยู่ในระดับมาก ส่วนความสัมพันธ์การมีส่วนร่วมของประชาชน และปัจจัย

สภาพแวดล้อม ซึ่งหมายถึงการมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์ต่อการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งในพิเศษทางเดียวกัน

คุณลักษณ์ สงพิพิทย์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี พบร่วมกับประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตลาดน้ำวัดตะเคียน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาแต่ละด้านของการมีส่วนร่วม พบร่วมกับประชาชนส่วนใหญ่มีส่วนร่วมในด้านการมีส่วนร่วมในผลประโยชน์มากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการ ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล และด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ตามลำดับ

ชวิติ เกตุมงคลสิทธิ์, 2562 ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อม ของชุมชนเขตบางคอกแรม กรุงเทพมหานคร พบร่วม คณะกรรมการชุมชนของเขตบางคอกแรม กรุงเทพมหานคร กับการมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งแวดล้อม ด้านการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เป็นเพราะคณะกรรมการชุมชนเห็นถึงความสำคัญในการตัดสินใจจะต้องมีองค์ประกอบ หลายอย่างไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ การได้รับข้อมูลข่าวสาร ระยะเวลาที่อาศัยในชุมชน เป็นต้น องค์ประกอบเหล่านี้ล้วนส่งผลให้การตัดสินใจอยู่ในเกณฑ์สูงเป็นอย่างมาก

สราวนิพัต ดาวรงค์แก้ว (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนชุมชน: กรณีศึกษาเขตประเวศ กรุงเทพมหานคร พบร่วม ประชาชนมีความคิดต่อการทำแผนปฏิบัติเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา ด้านการมีส่วนร่วมในผลประโยชน์ ด้านการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติ และ ด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล ผลการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วม จำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ และรายได้ พบร่วมไม่แตกต่างกัน และจำแนกตามระดับการศึกษาพบว่าแตกต่างกัน

ธนิตร ยืนยง (2561) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่น ในจังหวัดนครนายก พบร่วม ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน การอนุรักษ์พื้นที่ ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อยู่ในระดับมาก การเสริมสร้างศักยภาพชุมชนให้มีความเข้มแข็ง พัฒนาและส่งเสริมความรู้และทักษะในการประกอบอาชีพให้สังคมมีความสงบสุข อยู่ในระดับมาก การส่งเสริมการบริการทางการแพทย์ ศูนย์สุขภาพแบบองค์รวม อยู่ในระดับมาก และการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก สะดวก สินค้า บริการ อยู่ในระดับปานกลาง ตามลำดับ 3) การมีส่วนร่วมของประชาชนมีความสัมพันธ์ กับการพัฒนาท้องถิ่น ในระดับสูง โดยการมีส่วนร่วมของประชาชนในการรับผลประโยชน์ ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่น เป็นอันดับแรก คิดเป็นร้อยละ 84.40

นัชชา ทิพนนทร (2565) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนและรูปแบบการมีส่วนร่วมที่ส่งผลต่อการ พัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบล จังหวัดนครราชสีมา พบว่าการมีส่วนร่วมของประชาชน ในด้านการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผล กับรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านการให้ข้อมูลข่าวสาร และด้านการรับฟังความคิดเห็น ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบล จังหวัดนครราชสีมา

Nilket (2010) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชน ใน การพัฒนาท้องถิ่น กรณีศึกษาองค์กรบริหารส่วนตำบลบ้านเดื่อ อำเภอเมืองหนองคาย ประชาชนที่มีเพศต่างกัน พบว่าระดับการมีส่วนร่วมโดยรวมในทุกด้านไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่ได้นำเสนอไว้ข้างต้นนี้ ผู้วิจัยได้ นำมาสรุปแนวทางการศึกษาและใช้ประโยชน์ในการวิจัย จากการนำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่ เกี่ยวข้องไปใช้ในการสนับสนุนความสำคัญและปัญหาของการวิจัย พัฒนารอบแนวคิดในการวิจัย การสร้างเครื่องมือการวิจัย ใช้เป็นแบบแผนในการวิเคราะห์ข้อมูล สนับสนุนการอภิปรายผลการวิจัย โดยสรุปแนวทางการศึกษาและการใช้ประโยชน์ ในการวิจัยเรื่องแนวทางการมีส่วนร่วมบริหารจัดการภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์เพื่อชุมชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ภายใต้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งประโยชน์เชิงทฤษฎีและประโยชน์เชิงการนำไปใช้ในชุมชนและผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องต่อไป

จากการบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่าการมีส่วนร่วมบริหารจัดการภาคีเครือข่ายของท้องถิ่นชุมชน หมายถึง ขั้นตอนของการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว การรวมตัวจัดตั้งเป็นกลุ่มชุมชนท่องเที่ยวเพื่อดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวเอง และประชาชนในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการควบคุมดูแลกระบวนการด้านการท่องเที่ยว นับตั้งแต่ ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินการ ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนและผลักดันชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาองค์ความรู้ความสามารถ รวมถึงส่งเสริมและสนับสนุนการท่องเที่ยวโดยชุมชนให้เกิดประสิทธิภาพของชุมชนท้องถิ่นของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ให้สามารถพัฒนาไปสู่การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling; SRS) ได้แก่ สมาชิก 7 ชุมชน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มประชากรด้วยการคำนวณ โดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane, 1973, Page 125 อ้างใน พลวัฒ สะกิจ, 2561, หน้า 19) ที่ความคาดเคลื่อนเท่ากับ 0.05 ดังนี้

$$n = \frac{182}{1+182(0.05)^2}$$

$$n = 159$$

ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ จำนวน 159 คน (ตามตาราง 3)

ดังนั้นผู้วิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ จำนวน 159 คน

โดย n คือ จำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

N คือ จำนวนสมาชิกในชุมชนผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 7 ชุมชน

e คือ ค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

ตาราง 3 แสดงจำนวนสมาชิกชุมชน จำนวน 7 กลุ่ม ดังนี้

ชื่อหมู่บ้าน	ชุมชน	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง
1. ชุมชนโอมสเตียเงาะเกิด	เงาะเกิด	21	19
2. หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โอมสเตียไทยน้อย	ไทยน้อย	73	64
3. วิสาหกิจชุมชนโอมสเตียคลองรางจะระเข้	รางจะระเข้	15	13
4. ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ	ภูเขาทอง	20	17
5. สมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา	คลองโพธิ์	18	16
6. วิสาหกิจชุมชนตำบลคลองจิก	คลองจิก	20	17
7. วิสาหกิจชุมชนผ้าใบชั้นมีไทยไก่หวาน	ผ้าใบ	15	13
รวม		182	159

ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอ 31 ธันวาคม 2565

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เป็นการวิจัยแบบผสมวิธีแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ขั้นตอนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

การวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.1.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณคือ สมาชิกในชุมชน 7 ชุมชน จำนวน 182 คน (ดังนี้) 1) ชุมชนโอมสเตอร์เกะเกิด 2) หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โอมสเตอร์ไทรน้อย 3) วิสาหกิจชุมชนโอมสเตอร์คลองรงจระเข้ 4) ศูนย์การเรียนรู้ศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ 5) สมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา 6) วิสาหกิจชุมชนตำบลคลองจิก 7) วิสาหกิจชุมชนผักให้เข้มมีไทยโกลหวาน (สำนักงานเกษตรอำเภอ 31 ธันวาคม 2565) จากการกำหนดขนาดตัวอย่างด้วยสูตร (Yamane, T., 1973) ที่ระดับความเชื่อมั่น 0.05 จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 159 คน โดยวิธีสุ่มแบบแบ่งขั้นภูมิ (Stratified Random Sampling : SRS)

3.1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัย มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Check List) แบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับ ปัจจันส่วนบุคคล ประกอบด้วย กลุ่มชุมชน เพศ สถานภาพ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชนท้องถิ่น

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินการ ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิกเกิร์ท แบ่งเป็น 5 ระดับ โดยค่าแต่ละระดับมีความหมาย (Likert, 1932, p.140 อ้างถึงในพลาวนิ สะกิจ, 2561) ดังนี้

5	หมายความถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด
4	หมายความถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก
3	หมายความถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง
2	หมายความถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อย
1	หมายความถึง	มีความคิดเห็นอยู่ในระดับน้อยที่สุด

การแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์การประเมินผล โดยอิงเกณฑ์หากาเลสี่ยเมื่อทำการวิเคราะห์แปลผลและกำหนดระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข้าราชการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย 5 ระดับ ซึ่งมีช่วงกว้างเท่าๆ กัน สามารถคำนวณได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ความกว้างของอันตรากาศ} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนข้อ}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

การแปลผลคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรมาตรวัดแบบอันตรภาคหรือแบบช่วง (Interval Scale) มีเกณฑ์ดังนี้

- 4.21 – 5.00 มีส่วนร่วมการบริหารภาครีเชื่อข่าย อยู่ในระดับมากที่สุด
- 3.41 – 4.20 มีส่วนร่วมการบริหารภาครีเชื่อข่าย อยู่ในระดับมาก
- 2.61 – 3.40 มีส่วนร่วมการบริหารภาครีเชื่อข่าย อยู่ในระดับปานกลาง
- 1.81 – 2.60 มีส่วนร่วมการบริหารภาครีเชื่อข่าย อยู่ในระดับน้อย
- 1.00 – 1.80 มีส่วนร่วมการบริหารภาครีเชื่อข่าย อยู่ในระดับน้อยที่สุด

2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งเป็นแบบสอบถาม มีขั้นตอน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ศึกษาและรวมรวมข้อมูลจากแนวคิด ทฤษฎี หนังสือหรือเอกสารทางวิชาการ สารนิพนธ์ ผลงานวิจัยต่าง ๆ และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดขอบเขตในการวิจัย และเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามเพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

ส่วนที่ 2 สร้างแบบสอบถามการวิจัย เรื่อง แนวทางการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเชื่อข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ส่วนที่ 3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนของภาษา เนื้อหา ประเด็นคำถาม และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา

ส่วนที่ 4 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา เสนอผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบความเที่ยวดังตามเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบสอบถาม ตามวิธีของ โรวินเนลลี และแฮมเบลตัน (Rovinelli, & Hambleton, 1976 อ้างถึงใน พิศิษฐ์ ตันivanich, และ พนา จินดาครุ, 2561, หน้า 4) โดยเลือกข้อที่ค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.05 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ความเที่ยวดังเชิงเนื้อหา และพิจารณาความเหมาะสมของสำนวนภาษา การใช้ถ้อยคำ และนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ข้อคำถามแต่ละข้อมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67 – 1.00 และภาพรวมของแบบสอบถามมีค่า IOC เท่ากับ 0.88

ส่วนที่ 5 นำแบบสอบถามที่แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับประชาชนสมาชิกในชุมชน จังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด แล้วนำผลการทดลองมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟ์ของ ครอนบัค (Cronbach, 1990, Page 204 อ้างถึง ในวีระศักดิ์ ไชยคำ, และวิชัย กำมันตะคุณ, 2559, หน้า 103)

ส่วนที่ 6 นำผลการทดลองใช้ในหัวข้อที่มีความเชื่อมั่นมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง และจัดพิมพ์ เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปประมวลข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ส่วนที่ 1 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาและเสนอ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาและหาค่าดัชนีความสอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบสอบถาม ตามวิธีของโรวินลลีและแฮมเบลตัน (Rowinelli, & Hambleton, 1977 อ้างถึงใน พิศิษฐ์ ตันทานิช, และ พนา จินดาศรี, 2561, หน้า 4) โดยเลือกข้อที่มีค่าดัชนีความ สอดคล้องตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และพิจารณาความเหมาะสมของ สำนวนภาษา การใช้ถ้อยคำ และนำแบบสอบถามไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ส่วนที่ 2 นำแบบสอบถาม แก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับบุคลากรที่มีลักษณะคล้ายคลึง กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ชุด แล้วนำผลการทดลองมาหาค่าความเชื่อมั่น ของแบบสอบถาม โดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟารอนบาก (Cronbach, 1990, p.204) ซึ่งค่าอยู่ที่ 0.82

ส่วนที่ 3 นำผลการทดลองใช้ในหัวข้อที่มีความเชื่อมั่นมาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้อง และจัดพิมพ์ เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำร่วมรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.1.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา นำส่งถึง ชุมชน ทั้งหมด 7 กลุ่ม ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้บุคลากร ตอบแบบสอบถาม โดย แจ้งวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูล

2. รับรหัสแบบสอบถาม โดยใส่หมายเลขกำกับแบบสอบถามตามลำดับดังต่อไปนี้

3. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เก็บข้อมูลจากประชากรกลุ่มชุมชน รวม 7 ชุมชน จำนวนที่แจก แบบสอบถามจำนวน 200 ชุด เก็บได้ทั้งหมดจำนวน 159 ชุด

4. รับแบบสอบถามกลับคืน เพื่อดำเนินการตรวจสอบความสมบูรณ์ ก่อนที่จะนำไป วิเคราะห์ ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ

5. นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมวลผลตามขั้นตอนต่อไป

3.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้งหมดวิเคราะห์ และประมวลผลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสถิติสำหรับ ซึ่งมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้
 2. ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามทุกฉบับ จำนวน 159 ฉบับ จากนั้นหมวดหมู่ของข้อมูล
 3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาลงรหัส (Coding sheet) ตามที่กำหนดรหัสไว้ล่วงหน้า
 4. ทำการกรอกข้อมูลตามรหัสลงในโปรแกรมสำหรับทางสถิติ
 5. ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูล และแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดจากการกรอกข้อมูล
 6. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำหรับทางสถิติ

3.1.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์ด้วยสถิติ ดังต่อไปนี้

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ กลุ่มชุมชน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชน โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมบริหารจัดการภาคี เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท่องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (Standard Deviation)
3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมการ
4. การมีส่วนร่วมบริหารจัดการภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท่องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ประชากร 2 กลุ่ม ตามตัวแปร กลุ่มชุมชน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชน ด้วยการทดสอบค่า t (t-test) โดยเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มประชากรที่มากกว่า 2 กลุ่ม ตามตัวแปร กลุ่มชุมชน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-way ANOVA) และการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Fisher LSD สำหรับนัยสำคัญทางสถิติในการวิจัยครั้งนี้ ได้กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

3.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงคุณภาพ งานวิจัยเรื่อง แนวทางการมีส่วนร่วมบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท่องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.2.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ โดยเดี๋อกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ประกอบด้วย 3 กลุ่ม 1) ผู้นำชุมชน สมาคม ผู้ประกอบการ ภาคเอกชน 2) หน่วยงานภาครัฐ และ 3) ผู้ทรงคุณวุฒิ หรือนักวิชาการ จำนวน 15 คน ผู้เขียวชาญบทบาทเกี่ยวข้องกับกลุ่มผู้กำหนดนโยบาย กลุ่มผู้สนับสนุนนโยบาย ผู้ทรงคุณวุฒิและนักวิชาการ ผู้ที่มีประสบการณ์ มีเชื้อสืบเชิงมีบทบาทสำคัญและเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐฯ ในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1. ผู้นำชุมชน สมาคม ผู้ประกอบการ ภาคเอกชน	จำนวน 9 คน
2. หน่วยงานภาครัฐ	จำนวน 3 คน
3. ผู้ทรงคุณวุฒิหรือนักวิชาการ	จำนวน 3 คน

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยเชิงคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างเพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐฯ ในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย วันเดือนที่สัมภาษณ์ สถานที่ ตำแหน่ง/หน้าที่/สังกัด ประสบการณ์ทำงาน (ปี) ระยะเวลาอาศัยอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปี)

ส่วนที่ 2 เป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วม บริหารภาครัฐฯ ในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ (ด้านอื่น ๆ) เพิ่มเติม

3.2.3 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากทฤษฎีและกรอบแนวคิด หนังสือหรือเอกสาร ทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ ผลงานวิจัยต่างๆ และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์ เพื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

2. สร้างแบบสัมภาษณ์การวิจัย โดยกำหนดประเด็นคำถามเกี่ยวกับเพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริม การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐฯ ในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัด

พระนครศรีอยุธยา ซึ่งกำหนดลักษณะของข้อคำถามที่มีลักษณะปลายเปิดและมีความยืดหยุ่น โดยกำหนดขอบเขตและ เนื้อหาให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3. นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความครบถ้วนของภาษา เนื้อหา ประเด็นคำถาม

4. ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษา และจัดพิมพ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3.2.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. ขอหนังสือจากบันทึกวิทยาลัยมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา เพื่อนำส่งผู้ให้ข้อมูล หลัก จำนวน 15 คน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ โดยแจ้ง วัตถุประสงค์และขั้นตอนในการสัมภาษณ์ และแจ้งกำหนดการนัดหมายวันเวลาที่จะสัมภาษณ์

2. ส่งแบบสัมภาษณ์ให้กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 15 คน ก่อนวันสัมภาษณ์ล่วงหน้า 5 วัน

3. ผู้วิจัยเข้าพบผู้ให้ข้อมูลสำคัญตามวัน เวลาที่นัดหมาย และดำเนินการสัมภาษณ์ ตามแบบ สัมภาษณ์ฉบับสมบูรณ์ เพื่อให้ได้ข้อมูลครอบคลุมตามประเด็นคำถามและวัตถุประสงค์ ของการวิจัย

4. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ไปเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไป

3.2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย โดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. จัดข้อมูลออกเป็นกลุ่มเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ครบถ้วนของข้อมูล

2. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และใช้กรอบที่ได้จากการศึกษาเอกสารเป็นกรอบการวิจัย ผู้วิจัยทำการรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด ทำการวิเคราะห์ สังเคราะห์ ความคิดที่เหมือนและแตกต่าง ด้วยการจัดระเบียบข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ที่อยู่ในประเภทเดียวกันเข้าด้วยกัน

3. เรียบเรียงข้อมูลและจัดลำดับความสำคัญของเนื้อหา และนำเสนอข้อมูลเป็นข้อความ เชิงบรรยาย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยาพัฒนาครรลองอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม และ 3) เพื่อศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ขั้นตอนวิธีการดำเนินการวิจัยแบบผสมวิธี (Mix Method Research) แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ กลุ่มชุมชน 7 กลุ่ม จำนวน 159 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Fisher's LSD ขั้นตอนที่วิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้นำชุมชน/ผู้ประกอบการ/ภาคเอกชน หน่วยงานภาครัฐ และ ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปผลการเคราะห์การศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกชุมชน 7 ชุมชน จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชน

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจในการแปลความหมาย ผู้วิจัยขอกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean) ระดับความคิดเห็น
n	แทน	จำนวนประชากร
S.D	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
SS	แทน	ผลรวมกำลังสอง (Sum of squares)

MS	แทน	ค่ากำลังสองเฉลี่ย (Mean squares)
df	แทน	ระดับความเป็นอิสระ (Degrees of freedom)
t	แทน	สถิติทดสอบที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
F	แทน	สถิติทดสอบที่ใช้ในการพิจารณาความมีนัยสำคัญ F-distribution
*	แทน	ค่ามีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

4.1 การวิจัยเชิงปริมาณ

4.1.1 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของสมาชิกในชุมชน 7 กลุ่ม

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ กลุ่มชุมชน เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชนท้องถิ่น

ตาราง 4 ผลการวิเคราะห์ค่าร้อยละของข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ($n = 159$)

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มชุมชน	จำนวน (คน)		ร้อยละ
	159	100.00	
กลุ่มชุมชน			
วิสาหกิจชุมชนโอมสเตียดเกิด	19	11.9	
วิสาหกิจชุมชนโอมสเตียดไทรน้อย	70	44.0	
วิสาหกิจชุมชนโอมสเตียดคลองรางจะเรี้้	13	8.2	
ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ	16	10.1	
สมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา	14	8.8	
วิสาหกิจชุมชนดำเนินการจิก	16	10.1	
วิสาหกิจชุมชนผักให้ขนมไทยไก่หวาน	11	6.9	
เพศ			
ชาย	55	34.6	
หญิง	104	65.4	
อายุ			
น้อยกว่า 25 ปี	8	5.0	
26 - 35 ปี	16	10.1	
36 - 45 ปี	26	16.4	
46 - 55 ปี	42	26.4	
มากกว่า 55 ปี	67	42.1	

ตาราง 4 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มชุมชน	จำนวน (คน)		ร้อยละ
	159	100.00	
สถานภาพ			
โสด	37		23.3
สมรส	93		58.5
หม้าย / อาย่าร้าง	28		17.0
อื่นๆ	2		1.3
ระดับการศึกษา			
มัธยมศึกษาตอนต้น	40		25.2
มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช	31		19.5
ปวส. / อนุปริญญา	19		11.9
ปริญญาตรี	38		23.9
ปริญญาโท	7		4.4
ปริญญาเอก	24		15.1
อาชีพ			
ข้าราชการ	11		6.9
พนักงานของรัฐ	9		5.7
พนักงานเอกชน	12		7.5
ข้าราชการการเมือง	2		1.3
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	4		2.5
ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว	53		33.3
สมาชิกในกลุ่มชุมชน	50		31.4
อื่น ๆ	18		11.3

ตาราง 4 (ต่อ)

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มชุมชน	จำนวน (คน)		ร้อยละ
	159	100.00	
รายได้ต่อเดือนเฉลี่ยต่อเดือน			
ต่ำกว่า 10,000 บาท	74	46.5	
10,000 – 20,000 บาท/เดือน	58	36.5	
20,001 – 30,000 บาท/เดือน	17	10.7	
30,001 – 40,000 บาท/เดือน	3	1.9	
มากกว่า 40,001 บาทขึ้นไป	7	4.4	
ระยะเวลาอาศัยในชุมชนท้องถิ่น			
ไม่เกิน 5 ปี	5	3.1	
6 - 10 ปี	8	5.0	
11 - 15 ปี	12	7.5	
16 - 20 ปี	22	13.8	
21 ปีขึ้นไป	112	70.4	

จากตาราง 1 พบร่วมประชาชนที่ตอบแบบสอบถาม มีทั้งหมด 159 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 65.4 มีอายุมากกว่า 55 ปี จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 42.1 มีสถานภาพสมรส จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 58.5 มีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น 40 คน คิดเป็นร้อยละ 25.2 มีอาชีพส่วนใหญ่ ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 และมีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่า 10,000 เดือน จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5 และระยะเวลาอาศัยในชุมชน 21 ปีขึ้นไป จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 70.4

**4.1.2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเชือข่ายการท่องเที่ยว
เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา**

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชน
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตาราง 5 ผลวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหาร
ภาครีเชือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยภาพรวม

การมีส่วนร่วม	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน	4.21	0.58	มากที่สุด
2. ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน	4.22	0.55	มากที่สุด
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์	4.21	0.53	มากที่สุด
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล	4.31	0.49	มากที่สุด
โดยรวม	4.24	0.45	มากที่สุด

จากตาราง 5 พบว่า ความคิดเห็นต่อความคิดเห็นต่อการส่วนร่วมบริหารภาครีเชือข่ายการ
ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยภาพรวม อยู่ใน
ระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.24$, S.D. = 0.45) และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายด้าน พบว่า ความ
คิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเชือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชน
ท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา อยู่ในระดับมากที่สุด ทุกด้าน

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านมีส่วนร่วมในการศึกษาวิเคราะห์ สาเหตุ และปัญหาการท่องเที่ยวชุมชน	4.18	0.70	มาก
2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดวัตถุประสงค์ โครงการท่องเที่ยวชุมชน	4.16	0.65	มาก
3. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนงานโครงการ ท่องเที่ยวชุมชน	4.19	0.68	มากที่สุด
4. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการในการ ดำเนินงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน	4.26	0.71	มากที่สุด
5. ท่านมีส่วนร่วมในการส่งเสริม พัฒนาการ ท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน	4.28	0.69	มากที่สุด
โดยรวม	4.21	0.58	มากที่สุด

จากตาราง 6 พบว่า ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิง สร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมวางแผนงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.21$, S.D. = 0.58) เมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการในการดำเนินงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน และ น้อยที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการกำหนดวัตถุประสงค์โครงการท่องเที่ยวชุมชน

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงช่วย
การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนการดำเนินงานในโครงการท่องเที่ยวชุมชน	4.25	0.64	มากที่สุด
2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้	4.23	0.69	มากที่สุด
3. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ บริหารงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน	4.20	0.71	มาก
4. ท่านมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงาน	4.13	0.67	มาก
5. ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาสร้างสรรค์ชุมชนอย่างยั่งยืน	4.30	0.65	มากที่สุด
โดยรวม	4.22	0.55	มากที่สุด

จากตาราง 7 พบร้า ความคิดเห็นต่อความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงช่วย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.22$, S.D. = 0.55) และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบร้า การท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาสร้างสรรค์ชุมชนอย่างยั่งยืน รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนการดำเนินงานในโครงการท่องเที่ยวชุมชน และน้อยที่สุด คือ ท่านมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงาน

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์

ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านมีส่วนร่วมในการเปิดโอกาสให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำเสนอแนวทางการในการจัดสรรผลประโยชน์	4.20	0.66	มาก
2. ท่านมีส่วนร่วมในการซักขวัญผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว	4.19	0.70	มาก
3. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดสรร การกระจายผลประโยชน์ภายในชุมชน	4.21	0.65	มากที่สุด
4. ท่านมีส่วนร่วมในการขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงาน องค์กรที่เกี่ยวข้อง	4.20	0.68	มาก
5. ท่านมีส่วนร่วมในการประเมินข้อดีและข้อเสียในการรับผลประโยชน์	4.30	0.63	มากที่สุด
โดยรวม	4.21	0.53	มาก

จากการ 8 พบว่า ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.21$ S.D. = 0.53) และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการประเมินข้อดีและข้อเสียในการรับผลประโยชน์ ในระดับมากที่สุด รองลงมา การมีส่วนร่วมในการจัดสรร การกระจายผลประโยชน์ภายในชุมชน และน้อยที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการซักขวัญผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล	\bar{X}	S.D.	ระดับความคิดเห็น
1. ท่านมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงาน	4.19	0.66	มาก
ตามแผนงาน			
2. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	4.31	0.64	มากที่สุด
โครงการ			
3. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามร่วมหน้าแนวทางใน	4.35	0.59	มากที่สุด
การปรับปรุงโครงการ			
4. ท่านมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความก้าวหน้า	4.34	0.61	มากที่สุด
ในการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน			
5. ท่านมีส่วนร่วมในการสรุปผลการดำเนินงาน	4.40	0.62	มากที่สุด
โดยรวม	4.31	0.49	มากที่สุด

จากการ 9 พบว่า ความคิดเห็นต่อความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงข่าย การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผลโดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.31$, S.D. = 0.49) และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการสรุปผลการดำเนินงาน อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมในการติดตามร่วมหน้าแนวทางในการปรับปรุงโครงการ และน้อยที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามแผนงาน

4.1.3 ผลการเปรียบเทียบข้อมูลการมีส่วนร่วมบริหารภาครีือข่ายการท่องเที่ยว
เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยจำแนกตามปัจจัย
ส่วนบุคคลของประชาชน และรายละเอียดในตาราง โดยมีสมมติฐานเพื่อการทดสอบ ดังนี้

H_0 : ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนแตกต่างกัน ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีือข่าย
การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกัน

H_1 : ปัจจัยส่วนบุคคลของประชาชนแตกต่างกัน ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีือข่าย
การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา แตกต่างกัน

ตาราง 10 การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชน

การมีส่วนร่วม	แหล่งรวม	SS	df	MS	F	Sig.
การบริหารภาครีเครือข่าย	ความแปรปรวน					
1. ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	4.405 48.599 53.004	6 152 158	.734 .320	2.296	.038*
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	3.873 43.165 47.038	6 152 158	.284 .273	2.273	.040*
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับ ผลประโยชน์	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	2.273 42.590 44.863	6 152 158	.379 .280	1.352	.238
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	4.654 36.555 37.210	6 152 158	.776 .214	3.622	.002*

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 ซึ่งประชาชนในชุมชน 7 กลุ่ม ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่อยู่ในชุมชนแตกต่างกัน มีระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไม่แตกต่างกัน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ ไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านที่แตกต่างกัน 3 ด้าน ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินการ และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล แตกต่างกัน จึงจำแนกเป็นรายคู่ ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) ดังแสดงในตาราง

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชน เป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมด้านการวางแผน

กลุ่มชุมชน	ชุมชน ไทรน้อย	ชุมชน ราชจะเขี้ย	ชุมชน บ้าน ของพ่อ	ชุมชน โดยชุมชน พระนคร ศรีอยุธยา	ท่องเที่ยว โดยชุมชน พระนคร ศรีอยุธยา	ชุมชน คลองจิก	ชุมชน ชนมไทย-โกล หวาน
ชุมชนเกษตรเกิด	.40421	.45334*					
ชุมชนไทรน้อย						.40750*	
ชุมชนราชจะเขี้ย							
ชุมชนบ้านของพ่อ							
ท่องเที่ยวโดยชุมชน							
พระนครศรีอยุธยา							
ชุมชนคลองจิก			.45673*				
ชุมชนชนมไทย							
โกลหวาน							

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 11 พบร้าประชากร 7 กลุ่มชุมชน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบร้า ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ จำนวน 3 คู่ 1) ชุมชนเกษตรเกิดมากกว่า ชุมชนไทรน้อย และราชจะเขี้ย 2) ชุมชนไทรน้อย มากกว่า ชุมชนคลองจิก 3) ชุมชนคลองจิก มากกว่า ชุมชนราชจะเขี้ย

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบรายคู่ การมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชนเป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน

กลุ่มชุมชน	ชุมชน เกษตร เกิด	ชุมชน ไทรน้อย	ชุมชน ราชจะระเห้	ชุมชน บ้าน ของพ่อ	ห้องเที่ยว โดยชุมชน พระนคร- ศรีอยุธยา	ชุมชน คลองจิก	ชุมชน ชนม์ไทย ไกลหวาน
ชุมชนเกษตรเกิด				.50121*			
ชุมชนไทรน้อย						.36750*	
ชุมชนราชจะระเห้							
ชุมชนบ้านของ พ่อ							
ห้องเที่ยวโดย		.34857*		.41099*			
ชุมชนพระนคร ศรีอยุธยา							
คลองจิก				.64135*			
ชนม์ไทยไกล							
หวาน							

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 12 พบร่วมประชากร 7 กลุ่มชุมชน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบร่วม ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ จำนวน 4 คู่ 1. ชุมชนเกษตรเกิดมากกว่า ชุมชนราชจะระเห้ 2. ชุมชนไทรน้อย มากกว่า ชุมชนคลองจิก 3. ชุมชนห้องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา มากกว่า ชุมชนไทรน้อย และชุมชนราชจะระเห้ 4. ชุมชนคลองจิก มากกว่า ชุมชนราชจะระเห้

ตาราง 13 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามกลุ่มชุมชน เป็นรายคู่ ด้านการติดตามและประเมินผล

กลุ่มชุมชน	เกาะเกิด	ไทรน้อย	ราชจะเขี้ย	บ้านของพ่อ	โดยชุมชน พระนคร- ศรีอยุธยา	ท่องเที่ยว
โดยชุมชน พระนคร- ศรีอยุธยา	คลองจิก	ขนมไทยไกล หวาน				
เกาะเกิด	.32662*	.58947*	.38947*			.62584*
ไทรน้อย						.29922*
ราชจะเขี้ย					.47143*	.35000*
บ้านของพ่อ	.38947*					
ท่องเที่ยว		.47143*				.50779*
โดยชุมชน						
พระนครศรีอยุธยา						
คลองจิก						.38636*
ขนมไทยไกลหวาน						

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างมีการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ จำนวน 4 คู่ ได้แก่ 1. ชุมชนเกาะเกิด มากกว่า ชุมชนไทรน้อย ชุมชนราชจะเขี้ย ชุมชนบ้านของพ่อ และชุมชนขนมไทยไกลหวาน 2. ชุมชนไทรน้อย มากกว่า ชุมชนขนมไทยไกลน้อย 3. ชุมชนราชจะเขี้ย มากกว่า ท่องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา และชุมชนคลองจิก บ้านของพ่อ มากกว่า เกาะเกิด 3. ท่องเที่ยวโดยชุมชนมากกว่า ไทรน้อย และขนมไทยไกลหวาน 4. คลองจิก มากกว่า ขนมไทยไกลหวาน

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐ
เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะนังครศรีอยุธยา
จำแนกตามเพศ

การมีส่วนร่วม	เพศ				Sig.	
	ชาย (n = 165)		หญิง (n = 159)		t	(2-tailed)
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน	4.27	0.61	4.18	0.56	.944	0.348
2. ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน	4.29	0.58	4.18	0.52	1.166	0.246
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์	4.21	0.54	4.22	0.52	-.073	0.942
4. ด้านการมีส่วนร่วมการติดตามและประเมินผล	4.42	0.51	4.26	0.46	2.024	0.046*
รวม	4.30	0.65	4.21	0.43	1.163	0.262

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ Independent sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ ทั้ง 1 ด้าน แสดงว่า สมาชิกกลุ่มชุมชนด้านเพศ มีความคิดเห็นต่อส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะนังครศรีอยุธยา ด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกัน

ตาราง 15 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอายุ

ความคิดเห็น		SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน	ระหว่างกลุ่ม	.604	4	.151	.443	.777
	ภายในกลุ่ม	52.400	154	.340		
	รวม	53.004	158			
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน	ระหว่างกลุ่ม	.691	4	.173	.574	.682
	ภายในกลุ่ม	46.347	154	.301		
	รวม	47.038	158			
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์	ระหว่างกลุ่ม	1.209	4	.302	1.067	.375
	ภายในกลุ่ม	42.654	154	.283		
	รวม	44.863	158			
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	.973	4	.235	1.034	.392
	ภายในกลุ่ม	36.237	154			
	รวม	37.210	158			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	.623	4	.156	.750	.559
	ภายในกลุ่ม	31.974	154	.208		
	รวม	32.597	158			

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 15 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ มี 4 ด้าน แสดงว่า ประชาชนที่มีอายุแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผล ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 16 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคเครือข่ายการ

ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตามสถานภาพ

ส่วนร่วมการบริหารภาคเครือข่าย		SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน	ระหว่างกลุ่ม	1.607	3	.536	1.616	.188
	ภายในกลุ่ม	51.396	155	.332		
	รวม	53.004	158			
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน	ระหว่างกลุ่ม	1.346	3	.449	1.522	.211
	ภายในกลุ่ม	45.693	155	.295		
	รวม	47.038	158			
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับ	ระหว่างกลุ่ม	1.951	3	.650	2.349	.075
ผลประโยชน์	ภายในกลุ่ม	42.912	155	.277		
	รวม	44.863	158			
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตาม	ระหว่างกลุ่ม	.622	3	.207	.878	.454
และประเมินผล	ภายในกลุ่ม	36.588	155	.236		
	รวม	37.210	158			

จากการวิเคราะห์ด้วยสถิติ Independent sample t-test ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ ทั้ง 4 ด้าน แสดงว่า ประชาชนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผลไม่แตกต่างกัน

ตาราง 17 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอาชีพ

ส่วนร่วมการบริหารภาคเครือข่าย	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการมีส่วนร่วมวางแผนงาน ระหว่างกลุ่ม	4.795	7	.685	2.146	.042*
ภายในกลุ่ม	48.209	151	.319		
รวม	53.004	158			
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ระหว่างกลุ่ม	4.926	7	.704	2.523	.018*
ภายในกลุ่ม	42.113	151	.279		
รวม	47.038	158			
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์	2.260	7	.323	1.144	.338
ภายในกลุ่ม	42.603	151	.282		
รวม	44.863	158			
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล	2.764	7	.395	1.731	.106
ภายในกลุ่ม	34.445	151	.228		
รวม	37.210	158			

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ ทั้ง 2 ด้าน แสดงว่า ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผล แตกต่างกัน

ตาราง 18 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่ด้านการมีส่วนร่วมวางแผนงาน

อาชีพ	พนักงานของรัฐ ข้าราชการ การเมือง	ข้าราชการ การเมือง	พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	ค้าขาย / ธุรกิจ ส่วนตัว	สมาชิกใน กลุ่มชุมชน	อื่นๆ ระบุ
ข้าราชการ						
พนักงานของรัฐ						
พนักงานเอกชน						.42778*
ข้าราชการการเมือง						
พนักงานรัฐวิสาหกิจ						
ค้าขาย / ธุรกิจ						.27615*
ส่วนตัว						
สมาชิกในกลุ่มชุมชน						.27615*
อื่นๆ โปรดระบุ						.55644*

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 18 พบว่าประชากร 7 กลุ่มชุมชน ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนี้ จำนวน 3 คู่ ได้แก่ 1. พนักงานมากกว่า อื่นๆ 2. ค้าขาย/ธุรกิจ มากกว่า สมาชิกในกลุ่มชุมชน 3. สมาชิกในกลุ่มชุมชน มากกว่า ค้าขาย ธุรกิจส่วนตัว และอื่นๆ

ตาราง 19 การเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมช (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามอาชีพเป็นรายคู่ ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

อาชีพ	พนักงาน ข้าราชการ ของรัฐ	พนักงาน เอกชน	พนักงาน ข้าราชการ การเมือง	พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	ค้าขาย /ธุรกิจ ส่วนตัว	สมาชิก ในกลุ่ม	อื่นๆ ชุมชน
ข้าราชการ							
พนักงานของรัฐ							.39444*
พนักงานเอกชน							.81111*
ข้าราชการ							
การเมือง							.32053*
พนักงาน							.40711*
รัฐวิสาหกิจ							
ค้าขาย / ธุรกิจ							
ส่วนตัว							
สมาชิกในกลุ่ม							
ชุมชน							
อื่นๆ ประธานบุ							

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตาราง 19 จากตาราง 18 พบว่ากลุ่มชุมชน 7 กลุ่ม ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมช (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้วยวิธี Fisher's Least Significant Difference (LSD) พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จำนวน 4 คู่ ได้แก่ 1. พนักงานมากกว่า อื่นๆ ค้าขาย/ธุรกิจ 2. ข้าราชการการเมือง มากกว่า อื่นๆ 3. ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว มากกว่า สมาชิกในกลุ่มชุมชน 4. สมาชิกในกลุ่มชุมชน มากกว่า อื่นๆ

ตาราง 20 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะรนนครศรีอยุธยา ตามระดับการศึกษา

ความคิดเห็น	SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	.393 52.611 53.004	5 153 158	.079 .344	.229	.950
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	.395 46.643 47.038	5 153 158	.079 .305	.256	.935
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับ ผลประโยชน์ ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	1.141 43.722 44.863	5 153 158	.228 .286	.799	.552
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล ระหว่างกลุ่ม ภายในกลุ่ม รวม	1.337 35.873 37.210	5 153 158	.267 .234	1.140	.342

จากตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ ทั้ง 4 ด้าน แสดงว่า ประชาชนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะรนนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผล ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 21 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา จำแนก ตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

ความคิดเห็น		SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ระหว่างกลุ่ม	ภายในกลุ่ม	1.799	4	.450	1.353	.253
	ภายนอกกลุ่ม	51.205	154	.332		
	รวม	53.004	158			
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ระหว่างกลุ่ม	ภายในกลุ่ม	1.908	4	.477	1.627	.170
	ภายนอกกลุ่ม	45.131	154	.293		
	รวม	47.038	158			
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับ ผลประโยชน์	ระหว่างกลุ่ม	.495	4	.124	.429	.787
	ภายนอกกลุ่ม	44.369	154	.288		
	รวม	44.863	158			
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและ ประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	.859	4	.215	.910	.460
	ภายนอกกลุ่ม	36.351	154	.236		
	รวม	37.210	158			

จากตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ ทั้ง 4 ด้าน แสดงว่า ประชาชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมรับ ผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผล ไม่แตกต่างกัน

ตาราง 22 การทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามระยะเวลาอาศัยในชุมชนท้องถิ่น

ความคิดเห็น		SS	df	MS	F	Sig.
1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ระหว่างกลุ่ม	ภายในกลุ่ม	.221	4	.055	.161	.958
	ภายนอกกลุ่ม	52.783	154	.343		
	รวม	53.004	158			
2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ระหว่างกลุ่ม	ภายในกลุ่ม	1.131	4	.283	.948	.438
	ภายนอกกลุ่ม	45.908	154	.298		
	รวม	47.038	158			
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับ ผลประโยชน์	ระหว่างกลุ่ม	.756	4	.189	.660	.621
	ภายนอกกลุ่ม	44.107	154	.286		
	รวม	44.863	158			
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและ ประเมินผล	ระหว่างกลุ่ม	1.287	4	.322	1.379	.244
	ภายนอกกลุ่ม	35.923	154	.233		
	รวม	37.210	158			

จากตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ด้วยสถิติ One-Way ANOVA ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งค่า Sig. มากกว่าค่า $\alpha = .05$ ทั้ง 5 ด้าน แสดงว่า ประชาชんที่มีระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชนท้องถิ่น แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการติดตามและประเมินผล ไม่แตกต่างกัน

4.2 ผลวิจัยเชิงคุณภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครيءื่นๆ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) การศึกษาด้วยตัวเอง จากเอกสารต่างๆ จากการรวบรวมข้อมูลพื้นฐาน จากทฤษฎีแนวคิดที่เกี่ยวข้อง การทบทวน วรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมบริหารภาครيءื่นๆ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา และใช้เครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านการท่องเที่ยวชุมชน โดยเลือกแบบเจาะจง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ ผู้นำชุมชน สมาคม ผู้ประกอบการภาคเอกชน หน่วยงานภาครัฐ ผู้ทรงคุณวุฒิหรือนักวิชาการ จำนวน 15 คน โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ในประเด็นที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมบริหารภาครيءื่นๆ ท่องเที่ยว เชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชน์ และ ด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 1 ตำแหน่ง ประธานสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีการดำเนินการประชุมร่วมภาคีเครือข่าย ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา ในการจัดเส้นทางท่องเที่ยวในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีการดำเนินงานประชุมเพื่อกำหนดบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ ในบทบาทการกิจกรรมแต่ละหน่วยงาน ตามแต่ละกิจกรรม

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชน์

- การสร้างภาคีเครือข่าย ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และภาคชุมชน เพื่อร่วมบูรณาการร่วมกัน

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีส่วนร่วมในการแบ่งปันความรู้ในการจัดกิจกรรมจังหวัดที่เกี่ยวข้อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 2 ตำแหน่ง นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยว จังหวัดพระนครศรีอยุธยา สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 22 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีการประชุมร่วมภาคีเครือข่าย ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษาในการจัดเส้นทางท่องเที่ยว ภายในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีการดำเนินงานประชุม ในด้านบทบาทหน้าที่ความรับผิดชอบ ในบทบาทภารกิจ

แต่ละหน่วยงานในแต่ละกิจกรรม

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชน์

- ร่วมรับฟังภาคีเครือข่าย ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และภาคชุมชน เพื่อร่วมบูรณาการร่วมกัน ในด้านผลประโยชน์

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีส่วนร่วมในการแบ่งปันความรู้ในการจัดกิจกรรมจังหวัดที่เกี่ยวข้อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 3 ตำแหน่ง นายกสมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- จัดประชุมสมาคม เพื่อระดมความคิดเห็น กระตุ้นชุมชนรู้จักตนเอง คิดแบบเป็นเหตุ เป็นผล

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- สมาคมกำหนดแนวทางให้ชุมชนมีส่วนร่วม เปิดโอกาสแสดงความคิดเห็นมีส่วนร่วม และเปิดโอกาสให้ประชาชน

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชน์

- กำหนดงบประมาณ ซึ่งจะงบรายจ่าย นำเข้าที่ประชุม พร้อมรับฟังข้อเสนอแนะ
- สรุปผลการดำเนินงาน ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ร่วมถึงกระจายให้ชุมชนอย่างเป็นธรรม

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- ประชุมร่วมกันในการการสรุป เพื่อติดตามและประเมินผล การจัดกิจกรรม โครงการที่ดำเนินการแล้วเสร็จ เป็นประจำทุกเดือน

** ผู้นำมีความจริงใจ เข้าใจ เข้าถึง ลงมือทำ ทดสอบบุญคุณบ้านเกิด จิตวิญญาณ สร้างการรับรู้ เข้าใจ รู้ใจ วัฒนธรรม ส่งเสริมชุมชน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 4 ตำแหน่ง ประธานเครือข่ายอุทยป BIZ CLUB

สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- วางแผนดำเนินงาน บทบาทหน้าที่ ความถนัดด้านการจัดงาน ร่วมกับภาคีเครือข่าย เช่น ชุมชนและประชาชน ภาครัฐ เช่น เกษตร ททท. และภาคเอกชน ร่วมกับสถานที่จัดงาน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- การจัดประชุมร่วมกันเพื่อกำหนดขอบเขตหน้าที่ ความรับผิดชอบในแต่ละด้านที่ชุมชน

ตั้ง และมีสินค้าและบริการ เช่น อาหาร ของกินของใช้ และบริการต่างๆ

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภช์

- มีการดำเนินการซึ่งจัดให้รับรู้และมีส่วนร่วมรับฟัง สำหรับชุมชนเมืองล่างเงินทุนเข้าไม่ถึง

ทุนน้อย และโอกาสออกบูธมืออุปสรรค

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีการติดตามในการออกบูธกิจกรรม และประเมินผลการจัดงานแต่ละครั้งอย่าง

ต่อเนื่อง

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 5 ตำแหน่ง นายกสมาคมผู้ประกอบการร้านอาหารและแผงลอย สังฆภานเมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีการจัดประชุมปีละ 3 ครั้ง และเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีการประชุม สื่อสารกันตลอดระยะเวลาการดำเนินงาน ซึ่งการดำเนินงานใช้งบ

ส่วนกลางจากสมาคม

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภช์

- ทางสมาคมผู้ประกอบการร้านอาหาร แผงลอยไม่ได้รับเงินสนับสนุนจากทุกภาคส่วน ทำให้ ไม่สามารถดำเนินงานได้อย่างต่อเนื่อง

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- หากมีการจัดงาน มีส่วนร่วมในการติดตามสื่อสารทุกร้านค้าสามารถดำเนินการได้ ตามความถนัดของแต่ละคน และร่วมมือร่วมใจปฏิบัติตามข้อกำหนด

- การร้องเรียนทุกครั้ง จะมีการดำเนินการแจ้งร้านค้าโดยตรง เพื่อรับทราบและ

ดำเนินการแก้ไขทันที เพื่อสิทธิประโยชน์ของผู้ซื้อและผู้ขาย

- การอื้อเพื่อเพื่อแพร่谣言มีคุณธรรม ค้าจุน กับผู้ขายอย่างสม่ำเสมอ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 6 ตำแหน่ง ประธานวิสาหกิจชุมชนผักใต้ ขอนมไก่ไก่หวาน

สังฆภานเมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีการกำหนดจัดการประชุมปีละ 2- 3 ครั้ง เพื่อซึ่งการวางแผนประจำปี

ประจำเดือน เพื่อให้สมาชิกได้รับทราบและมีส่วนร่วมตามศักยภาพตนเอง

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีการจัดสรร แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบ ความสามารถของแต่ละบุคคลที่สามารถมีส่วนร่วมการทำงานของกิจกรรมชุมชนในแต่ละครั้ง

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชณ์

- มีการจัดสรรผลประโยชน์ในแต่ละครั้ง ทำให้สมาชิกเกิดความพึงพอใจ ทุกครั้งที่ได้ร่วมงานกัน

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีการจัดประชุมเหล่ากลุ่มการจัดงานแล้วเสร็จ เพื่อทวนสอบความสำเร็จ หรือปัญหาข้อจำกัดของกิจกรรม

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 7 ตำแหน่ง ตัวแทนชุมชนโอมสเตอร์ฯ เกาะเกิด ส้มภาษณ์เมื่อวันที่ 2 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีผู้นำกลุ่ม เปิดโอกาสให้คิดจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค วางแผนจัดทำแผนโดยประชาชนและสมาชิก

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีส่วนร่วมดำเนินงาน โดยการจัดสรรตามที่สมาชิกมีสินค้า บริการ แบบแบ่งกันตามลำดับ ทำให้ลดข้อขัดแย้งซึ่งกันและกัน เพราะชุมชนอยู่กันแบบพื้นทอง

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชณ์

- มีการจัดสรรผลประโยชน์กันอย่างลงตัว ทุกคนเกิดความพึงพอใจ ในส่วนแบ่งของตน เพราะทุกคนเอื้อเพื่อเพื่อแบ่งกัน

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีการติดตามและประเมินผลความสุขของสมาชิกในชุมชน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 8 ตำแหน่ง ประธานหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โอมสเตอร์ฯ ไทรน้อย ส้มภาษณ์เมื่อวันที่ 21 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- สมาชิกมีการร่วมวางแผน ทั้งระยะเล็ก ระยะกลาง และระยะยาว

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- ได้จัดการประชุมก่อนดำเนินงานเพื่อขี้แจงให้ทราบบทบาทหน้าที่ตนเองแต่ละกลุ่มใน

ชุมชน

- ผู้นำจะเป็นผู้ขับเคลื่อนเข้าถึงภาครัฐ เพื่อรับงานมากระจายให้กับชุมชนมากขึ้น ซึ่ง กิจกรรม การร่วมงานต่างๆ จะยังไม่ถึงชุมชนเท่าที่ควร

ด้านการมีส่วนร่วมรับประযோชน์

- มีการจัดประชุมเพื่อขี้แจงด้านการกระจายเงินปันผล ให้กับสมาชิกชุมชน

- สร้างวิสาหกิจชุมชน 7 ชุมชน 7 บ้านเลขที่

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- ประเมินที่สุด ด้านการติดตามและประเมินผล กลุ่มสมาชิกที่ลงมือด้านการตอบรับ ประโยชน์จะขัดเจนในด้านผลตอบแทน ส่งเสริมให้ชุมชนรวมตัวกัน ก่อตั้งวิสาหกิจใหม่ขึ้น

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 9 ตำแหน่ง ผู้จัดการหัวไปรษณีย์ แคนทรี่ ออยริยา และคามิโอ ออยริยา สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 12 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีความพร้อมด้านบริการ และสินค้าที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมกับชุมชนหรือทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีการดำเนินงานให้สอดคล้องกับแผนการพัฒนาและส่งเสริมพื้นที่ชุมชน หรือท้องถิ่น

ด้านการมีส่วนร่วมรับประযோชน์

- มีการจัดกิจกรรมสนับสนุนการจัดงานของจังหวัดและชุมชนของจังหวัดและชุมชน

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- เป็นหน่วยงานภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการติดตามงานเกี่ยวกับชุมชนโอกาส

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 10 ตำแหน่ง ผู้อำนวยการสำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท) สำนักงานพะนังครตรีออยริยา สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 13 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- ดำเนินงานหารือร่วมกับชุมชน ภาคีเครือข่าย ผู้นำชุมชนท้องถิ่น ให้คำแนะนำชุมชนในการวางแผนการท่องเที่ยวชุมชน รวบรวมข้อมูลของชุมชนที่มีความพร้อมของสินค้าและบริการ การท่องเที่ยวต่างๆ ที่สามารถนำเสนอการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) อาทิ การจัดของว่าง

อาหารพุ่มชนท้องถิ่น เพื่อเพิ่มมูลค่า การจัดเส้นทางนำเที่ยวพุ่มชนท้องถิ่น ให้มีความเป็นอัตลักษณ์ น่าสนใจ ให้ตรงกลุ่มเป้าหมาย

- ดำเนินงานประสานหารือร่วมกับสำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (TCEB) ผู้มีบทบาทในการสนับสนุนส่งเสริมการจัดการประชุมและนิทรรศการ เพื่อหารือแนวทางการ ส่งเสริมกิจกรรม สินค้าและบริการของพุ่มชนในพื้นที่ จ.พระนครศรีอยุธยา ให้มีส่วนร่วมนำเสนอใน การจัดการประชุมต่างๆ

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- ประชาสัมพันธ์และส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ถึงการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของพุ่มชน นั่นๆ รวมถึงนำผลิตภัณฑ์พุ่มชน สินค้าและบริการท่องเที่ยวต่างๆ ไปนำเสนอพันธมิตรทางการ ท่องเที่ยว

ด้านการมีส่วนร่วมรับประทาน

- มีส่วนร่วมในการนำพุ่มชน สมาชิก หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เรื่องการบริหารการเงิน รวมถึงเรื่องผลประโยชน์ของพุ่มชน เช่น การคิดราคาสินค้าและบริการ มาให้ความรู้พุ่มชนในการจัดตั้ง รูปแบบวิสาหกิจพุ่มชน เพื่อให้สมาชิกและประชาชน บริหารผลประโยชน์ของพุ่มชนได้อย่างมีระบบ

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีส่วนร่วมในการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น TCEB อพท. หรือ พันธมิตร ทางการท่องเที่ยว เช่น บริษัททัวร์ เดินทางทดสอบเส้นทางท่องเที่ยวพุ่มชนสร้างสรรค์ และประเมิน ศักยภาพในการรองรับกลุ่ม MICE ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 11 ตำแหน่ง ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีส่วนร่วมดำเนินงานหารือร่วมกับภาคีเครือข่ายที่เกี่ยวข้อง ผู้นำพุ่มชนท้องถิ่น ให้ คำแนะนำพุ่มชนในการวางแผนการท่องเที่ยวพุ่มชน ความพร้อมของสินค้าและบริการการท่องเที่ยว
- มีส่วนร่วมดำเนินงานประสานร่วมกับผู้มีบทบาทในการสนับสนุนส่งเสริมการ เพื่อ หารือแนวทางการส่งเสริมกิจกรรม สินค้าและบริการของพุ่มชน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- มีส่วนร่วมประชาสัมพันธ์และส่งเสริมให้เกิดการรับรู้ถึงการท่องเที่ยวของพุ่มชนรวมถึง นำผลิตภัณฑ์พุ่มชน สินค้าและบริการท่องเที่ยว เพื่อเกิดการรับรู้ทั่วถึงกัน

ด้านการมีส่วนร่วมรับประทาน

- มีส่วนร่วมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความรู้ ด้านศักยภาพบุคลากร การเงิน และอื่นๆ

รวมถึงผลประโยชน์ของชุมชนด้านบริหารของชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีส่วนร่วมในการประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น TCEB อพท. หรือ พันธมิตร ทางการท่องเที่ยว ด้านศักยภาพในการรองรับกลุ่ม MICE ได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 12 ตำแหน่ง นักวิชาการพัฒนาชุมชนชำนาญการ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2566

- มีการจัดตั้งเครือข่ายการมีส่วนร่วม แต่งตั้งคณะกรรมการชุมชน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- ประชุมหรือแบ่งหน้าที่ศักยภาพตามกลุ่มเครือข่าย

ด้านการมีส่วนร่วมรับประযุทธ์

- มีการซึ่งรายรับรายจ่ายให้ชุมชนรับทราบ

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- สรุปแนวทางการบริหารจัดการพัฒนาชุมชน พัฒนาตำบล อำเภอ และจังหวัด

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 13 ตำแหน่ง ผู้ช่วยคณบดีคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- ผู้นำชุมชน ต้องทราบเบื้องต้นของชุมชน ส่วนผู้มีส่วนร่วมนำเสนอจุดเด่นของชุมชน

ตำบล

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- การประชุมผู้มีส่วนร่วมอย่างต่อเนื่องในการส่งเสริม การพัฒนาทักษะความรู้ บุคลากร ภาษาอังกฤษในการเรียนรู้

ด้านการมีส่วนร่วมรับประยุทธ์

- การบูรณาการเครือข่าย ซึ่งปัจจัยการมีส่วนร่วมบริหาร ภาครัฐ ภาคชุมชน ภาค การศึกษา (มหาวิทยาลัย) ด้านการจัดสรรผลประโยชน์อย่างชัดเจน 60:40

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- ควรเน้นด้านผู้นำชุมชนอัจฉริยะ มีวิสัยทัศน์ สมรรถนะ สร้างทีมงาน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 14 ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 14 มิถุนายน 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- กำหนดแผน บุคลากร หน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน เพื่อขับเคลื่อนพัฒนาชุมชน
- มีส่วนร่วมโดยกำหนดนโยบาย แต่ละหน่วยงาน แบ่งหน้าที่ กิจกรรมท่องเที่ยว

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- จัดตั้งกลุ่ววิสาหกิจชุมชน เพื่อพัฒนาสินค้าชุมชน
- มีส่วนร่วมออกแบบรูปแบบการท่องเที่ยวชุมชน เช่น โปรแกรมเก็บบัวแดง แปรรูป

อาหาร หรือขนมข้าวมา กัญชา

- การจัดกิจกรรมการตลาดเพื่อประชาสัมพันธ์ ร่วมกันทุกภาคส่วน ภาครัฐ ภาคเอกชน อาทิ เช่น ผู้ประกอบการ รถตุ๊กๆ พัฒนาการจังหวัด เกษตรจังหวัด ประชาสัมพันธ์จังหวัด การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท) เป็นต้น

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชณ์

- กำหนดการจัดตั้งกลุ่มโดยแบ่งหุน (ลงทุน) แบ่งเป็น งบวิสาหกิจ และภาครัฐ (ม.ราช วังวุฒิพรมนารถอุยุธยา (งานวิจัย) และภาคเอกชน เช่น นิคมบางปะอิน ธนาคารออมสิน
- CSR ร่วมกับสิ่งแวดล้อมเพื่อชุมชน
- ผู้นำมีส่วนร่วมสำคัญในการขับเคลื่อนประสานสืบพิศ

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- การมีส่วนร่วมภาคีเครือข่าย ได้แก่ ผู้วิจัยวิชาการ ชุมชน/วิสาหกิจ เพื่อติดตามความคืบหน้าผลการดำเนินงานต่อผลลัพธ์ ติดตามปัญหากิจกรรม เพื่อส่งเสริมการตลาดของชุมชน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คนที่ 15 ตำแหน่ง อาจารย์สาขาวิชาการจัดการธุรกิจการค้าสมัยใหม่ สัมภาษณ์เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2566

ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

- มีส่วนร่วมศึกษาชุมชน กำหนดแผน วัตถุประสงค์กิจกรรมของชุมชน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน

- ทุกภาคส่วนความมีส่วนร่วมส่งเสริมและพัฒนาชุมชนทักษิภพชุมชน บุคลากร โดยเฉพาะภาครัฐ ด้านงบประมาณสนับสนุน เปิดโอกาสให้ทุกคนมีส่วนร่วม

ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชณ์

- มีส่วนร่วมในการพัฒนาด้านองค์ความรู้ในการพัฒนาชุมชนที่เกี่ยวข้อง

ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

- มีส่วนร่วมเพื่อติดตามความคืบหน้าผลการดำเนินงานต่อผลลัพธ์ ติดตามปัญหา กิจกรรม

ผลวิเคราะห์ข้อมูลแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐฯ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 15 คน ได้แก่ ผู้นำชุมชน สมาคม ผู้ประกอบการ ภาคเอกชน หน่วยงานภาครัฐ ผู้ทรงคุณวุฒิหรือนักวิชาการ ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ มีชื่อเสียง มีบทบาทสำคัญและเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐฯ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์ในประเด็นที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐฯ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับประทาน และ ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

1. ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน

โดยภาพรวมจากการสัมภาษณ์ พบว่า ชุมชนการมีส่วนร่วมในขั้นตอนการศึกษา การวิเคราะห์สาเหตุและปัญหาต่าง ๆ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,5,6,7,13,14,15) เพื่อกำหนดวัตถุประสงค์ โครงการต่าง ๆ ของชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,2,8,10,11,12,13,14,15,16) ซึ่งช่วยให้ประชาชนทุกคนเข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน/กิจกรรม/โครงการ โดยการให้มีส่วนร่วมกำหนดการใช้ทรัพยากร เช่น สินค้า บริการ แหล่งชุมชน วัฒนธรรมหรือวิถีชุมชน ประเภทนี้ ที่นำมาพัฒนาชุมชนให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8) ควรมีการประชาสัมพันธ์แจ้งข่าวสารการจัดกิจกรรม มากยิ่งขึ้น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 4,5,6,7,8) ควรจัดเวทีประชาชนเพื่อร่วมแสดงความคิดเห็น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 6,7,8,9,10,11,12) กิจกรรมการพัฒนาทักษะหรือองค์ความรู้ให้กับประชาชนชุมชน หรือกลุ่มคน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,15) เพื่อร่วมหารือถึงความจำเป็นในการส่งเสริมคนรุ่นใหม่ให้เกิดการเรียนรู้สู่รุ่นต่อไป (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8) ประเด็นที่สำคัญภาครัฐฯ หรือภาคเอกชนให้การสนับสนุนด้านงบประมาณ อุปกรณ์ หรือสิ่งอำนวยความสะดวก รวมถึงความปลอดภัยแก่ชุมชนและนักท่องเที่ยว (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8,13,14,15)

2. ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน

โดยภาพรวมจากการสัมภาษณ์ พบว่า ชุมชนการมีส่วนร่วมในบางกิจกรรมหรือโครงการ แต่ควรเปิดกว้าง เปิดโอกาส เปิดใจ เปิดกว้างให้ทุกภาคส่วนได้เข้ามาร่วมแสดงความคิดเห็น การจัดกิจกรรม (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 5,6,7,8,10,11,12) ควรประชาสัมพันธ์การเผยแพร่การดำเนินการ แต่ละโครงการ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,4,9,13,14,15) ควรส่งเสริมให้ชุมชนมีการสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ในการพัฒนาชุมชน/โครงการ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,13,14,15) ภาครัฐควรพิจารณาสนับสนุนงบประมาณอย่างต่อเนื่อง (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,13,14,15) ควรดำเนินงานแต่ละกิจกรรม/โครงการ ทำให้ประชาชนหรือสมาชิกได้รับผลลัพธ์ และประโยชน์ของการพัฒนาชุมชน

(ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,13,14,15) เพื่อสร้างแรงบรรดาลใจหรือในการเข้าร่วมกิจกรรมชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 6,7,8,) เพื่อพัฒนาส่งเสริมศักยภาพของชุมชน และพยายามสร้างเยาวชนคนรุ่นใหม่ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,13,14,15) พร้อมเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมของชุมชนอย่างสมำ่เสมอ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8)

3. ด้านการมีส่วนร่วมรับประโภชน์

โดยภาพรวมจากการสัมภาษณ์ พบร้า ชุมชนการมีส่วนร่วมในกลุ่มของสมาชิก ผู้ที่มีส่วนที่เกี่ยวข้องได้รับผลประโยชน์ เช่น ทุนสนับสนุน วัสดุ อุปกรณ์ต่าง ๆ สำหรับการพัฒนาชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8) ควรประชาสัมพันธ์ ขักขวนหรือให้ความรู้ความไว้ ความรู้สึกทางจิตใจ ความประทับใจ ถึงข้อดีข้อเสียของการจัดกิจกรรม (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8) รวมถึงผลประโยชน์จากการจัดกิจกรรม เช่น การแจกต้นไม้ หรือเครื่องอุปโภค บริโภค เพื่อสร้างขวัญและกำลังใจให้ชุมชนมีส่วนร่วมมากยิ่งขึ้น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 6,7,8,10,11,12) รวมถึงเพิ่มทักษะความรู้ ความชำนาญในด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ ทำให้ชุมชนสัมผัสได้ถึงประโยชน์ใน การเข้าร่วมกิจกรรม (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,13,14,15)

4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล

โดยภาพรวมจากการสัมภาษณ์ พบร้า ประชาชนทั้งชุมชนความมีส่วนร่วมในการ หารือ ประชุม และร่วมพูดคุยถึงคุณภาพและประสิทธิภาพแต่ละกิจกรรมชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,4,7,8) ควรมีการประชุม ชี้แจง ผลการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ของชุมชน ทุกช่องทาง เพื่อความ สะดวกในการเข้าถึงข้อมูล เช่น Line, Facebook (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 6,9,10,11,15) ควรมีการ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ในผลการดำเนินที่ประสบความสำเร็จเพื่อทราบโดยทั่วถึง (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,2,3,10,11) ควรส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการเป็นคณะกรรมการตรวจสอบการดำเนินงาน หรือโครงการต่างๆ ของชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 12,13,15) ควรแสดงให้ประชาชนเห็นเชิงประจักษ์ ทั้งด้านที่มีงบประมาณและไม่มีงบประมาณ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12,13,14,15) สามารถติดตาม ตรวจสอบข้อมูล แสดงความป้องรักให้ประชาชนทราบ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 13,14,15) การประเมินผลต้อง ทั่วชัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์กิจกรรม (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,12) รวมถึงมีส่วนร่วมในการ พิจารณาปัญหาหรืออุปสรรคเพื่อเป็นแนวทางสำหรับการจัดกิจกรรมครั้งต่อไป (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 10,11,13,15)

โดยการศึกษาจากตัวแปร ศึกษาจากข้อมูลจากสถานการณ์การมีส่วนร่วมบริหารภาครี เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ในปัจจุบัน และแนวโน้มเพื่อวิเคราะห์ จุดแข็ง จุดด้อย โอกาส และอุปสรรค ในส่วนของการมีส่วนร่วมบริหารภาครี เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อเป็น

แนวทางเสนอแนะให้กับภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และภาคประชาชน ในการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนท้องถิ่นจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ผู้วิจัยได้สรุปแนวทางการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ดังนี้

1. ผู้นำชุมชนต้นแบบ ควรเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ คุณลักษณะผู้นำที่มีความรู้ความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความมุ่งมั่น รวมถึงศึกษาหาความรู้ใหม่อยู่ตลอดเวลา ด้านสามาชิก หรือประชาชนภายในชุมชนที่มีส่วนร่วม ควรต้องมีใจรับผิดชอบ ร่วมมือร่วมใจ สมัครสมานสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อผลักดันส่งเสริมและพัฒนาชุมชนให้เกิดประสิทธิภาพและความเจริญยั่งยืน รวมถึงยังการขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะมัคคุเทศก์ที่มีความรู้ ความเข้าใจในภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาชีพมัคคุเทศก์ผู้ถือสัญชาติไทยมีจำนวนน้อย (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8,10,12)

2. การพัฒนาสินค้า/บริการ/ชุมชนท่องเที่ยวของตนเองให้เกิดเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ที่โดดเด่นมากกว่าหนึ่งอย่าง เพื่อเป็นสร้างจุดเด่นดึงดูดนักท่องเที่ยวในจังหวัดหรือจังหวัดใกล้เคียง และสำหรับประเทศไทย (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,13,14,15)

3. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีอัตลักษณ์แห่งความเป็นไทยในแบบวิถีไทยที่เป็นจุดเด่น ในด้านการท่องเที่ยว ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยดำเนินการในทุกรอบแบบปฏิบัติการด้วยกรอบยุทธศาสตร์ที่ต้องการให้กลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยวมาทำให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน นั่นคือการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ซึ่งสามารถพัฒนาโดยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ด้วยวัฒนธรรมที่สมจังกละเป็นอัตลักษณ์แห่งความเป็นไทย ซึ่งจะพบว่าในแต่ละท้องถิ่นมีวัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างกัน อย่างมีอัตลักษณ์เป็นของตนเอง ซึ่งภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ประเพณี การแต่งกาย สภาพความเป็นอยู่การดำเนินชีวิต ภาษา การงานอาชีพ ความเชื่อ ด้านศิลปะ ซึ่งเป็นวิถีชีวิตของชุมชนแต่ละพื้นที่ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,2,4,13)

4. วิถีการดำเนินชีวิตของชุมชนท้องถิ่น มีจุดแข็งที่สำคัญในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เช่น เมืองรถโลก ประวัติศาสตร์ โบราณสถานที่สำคัญ ทรัพยากรธรรมชาติ แม่น้ำ/ลำคลอง และการท่องเที่ยววิถีไทยเชิงนماธรรม เช่น ชนบทรرمเนียม ศิลปะวัฒนธรรม ประเพณี อารยacific ความมั่นใจของคนไทยวิถีการดำเนินชีวิต สามารถรับรู้ได้ต้องเข้าไปสัมผัส เท่านั้น ซึ่งสามารถการท่องเที่ยวชุมชนท้องถิ่นไทยคือทุกบริบทของความเป็นไทยที่ได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,2,3,5,10,11,12,13,14)

5. องค์กรภาครัฐไม่มีนโยบายที่ชัดเจน ในการส่งเสริมและสนับสนุน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวกพื้นฐาน (Facility) ทั้งด้านระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ ทางรถ ทางเรือ ทางอากาศ ส่งผลต่อความไม่พร้อมด้านสะดวกต่อระบบการบริการความพร้อมเพื่อบริการ

นักท่องเที่ยว แต่ยังขาดแผนพัฒนาด้านท่องเที่ยว และงบประมาณด้านการท่องเที่ยว ที่ยังมิได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,9,11,14)

6. การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายธุรกิจด้านการท่องเที่ยวชุมชนส่วนใหญ่ ทั้งขนาดกลางและขนาดย่อม ขาดการรวมกลุ่มจากเหตุผลต่อเนื่องทั้งหมด นั่นแสดงถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และชุมชนขาดความรู้ด้านการจัดการภูมิทัศน์ และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับท้องถิ่น รวมไปถึงกลไกของรัฐเพื่อจัดการการท่องเที่ยวยังอ่อนแอ ขาดเอกภาพ ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่ได้ที่ได้รับการพัฒนาแล้ว นั้นก็ยังคงกระเจ็บตัวอยู่ ขาดส่งเสริมในการสร้างและการพัฒนาเพื่อสร้างแหล่งท่องเที่ยวชุมชนแห่งใหม่ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,2,3,13,14,15)

7. การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวชุมชนของตนเอง โดยใช้สื่อสังคมออนไลน์ (social media) ต่าง ๆ เช่น facebook, Twitter, Instagram, Airbnb, AR, Airbnb, Augmented Reality, Virtual Reality (VR) ซึ่งสิ่งความสำคัญจะช่วยในการตัดสินใจเลือกสถานที่ท่องเที่ยว การเพิ่มช่องทางการตลาด สามารถนำเสนอขายได้อย่างมีระบบและครบวงจร ในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่าและรายได้ ด้วยการเลือกใช้ช่องทางที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวท่องเที่ยวชุดใหม่เพื่อให้สอดคล้องกับ ธุรกิจท่องเที่ยวโลกยุคดิจิทัลอย่างแท้จริง (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 9,13,14,15)

9. ภาคเอกชนมีการลงทุนเพื่อการท่องเที่ยวในเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวชุมชน ท้องถิ่น มาขึ้นเป็นลำดับ เนื่องด้วยการสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ซึ่งได้ผลประโยชน์ด้วยกันในหลายฝ่าย รวมถึงการพัฒนาเศรษฐกิจระดับชุมชน ซึ่งมีองค์ความรู้ในด้านเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบสามารถบริหารจัดการบริการการท่องเที่ยวชุมชน ทำให้มีความหลากหลายในสินค้าและบริการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไม่ซ้ำชุมชนท้องถิ่น การลงทุนเพิ่มมากขึ้น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 9,13)

10. ปัญหาที่เกิดจากคนในชุมชนเองที่ยังไม่เข้าใจหรือไม่พร้อมที่จะรับนักท่องเที่ยว หรือไม่เข้าใจในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และขาดการบริหารจัดการชุมชนเพื่อรับการท่องเที่ยว โดยมีสาเหตุหลักมาจากรัฐบาลไม่เคยมีนโยบายในเรื่องนี้ชัดเจน ไม่มีการเตรียมบุคลากรรองรับการท่องเที่ยวรูปแบบนี้ และทัศนคติของคนไทยต่อนักท่องเที่ยวต่างประเทศ (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 2,5,6,7,14)

11. สังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น ความไม่นิยมความเป็นไทย เนื่องด้วยเยาวชนรุ่นใหม่มีความนิยมความเป็นตะวันตกมากขึ้น มองข้ามวัฒนธรรมแบบเก่า ๆ ที่มีขนบธรรมเนียม ประเพณีไทย หมายถึง แบรนด์หรือยี่ห้อในการจำหน่ายสินค้าและบริการที่ชื่อว่าการท่องเที่ยวชุมชน อีกนัยหนึ่งคือเกิดความเสื่อมโทรมหรือทดสอบของแหล่งท่องเที่ยวชุมชน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,6,7,8)

12. การจัดทำข้อตกลงระหว่างจังหวัดและพันธกรณีต่างๆ ทำให้เกิดศักยภาพในการแข่งขันมากขึ้น การเปิดเส้นทางเชื่อมโยงกับภูมิภาค เนื่องจากจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ก็จะคล่องภูมิภาคส่งผลต่อการขยายตัวระบบ และนักท่องเที่ยวปัจจุบันนิยมเดินทางระยะใกล้เมืองในมีเพิ่มขึ้น (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 3,13)

13. ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสำคัญด้านกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวชุมชนอย่างชัดเจน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือหน่วยงานเข่น กำหนดแคมเปญท่องเที่ยว การกระตุ้นให้เกิดบรรยากาศการเดินทางท่องเที่ยวที่สนุกสนาน และเป็นกลางน่าเชื่อถือ รวมถึงการเปิดประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องบูรณาการทุกภาคส่วนนำไปสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ และเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพบนพื้นฐานของเอกลักษณ์ไทยโดยนำรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน (ผู้ให้ข้อมูล คนที่ 1,2,3,6,7,8,13,14,15)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยมีวัตถุประสงค์ 1) ศึกษาการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 2) ศึกษาการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม และ 3) ศึกษาแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ขั้นตอนวิธีการดำเนินการวิจัย เป็นการใช้วิจัยแบบผสมวิธี (Mix Method Research) แบ่งเป็น 2 ขั้นตอนการวิจัยเชิงปริมาณ ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ สมาชิกชุมชน 7 กลุ่ม จำนวน 159 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่า t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และการเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของ Fisher's LSD ขั้นตอนที่ วิจัยเชิงคุณภาพ ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ คือ ผู้นำชุมชน/ผู้ประกอบการ หน่วยงานภาครัฐ/ภาคเอกชน และ ผู้ทรงคุณวุฒิหรือนักวิชาการ จำนวน 15 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ซึ่งผู้จัดได้สรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

5.1 สรุปผล

การวิจัยเรื่อง แนวทางการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

5.1.1 การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบร้า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด โดยพิจารณาเป็นรายด้าน พบร้า ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด โดยมีรายละเอียดแต่ละด้านดังนี้

5.1.1.1 ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน โดยภาพรวมอยู่ระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบร้า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการส่งเสริมพัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการในการดำเนินงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน และน้อยที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการกำหนดวัตถุประสงค์โครงการท่องเที่ยวชุมชน

5.1.1.2 ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน โดยภาพรวมอยู่ระดับมากที่สุด พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการพัฒนาสร้างสรรค์ชุมชนอย่างยั่งยืน ด้านการมีส่วนร่วม การดำเนินงาน โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า การท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาสร้างสรรค์ชุมชนอย่างยั่งยืน รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมในการ กำหนดแผนการดำเนินงานในโครงการท่องเที่ยวชุมชน และน้อยที่สุด คือ มีส่วนร่วมในการ ประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงาน

5.1.1.3 ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ โดยภาพรวมอยู่ระดับมากที่สุด พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการประเมินข้อดีและข้อเสียในการรับผลประโยชน์ โดย ภาพรวมอยู่ในระดับมาก และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการ ประเมินข้อดีและข้อเสียในการรับผลประโยชน์ ในระดับมากที่สุด รองลงมา การมีส่วนร่วมในการ จัดสรร ภาระกระจายผลประโยชน์ภายในชุมชน และน้อยที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการซักซูญผู้อื่นให้ เข้าร่วมกิจกรรมการท่องเที่ยว

5.1.1.4 ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล โดยภาพรวมอยู่ระดับมากที่สุด พบว่า ข้อ ที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผลโดยภาพรวมอยู่ในระดับ มากที่สุด และเมื่อวิเคราะห์ในรายละเอียดเป็นรายข้อ พบว่า การมีส่วนร่วมในการสรุปผลการ ดำเนินงาน อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา คือ การมีส่วนร่วมในการติดตามร่วมทางแนวทางในการ ปรับปรุงโครงการ และน้อยที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามแผนงาน

5.1.2 การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบ แบบสอบถาม ผลการศึกษา พบว่า

5.1.2.1 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการ ท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนร่วม การวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล ซึ่ง เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.2 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีเพศต่างกัน การมีส่วนร่วมบริหารภาครี เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้าน การมีส่วนร่วมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน และด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ ซึ่ง เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.3 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีอายุต่างกันการมีส่วนร่วมบริหารภาครี เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน

ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.4 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีสถานภาพการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนรวมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.5 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีระดับการศึกษาการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนรวมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.6 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีอาชีพการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนรวมการวางแผน และด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.7 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนรวมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.2.8 ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มชุมชนที่มีระยะเวลาอาศัยในชุมชนท้องถิ่นการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านการมีส่วนรวมการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตาม และประเมินผล ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐาน

5.1.3 แนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐ เครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้จัดได้สรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. ผู้นำชุมชนต้นแบบ ควรเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติ คุณลักษณะผู้นำที่มีความรู้ ความสามารถ ความคิดสร้างสรรค์ ความมุ่งมั่น รวมถึงศักดิ์ศรีความรู้ใหม่ๆ ตลอดเวลา ด้านสามารถหรือประชาชนภายในชุมชนที่มีส่วนร่วม ควรต้องมีใจรับผิดชอบ ร่วมมือร่วมใจ สมัคร สมานสามัคคี ร่วมแรงร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกัน เพื่อผลักดันส่งเสริมและพัฒนาชุมชนให้เกิด ประสิทธิภาพและความเจริญยั่งยืน รวมถึงยังการขาดแคลนบุคลากรด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะ มัคคุเทศก์ที่มีความรู้ ความเข้าใจในภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาชีพมัคคุเทศก์ผู้ถือสัญชาติไทยมีจำนวน ไม่มากพอ

2. การพัฒนาสินค้า/บริการ/ชุมชนท่องเที่ยวของตนเองให้เกิดเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ที่โดดเด่นมากกว่าหนึ่งอย่าง เพื่อเป็นสร้างจุดเด่นดึงดูดนักท่องเที่ยวในจังหวัดหรือจังหวัดใกล้เคียง และสำหรับประเทศไทย

3. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีอัตลักษณ์แห่งความเป็นไทยในแบบวิถีไทยที่เป็นจุดเด่น ในด้านการท่องเที่ยว ซึ่งในปัจจุบันประเทศไทยดำเนินการในทุกรอบแบบปฏิบัติการด้วยกรอบยุทธศาสตร์ที่ต้องการให้กลยุทธ์ด้านการท่องเที่ยวมาทำให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจแบบยั่งยืน นั่นคือการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน ซึ่งสามารถพัฒนาโดยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ ด้วยวัฒนธรรมที่ผสมผสานกลายเป็นอัตลักษณ์แห่งความเป็นไทย ซึ่งจะพบว่าในแต่ละห้องถินจะมีวัฒนธรรมประเพณีที่แตกต่างกัน อย่างมีอัตลักษณ์เป็นของตนเอง ซึ่งภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ประเพณี การแต่งกาย สถาปัตยกรรม เป็นอยู่การดำเนิน ชีวิต ภาษา การงานอาชีพ ความเชื่อ ด้านศิลปะ ซึ่งเป็นวิถีชีวิตของชุมชนแต่ละพื้นถิน

4. วิถีการดำเนินชีวิตของชุมชนห้องถิน มีจุดแข็งที่สำคัญในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมือง (MICE) เช่น เมืองรถโดยสาร ประวัติศาสตร์ โบราณสถานที่สำคัญ ทรัพยากรธรรมชาติ แม่น้ำ/ลำคลอง และการท่องเที่ยววิถีไทยเชิงนามธรรม เช่น ชนบทธรรมเนียม ศิลปะวัฒนธรรม ประเพณี อธิราชย์ไมตรีความมีน้ำใจของคนไทยวิถีการดำเนินชีวิต สามารถรับรู้ได้ต้องเข้าไปสัมผัส เท่านั้น ซึ่งสามารถการท่องเที่ยวชุมชนห้องถินไทยคือทุกบริบทของความเป็นไทยที่ได้รับการถ่ายทอด จากรุ่นสู่รุ่น

5. องค์กรภาครัฐไม่มีนโยบายที่ชัดเจน ในการส่งเสริมและสนับสนุน ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวกพื้นฐาน (Facility) ทั้งด้านระบบสาธารณูปโภคพื้นฐาน ระบบโลจิสติกส์ ทางรถ ทางเรือ ทางอากาศ ส่งผลต่อความไม่พร้อมด้านสะดวกต่อระบบการบริการความพร้อมเพื่อบริการนักท่องเที่ยว แต่ยังขาดแผนพัฒนาด้านท่องเที่ยว และงบประมาณด้านการท่องเที่ยว ที่ยังไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอ

6. การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือข่ายธุรกิจด้านการท่องเที่ยวชุมชนส่วนใหญ่ ทั้งขนาดกลางและขนาดย่อม ขาดการรวมกลุ่มจากเหตุผลต่อเนื่องทั้งหมด นั่นแสดงถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิน และชุมชนขาดความรู้ด้านการจัดการภูมิทัศน์ และการวางแผนพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับท้องถิน รวมไปถึงกลไกของรัฐเพื่อจัดการการท่องเที่ยวอย่างอ่อนแอก ขาดเอกสารภาพ ขาดการมีส่วนร่วมของประชาชน และทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ส่วนแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่ได้ที่ได้รับการพัฒนาแล้ว นั้นก็ยังคงกระจำกัดอยู่ ขาดส่งเสริมในการสร้างและการพัฒนาเพื่อสร้างแหล่งท่องเที่ยวชุมชนแห่งใหม่

7. การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาใช้ในการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวชุมชนของตนเอง โดยใช้สื่อสังคมออนไลน์ (social media) ต่าง ๆ เช่น Facebook, Twitter, Instagram,

Airbnb, AR, Airbnb, Augmented Reality, Virtual Reality (VR) ซึ่งสิ่งความสำคัญจะช่วยในการตัดสินใจเลือกสถานที่ท่องเที่ยว การเพิ่มช่องทางการตลาด สามารถนำเสนอขายได้อย่างมีระบบและครบวงจร ในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ท่องเที่ยวใหม่ๆ เพื่อเพิ่มมูลค่าและรายได้ ด้วยการเลือกใช้ช่องทางที่สอดคล้องกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวท่องเที่ยววัฒนธรรมเพื่อให้สอดคล้องกับธุรกิจท่องเที่ยวโลกยุคดิจิทัลอย่างแท้จริง

9. ภาคเอกชนมีการลงทุนเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวชุมชนท้องถิ่น มากขึ้นเป็นลำดับเนื่องด้วยการสนับสนุนให้มีการพัฒนาเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยวเป็นสำคัญ ซึ่งได้ผลประโยชน์ด้วยกันในหลายฝ่าย รวมถึงการพัฒนาเศรษฐกิจระดับชุมชน ซึ่งมีองค์ความรู้ในด้านเศรษฐกิจอย่างเป็นระบบสามารถบริหารจัดการบริการการท่องเที่ยวชุมชน ทำให้มีความหลากหลายในสินค้าและบริการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไม่ซ้ำชุมชนท้องถิ่น การลงทุนเพิ่มมากขึ้น

10. ปัญหาที่เกิดจากคนในชุมชนเองที่ยังไม่เข้าใจหรือไม่พร้อมที่จะรับนักท่องเที่ยว หรือไม่เข้าใจในการพัฒนาเศรษฐกิจชุมชน และขาดการบริหารจัดการชุมชนเพื่อรองรับการท่องเที่ยว โดยมีสาเหตุหลักมาจากการฐานะไม่ดีเยี่ยมในเรื่องนี้ชัดเจน ไม่มีการเตรียมบุคลากรรองรับการท่องเที่ยวรูปแบบนี้ และทัศนคติของคนไทยต่อนักท่องเที่ยวต่างประเทศ

11. สังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว เช่น ความไม่นิยมความเป็นไทย เนื่องด้วยเยาวชนรุ่นใหม่มีความนิยมความเป็นตะวันตกมากขึ้น มองข้ามวัฒนธรรมแบบเก่าๆ ที่มีขนบธรรมเนียม ประเพณีไทย หมายถึง แบรนด์หรือยี่ห้อในการจำหน่ายสินค้าและบริการที่ชื่อว่าการท่องเที่ยวชุมชน อีกนัยหนึ่งคือเกิดความเสื่อมโทรมหรือทดลองของเหล่านักท่องเที่ยวชุมชน

12. การจัดทำข้อตกลงระหว่างจังหวัดและพัฒนกรณีต่างๆ ทำให้เกิดศักยภาพในการแบ่งขันมากขึ้น การเปิดเส้นทางเชื่อมโยงกับภูมิภาค เนื่องจากจังหวัดพะนังครศรีอยุธยา ก็ถูกมองว่าเป็นจุดเด่นของการขยายตัวระบบ และนักท่องเที่ยวปัจจุบันนิยมเดินทางระยะใกล้แม้แนวโน้มเพิ่มขึ้น

13. ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ควรให้ความสำคัญด้านกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวชุมชนอย่างชัดเจน การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือหน่วยงาน เช่น กำหนดแคมเปญท่องเที่ยว การกระตุ้นให้เกิดบรรษัทการเดินทางท่องเที่ยวที่สนุกสนานและเปิดกว้าง รวมถึงการเปิดประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ต้องบูรณาการทุกภาคส่วน นำไปสู่การเป็นแหล่งท่องเที่ยวอย่างมีคุณภาพ และเจริญเติบโตอย่างมีคุณภาพบนพื้นฐานของเอกลักษณ์ไทยโดยน้ำรายได้สู่ประชาชนทุกภาคส่วนอย่างยั่งยืน

5.2 ภาระรายผล

การวิจัยเรื่อง แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะนังครศรีอยุธยา

5.2.1 การมีส่วนร่วมในการบริหารภาครัฐอิเล็กทรอนิกส์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยภาพรวม อุปภูมิระดับมากที่สุด โดยพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการมีส่วนร่วมในการวางแผน ด้านการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของธนิศร ยืนยง (2561) พบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดครนายก ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ การมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก และการมีส่วนร่วมในการดำเนินงาน อยู่ในระดับมาก

5.2.1.1 ด้านการมีส่วนร่วมวางแผน โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด หากผู้นำและสมาชิกชุมชนมีการส่วนร่วมตั้งแต่การค้นหาปัญหาและสาเหตุเพื่อให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผน ร่วมคิดริเริ่มกิจกรรมและโครงการใหม่ๆ ของชุมชน ร่วมกำหนดการใช้แหล่งทรัพยากร ร่วมแสดงความคิดเห็นในการนำเสนอปัญหาและแนวทางการพัฒนาและส่งเสริม อันจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐอิเล็กทรอนิกส์เพื่อชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชวลิต เกตุมงคลสิทธิ์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อมของชุมชนเขตบางกอกแหลม กรุงเทพมหานคร พบว่า คณะกรรมการชุมชนของเขตบางกอกแหลมกรุงเทพมหานคร กับการมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งแวดล้อม ด้านการตัดสินใจ อยู่ในระดับมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัย ปริญญา บุตรอุย (2557) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนในเขตเทศบาลเมืองประจำศรีขันธ์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน พบว่าพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง เกิดพลังของชุมชน ร่วมกันคิด วางแผน ปฏิบัติ รับผิดชอบในการพัฒนา และร่วมแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน คำนึงถึงชีวิตดั้งเดิม วัฒนธรรม ประเพณีอยู่ในระดับน้อย

5.2.1.2 ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด อันเนื่องมาจากการมีส่วนร่วมกระบวนการ วิธีการ หรือการรายงานผล อันเกิดขึ้นในกิจกรรมการท่องเที่ยวของชุมชน รวมถึงการมีส่วนร่วมสนับสนุนทรัพย์สิน อุปกรณ์ วัสดุ หรือแรงงานเพื่อใช้ในการทำกิจกรรมของชุมชน เพื่อพัฒนาศักยภาพชุมชนและกัน เอื้อเพื่อเพื่อแพร่กันในชุมชน ส่วนใหญ่ถือว่าเป็นอาชีพเสริมเพื่อนำมาสนับสนุนอาชีพหลัก ถือเป็นฐานเศรษฐกิจครอบครัวชุมชน ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัย ชวลิต เกตุมงคลสิทธิ์ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อมของชุมชนเขตบางกอกแหลม กรุงเทพมหานคร พบว่า คณะกรรมการชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งแวดล้อมของชุมชน ด้านการปฏิบัติการ อยู่ในระดับมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยราษฎร์ ดาวกรงแก้ว (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนชุมชน: กรณีศึกษาเขตประเวศ กรุงเทพมหานครพบว่า ประชาชนมีความคิดต่อการทำแผนปฏิบัติเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง

5.2.1.3 ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสมาชิกชุมชนมีส่วนร่วมในการแลกเปลี่ยนความรู้การจัดกิจกรรมชุมชนรวมถึงการมีส่วนร่วมรับค่าตอบแทน รางวัล เครื่องมือหรือเครื่องอุปโภคบริโภค และงบประมาณ หรือแม้กระทั่งการรับรู้ถึงคุณค่าทางจิตใจ ความประทับใจ และรู้สึกดีต่อการมีส่วนร่วมของกิจกรรมท่องเที่ยวชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (ธนิศร ยืนยง, 2561) ได้ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการ พัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดนครนายก พบว่า การพัฒนาท้องถิ่นของประชาชนในจังหวัดนครนายก ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ อยู่ในระดับมาก ซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัย จงดี โพธิ์สัลต์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงต้นแบบ ของอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า สร้างแรงงานเพื่อช่วยในการดำเนินโครงการ ก่อให้เกิดความภาคภูมิใจที่ได้ทำประโยชน์ให้กับชุมชนซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง

5.2.1.4 ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล โดยภาพรวมการมีส่วนร่วมในระดับมากที่สุด อันเนื่องจากสมาชิกชุมชนหรือคณะกรรมการหรือตัวแทนได้มีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล การแก้ไขปัญหาหรือตรวจสอบการการใช้งบประมาณอย่างเป็นเหตุเป็นผลในกิจกรรมการท่องเที่ยวหรือโครงการต่าง ๆ ในชุมชน ชาลิต เกตุமูลสิทธิ์ (2562) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อมของชุมชนเขตบางกอกแหลม กรุงเทพมหานคร พบว่า คณะกรรมการชุมชนมีส่วนร่วมในการดูแลสิ่งแวดล้อมของชุมชน ด้านการติดตามและประเมินผล อยู่ในระดับมาก

5.2.2 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลด้านสถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน และระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชน พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน ส่วนด้าน เพศ กลุ่มชุมชน และ อายุ พบว่า แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

5.2.3 แนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผู้ว่าจัดสามารถอภิปรายผล ดังนี้

5.2.3.1 ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน ควรเน้นให้ชุมชนร่วมกำหนดดิสติชั่น สร้างแรงบันดาลใจ พลังศรัทธา ร่วมถึงแรงจูงใจ ร่วมกำหนดคณะกรรมการโครงการ เพื่อสร้างเครือข่ายภายในชุมชน หรือระหว่างชุมชน สร้างเครือข่ายของชุมชน รวมถึงกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ เพื่อทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของจินตเวร์ เกษมศุข (2561) ได้ศึกษาเรื่อง แนวคิดการมีส่วน

ร่วมของประชาชนเพื่อการพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืน. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พบฯ ว่าความเข้มแข็ง (Strong Community) เกิดขึ้นได้หากสมาชิกของชุมชนมีส่วนร่วมในการ ติดต่อสื่อสาร การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพราะการมีส่วนร่วมชุมชนจะเป็นพลังชุมชน ที่ผลักดันให้เกิดการสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาชุมชนในแต่ละชั้นตอนให้บรรลุ เป้าหมาย ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับ กิตติกรรมญัติพิพัฒ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง ภาวะผู้นำ พบฯ ภาวะผู้นำแบบระบบ (Systematic Leadership) ด้วยการมีความยืดหยุ่น มีความสามารถพิเศษในการคิด การตัดสินใจอย่างเป็นระบบ คิดเชิงสร้างสรรค์ ให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกัน เชื่อมโยง ส่วนต่างๆ เข้าด้วยกันอย่างสมดุล และบริหารจัดเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง

5.2.3.2 ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน มุ่งเน้นการเปิดโอกาสให้ทุกภาคส่วนร่วมกัน กำหนดการดำเนินงาน การแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ หาจุดร่วมเพื่อการทำงานร่วมกัน translate ระหว่างนักศึกษา นักวิชาชีพ นักวิจัย นักวิเคราะห์ นักวิชาการ นักวิชาชีวภาพ และส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชนอย่างสร้างสรรค์ โดยคณะกรรมการเปิดโอกาสให้ ผู้นำ สมาชิก และประชาชน มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นหรือเห็นพ้องตรงกันในบริหารจัดการเพื่อ รองรับการท่องเที่ยวที่หลากหลาย รวมถึงการนำองค์ความรู้ใหม่ ๆ เทคโนโลยี การตลาดและ ประชาสัมพันธ์ แต่ละกิจกรรม/โครงการ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น สอดคล้องกับงานวิจัยของมีกมนล รอดวัตร (2560) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนในการ พัฒนาการท่องเที่ยวอำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พบฯ ประชาชนในพื้นที่มีรายได้เพิ่มขึ้นก็ จะส่งผลให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้รับการสนับสนุน จึงไม่ค่อยมีส่วนร่วมในด้านนี้ เป็นไปในทิศทางเดียวกับงานวิจัยของ ขวัญภา สุขคร และคณะ (2560) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนา ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงบูรณะฯ: ตามแนวคิดลำปางเมืองไม่หมุนตามกาลเวลา พบฯ ควรเชื่อมโยงการพัฒนาทุกมิติและมุ่งเน้นการพัฒนาเชิงสร้างสรรค์เน้นการท่องเที่ยวขนาดเล็ก บนพื้นฐานของเรื่องราว เน้นคุณภาพและความเป็นมาตรฐาน เน้นอัตลักษณ์ของชุมชน เพื่อนำมา สร้างเป็นตราสัญลักษณ์ทำการท่องเที่ยว เพื่อมุ่งสู่เป้าหมาย “การท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล” อันเป็น วิสัยทัศน์ร่วมที่จะต้องกำหนดยุทธศาสตร์ในการขับเคลื่อนการพัฒนาสู่การปฏิบัติร่วมกัน

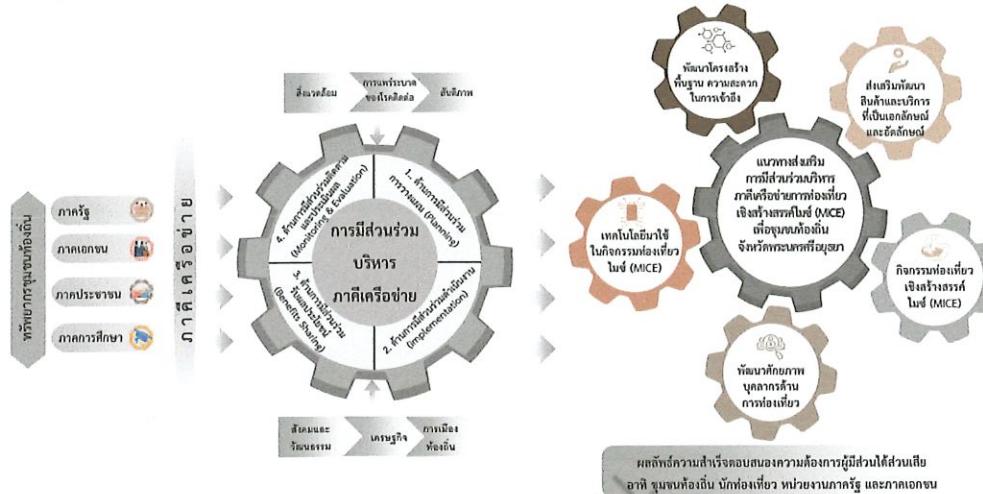
5.2.3.3 ด้านการมีส่วนร่วมการรับผลประโยชน์ ชุมชนและคณะกรรมการสร้างความ ผูกพันร่วมกันระหว่างสมาชิก ร่วมวางแผนกลังกันในเรื่องการบริหารเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกลุ่ม ชุมชน ร่วมถึงการจัดสรรผลประโยชน์ต่าง ๆ เช่น ทุนสนับสนุน วัสดุ อุปกรณ์ หรือเครื่องมือ สำหรับ การจัดกิจกรรมเชิงสร้างสรรค์ไมซ์อย่างเหมาะสม ร่วมถึงการส่งเสริมในด้านทักษะความรู้ ความเข้าใจ การตระหนักรู้คุณค่าและความสำคัญในการนำทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว ร่วมถึงภาคภูมิใจในมรดก ของท้องถิ่นใช้ให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด รวมถึงคำนึงถึงผลกระทบข้อดี ข้อเสีย และการร่วมวางแผน ภูมิปัญญาหรือข้อบังคับในการจัดกิจกรรม/โครงการ เพื่อนำไปสู่การท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน ซึ่ง

สอดคล้องกับงานวิจัย ภัสรพรรณ แสนหล้า, สุรศักดิ์ จันพลา และ สุนทร สายคำ (2565) ได้ศึกษาเรื่อง การบริหารแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง อำเภอเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น โดยภาพรวมและรายด้านทุกด้าน อยู่ในระดับมาก ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ด้านการมีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์ สร้างความเป็นเครือข่ายระหว่างหน่วยงาน ภาครัฐ เอกชน และชุมชน ให้ชุมชนเกิดความรู้ความเข้าใจถึงผลประโยชน์จากการ สอดคล้องกับงานวิจัย บริวรรต สมนึก และคณะ (2559) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างรูปแบบเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างมีส่วนร่วม ในส่วนของการท่องเที่ยวตามริมน้ำโขงของจังหวัดอุบลราชธานี พบร่วมกับ การสร้างรูปแบบเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนสามารถพัฒนาขึ้นได้ตามกระบวนการคือ การค้นหาศักยภาพของชุมชน การท่องเที่ยวชุมชนต้นแบบเครือข่ายการท่องเที่ยวเพื่อปรับวิสัยทัศน์และการนำมาระยุกต์ใช้สำหรับเครือข่ายของตนของการอบรมเชิงปฏิบัติการในการสร้างเครือข่ายในด้านการบริหารจัดการในประเด็นต่าง ๆ ของเครือข่าย เช่น การให้บริการรวมถึงการแสดงและการต้อนรับการกระจายผลประโยชน์ การจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชนเครือข่าย ตลอดจนการประสานงานและร่วมกิจกรรมของเครือข่าย เป็นต้น

5.2.3.4 ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล หลังจากการจัดกิจกรรม/โครงการเสร็จสิ้นแล้ว ชุมชนและคณะกรรมาธิการหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ควรร่วมตรวจสอบ ประเมินผลการทำงานร่วมกัน ร่วมพูดคุยถึงความสำเร็จของกิจกรรม ความคุ้มค่า ด้านเวลา งบประมาณ หรืออุปสรรค ปัญหาและแนวทางการแก้ไขหรือเสนอแนะ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพทาย ธาราศักดิ์ (2559) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพของชุมชนในการบริหารจัดการศูนย์ศึกษาธรรมชาติและอนุรักษ์ป่าชายเลนเพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดชลบุรี พบร่วมกับ ความสัมพันธ์ระหว่างการมีส่วนร่วมของชุมชนกับศักยภาพของชุมชนในการบริหารจัดการและชุมชน ความสัมพันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับที่ดี ไม่ว่าจะเป็นการลงทุนและปฏิบัติงานการติดตามและประเมินผล การวางแผนดำเนินกิจกรรม และการค้นหาปัญหาและสาเหตุของปัญหาร่วมกันตามลำดับ เป็นไปในทิศทางเดียวกันกับนัชชา ทิพเนตร (2565) ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของประชาชนและรูปแบบการมีส่วนร่วมที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบล จังหวัดนครราชสีมา พบร่วมกับ การมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านการมีส่วนร่วมในการประเมินผลกับรูปแบบการมีส่วนร่วมของประชาชนในด้านการให้ข้อมูลข่าวสารและด้านการรับฟังความคิดเห็นส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบล จังหวัดนครราชสีมา

**แนวทางมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE)
เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา**

PM SME Model

**ภาพที่ 3 แนวทางมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น
จังหวัดพะเยา**

การศึกษาวิจัย เรื่องแนวทางส่งเสริมการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา พบว่า เริ่มต้นจากการมีส่วนร่วม ด้านวางแผนงาน ด้านการมีส่วนร่วมดำเนินงาน ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์ และด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล โดยบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการบริหารภาครีเครือข่าย ทั้งภาคประชาชน ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาควิชาการ/การศึกษา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ร่วมกับบริหารจัดการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) ให้เกิดประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ รวมถึงการพัฒนาคุณภาพสินค้า/บริการชุมชนให้เกิดเอกลักษณ์ อัตลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ของชุมชน โดยนำเครื่องมือทางการตลาดและประชาสัมพันธ์ รวมถึงเทคโนโลยีมาประยุกต์สามารถตอบสนองความความต้องการ นักท่องเที่ยวที่หลากหลายมากยิ่งขึ้น อันจะส่งผลต่อคุณค่าทางวัฒนธรรม ประเพณี ทรัพยากรชุมชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกภาคส่วน ในกิจกรรม/โครงการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา ได้อย่างยั่งยืน

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการอภิปรายผล ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. จังหวัดพระนครศรีอยุธยา การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย การท่องเที่ยวและกีฬา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่เกี่ยวข้องควรกำหนดนโยบาย กลยุทธ์เพื่อผลักดันและส่งเสริมการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยาอย่างต่อเนื่อง

2. หน่วยงานภาครัฐในระดับท้องถิ่นควรกำกับดูแลแบบเป็นพี่เลี้ยง และหน่วยงานระดับภูมิภาค เป็นผู้ส่งเสริมสนับสนุน ทั้งด้านวิชาการ งบประมาณ และบุคลากร โดยเฉพาะภาวะผู้นำของคนในชุมชน และบูรณาการเครือข่ายร่วมกับภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อพัฒนาศักยภาพและมาตรฐานของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยาให้เกิดความก้าวหน้าอย่างยั่งยืน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาชน และนักท่องเที่ยว จำเป็นต้องร่วมมือกัน สร้างจุดเด่น พัฒนาจุดขายใหม่ ด้านสินค้าและบริการที่โดดเด่น และเป็นเอกลักษณ์ ที่มีมาตรฐานการสินค้าและบริการ ด้านการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยาอย่างต่อเนื่อง บนพื้นฐานของความจริงใจ และตั้งอยู่บนผลประโยชน์ร่วมกันของคนในชุมชน

2. หน่วยงานภาครัฐในระดับจังหวัดและท้องถิ่นควรเข้ามาช่วยส่งเสริมและ พัฒนาด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สิ่งอำนวยความสะดวก ระบบความปลอดภัยและสุขอนามัยในแหล่งท่องเที่ยว เช่น ระบบการขนส่ง รถ ราง เรือ ระบบไฟฟ้า น้ำประปา เพื่อการร่วมมือกัน ควรพิจารณา ขอบเขต ภาระหน้าที่ของแต่ภาคส่วนอย่างเหมาะสมตามศักยภาพ เพื่อให้เกิดความร่วมมืออย่างแท้จริงมีความเข้มแข็งและจริงจัง

3. ภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชน ควรสร้างกิจกรรม/โครงการรูปแบบใหม่ โดยนำเทคโนโลยีมาประยุกต์ผ่าน Application ต่างๆ เช่น Line, Facebook Tik Tok หรือ YouTube เพื่อส่งเสริมการขายสินค้า/บริการ รวมถึงสามารถประชาสัมพันธ์ การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่นมากกว่า 1 รูปแบบของชุมชน เพื่อเพิ่มความหลากหลาย ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีสนใจในแต่ละด้านที่แตกต่างกัน เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

4. ภาครัฐและภาคเอกชนควรมีการสร้างแรงจูงใจให้ประชาชน ชาวบ้านที่ยังไม่มีบ้านที่อยู่อาศัยมีส่วนได้ส่วนเสีย เข้ามามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้ทุกคนได้รับประโยชน์จากการจัดการท่องเที่ยวโดยตรง นอกจากผลประโยชน์ทางอ้อมที่ได้รับผ่านสวัสดิการของชุมชน

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยครั้งต่อไป

1. ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ส่งผลต่อความสำเร็จการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะนังครึ่งอยุธยา
2. ศักยภาพการจัดการด้านที่เกี่ยวข้องส่งผลต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐหรือช่วยการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะนังครึ่งอยุธยา

บรรณานุกรม

Graduate School ARU.

บรรณานุกรม

- กนิษฐิกา ศอกกลาง. (2556). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมบ้านกรุง ปราสาท อำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน.
- กรมส่งเสริมการเกษตร. กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน. (2564). ระบบประเมินศักยภาพวิสาหกิจชุมชน (ปรับปรุง ปี 2555). <http://goo.gl/MHx75j>
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2559). แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างยั่งยืน พ.ศ.2559-2563. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2563). ความสำคัญของการท่องเที่ยว. <https://sites.google.com/site/kanya8737/khwam-sakhay-khxng-karthxng-theiyw>
- กฤษยา สมศิลา, และกนกการต์ แก้วนุช. (2561). ปัจจัยการมีส่วนร่วมที่ส่งผลต่อการจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนบ้านโนน อำเภอคำม่วง จังหวัดกาฬสินธุ์ [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- กองพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว. กลุ่มวิชาการและมาตรฐานการท่องเที่ยว. (2560). คู่มือการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์. กรรมการท่องเที่ยว.
- gobากุจัน หรียญทอง. (2556). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยสยาม.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2556). สรุปสถานการณ์ตลาดท่องเที่ยวของประเทศไทยและเป้าหมายปี 2556. <https://www.tat.or.th>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2559). แผนการท่องเที่ยว. <https://www.creativeculturethailand.com>
- กิตติ์กัญจน์ ปฏิพันธ์. (2558). ภาวะผู้นำใหม่: ภาวะผู้นำเชิงสร้างสรรค์. <https://www.academia.edu>
- เกรียงไกร ธุระพันธ์. (2560). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาประชารศึกษาเพื่อพัฒนา 12 สังคม. http://portal5.udru.ac.th/ebook/pdf/upload/18pSZfE0b50CZwp6Sj27.pdf?fbclid=IwAR3qm9MZGK3nEkCu4rM_SKVkqNRvOUOP2flas5r7eDGNDclfwmUP O7hUtU
- ชวัญญา สุขคร, เสาวะราร สมานนิตย์, พัชพร วิภาครีนิมิต, ศิริกร โรจนศักดิ์, วรัญญาภรณ์ ศรีสวารค์นล, นภัทรคล้ายคลึง, จิระพงศ์ ป้อมน้อย, และสุรพิน สุประดิษฐ์. (2560). การพัฒนาอุทยศาสตร์การพัฒนา การท่องเที่ยวเชิงบูรณะการ: ตามแนวคิดลำปางเมืองไม่หมุนตามกาลเวลา. วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 13(2), 1-26.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- คุณลักษณ์ สงทิพย์. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษา ตลาดน้ำวัดตะเคียน อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จงดี โพธิ์สัตต. (2558). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียงดันแบบของอำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์.
- จากรุณี เก้าอี้ยน. (2557). เทคนิคการบริหารงานวิชาการในสถานศึกษา กลยุทธ์และแนวทางการปฏิบัติ สำหรับผู้บริหารมืออาชีพ (พิมพ์ครั้งที่ 2). นานมีการพิมพ์.
- จิตตราพร ยอดมนธรรม. (2560). การมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดบางน้ำผึ้ง อำเภอพระประแดง จังหวัดสมุทรปราการ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จินตรีร์ เกษมศุข. (2561). แนวคิดการมีส่วนร่วมของประชาชนเพื่อการพัฒนาชุมชนที่ยั่งยืน. <https://tci-thaijo.org/index.php/husojournal/article/view/11618>
- เจตนา พัฒนจันทร์. (2562). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชน ชุมชนวัดตาล ตำบลบางเสด็จ อำเภอป่าโมก จังหวัดอ่างทอง [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- เจริญฤทธิ์ สงวนสัตย์. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้กับภาวะผู้นำของหัวหน้าการกับความผูกพันต่อองค์กรของพนักงานบริษัทไปรษณีย์ไทยสำนักงานใหญ่ [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฉลอม กุลนook. (2555). แนวทางการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวกรณีศึกษา พระธาตุขามแก่น ตำบลบ้านขาม อำเภอ拿้ะพอง จังหวัดขอนแก่น [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- ชาลิต เกตุมงคลสิทธิ์. (2562). การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการชุมชนในการดูแลสิ่งแวดล้อมของชุมชนเขตบางคอกแรม กรุงเทพมหานคร. <http://shorturl.asia/h1CJP>
- ชัยวัฒน์ปัญจพงษ์, และ נהรงค์ เพียงส่ง. (2521). ประชากรศาสตร์และประชากรศึกษา. ไทยวัฒนาพาณิช.
- ทศพร จิรกิจวิบูลย์. (2556). การศึกษาคุณภาพชีวิตในการทำงานและแนวทางในการปฏิบัติงานที่ดีที่มีผลต่อการสร้างแรงจูงใจต่อพนักงานระดับปฏิบัติการในเขตนิคมอุตสาหกรรมอมตะนคร จังหวัดชลบุรี [การค้นคว้าอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ธนระวัฒน์ ทับทิมไทย. (2563). สาระรอบรั้วศูนย์สุพรรณบุรี. <http://suphanburicampus.dusit.ac.th/report/230757.pdf>
- ธนิกานต์ มะรินทร์. (2559). การรับรู้ของประชากรศาสตร์ที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงศาสนอย่างยั่งยืน กรณีศึกษา: วัดสมานรัตนาราม จังหวัดฉะเชิงเทรา [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต].
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธนินทร์ธน รัตนพงศ์กิจญ์โภ. (2559). การมีส่วนร่วมของประชาชนและปัจจัยสภาพแวดล้อมในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศของตลาดน้ำบางน้ำผึ้งอำเภอพระประแดงจังหวัดสมุทรปราการ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนิศร ยืนยง. (2561). การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดนครนายก. วารสารมหาจุฬาลงกรณราชภัณฑ์, 5(2), 119-135.
- ธัญญ่า อ่อนคง. (2553). พฤติกรรมการชุมภาพยนต์การเข้าร่วมและความพึงพอใจต่อ กิจกรรม Starpics พุตพิต For Film ของนักศึกษาในเขต กทม. [การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ธีระ สินเดชารักษ์, และนาพิกอติภัค แสงสนิท. (2556). การท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์: การรับรู้ของนักท่องเที่ยวความพร้อมของเจ้าของกิจกรรมและความเป็นไปได้ของการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในประเทศไทย. <http://www.dasta.or.th>
- นภก. ปีนสกุล. (2557). การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน. เพรสแอนด์ดีไซน์.
- นัชชา พิพนตร. (2565). การมีส่วนร่วมของประชาชนและรูปแบบการมีส่วนร่วมที่ส่งผลต่อการพัฒนาท้องถิ่นของเทศบาลตำบล จังหวัดนครราชสีมา. วารสารมหาจุฬาลงกรณราชภัณฑ์, 9(8), 395-413.
- นรุพงศ์ สุขประเสริฐ, ปราลี ตันประยูร, และกิติมา ทามาลี. (2561). การบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วมที่มีผลต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวชุมชนตลาดหัวรอ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วารสารวิทยาการจัดการปริทัศน์, 20(2), 9-17.
- นาพิกอติภัค แสงสนิท. (2557). การปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การตลาดการท่องเที่ยวบ้านโปรดร้อน อำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา [การค้นคว้าแบบอิสระปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บุษกร ด้วงทอง, และวีโรจน์ เจรภานลักษณ์ (2558). ความสัมพันธ์เชิงเศรษฐกิจระหว่างชุมชนกับการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของวนอุทยานปราสาทบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. Veridian E-Journal, Slipakorn University ฉบับภาษาไทย มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 8(2), 2123-2139.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ประมะ สutherland. (2533). การสื่อสารมวลชน: กระบวนการและทฤษฎี. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประสงค์ พรหมณा. (2553). การบริหารแบบมีส่วนร่วม. <http://trang.nfe.go.th/alltis16/UserFiles/Pdf/wijaiman.pdf>
- ปริญญา บุตรออยู่. (2557). การมีส่วนร่วมของชุมชนในเขตเทศบาลเมืองประจำศรีขันธ์ต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว จังหวัดประจำศรีขันธ์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทฉบับที่๑]. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปริวรรต สมนึก. (2559). การสร้างรูปแบบเครือข่ายการจัดการท่องเที่ยวโดยชุมชนอย่างมีส่วนร่วมในเส้นทางการท่องเที่ยวตามริมน้ำโขงของจังหวัดอุบลราชธานี. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ปรีชา คำมาดี, และสมพงษ์ อัศววิจิ��ดี. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มเยาวชนในจังหวัดชลบุรี. ใน การประชุมทางวิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 7 (น.396-407). มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- เพรเม ถาวรสัสดี. (2562). กลไกแนวทางการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในงานพัฒนาชุมชน. ใน ทวีทอง วงศ์วิจิณ์ (บรรณาธิการ), การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนา. ศักดิ์สิ婆การพิมพ์.
- พจนานุสรณ์. (2560). การท่องเที่ยวโดยชุมชน. ใน การประชุมเชิงวิชาการและการแสดงข่าวเรื่องรายงานภาวะเศรษฐกิจท่องเที่ยว ฉบับที่ 7. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา.
- พรพิน ประกายสันติสุข. (2550). ลักษณะส่วนบุคคล ค่านิยม ทรัพยากรการท่องเที่ยว และพฤติกรรมการท่องเที่ยวในประเทศไทยและประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนของนักท่องเที่ยวชาวไทยในกรุงเทพมหานคร [สารนิพนธ์ปริญญาโทฉบับที่๑]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชุรย์ ทองฉิม. (2558). ความร่วมมือด้านการท่องเที่ยวระหว่างหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนที่ใช้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวของเกาะลันตา [การค้นคว้าอิสระปริญญาโทฉบับที่๑]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พิตรพินุส ไชยเมือง. (2558). แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนชุมชนบริเวณริมแม่น้ำในจังหวัดสมุทรสาครและจังหวัดราชบุรี. วารสารวิทยาลัยดุสิตธานี, 11(1), 149-166.
- พิมพ์ลักษณ์ พงศกรังศิลป์, กานภรณ์ แก้วอุ่นไทย, สุทธินี พรพันธ์ไฟบูลย์, อัตรชัย เวินแสงสวาย, และกฤชณ์เดช เจริญสุราสินี. (2559). ศักยภาพทางการท่องเที่ยวและจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนในพื้นที่เกาะพะงัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม.
- พิศิษฐ์ ตันยวณิช, และพนา จินดาศรี. (2561). ความหมายที่แท้จริงของค่า IOC. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 24(2), 3-12.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เพทาย ราษฎร์. (2559). ศักยภาพของชุมชนในการบริหารจัดการศูนย์ศึกษาธรรมชาติและอนุรักษ์ป่าชายเลน เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศจังหวัดชลบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี.
- กัสรพรรณ แสนหล้า, สุรศักดิ์ จันพลา, และสุนทร สายคำ. (2565). การบริหารแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนาหมู่บ้านเศรษฐกิจพอเพียง อำเภอเขาสวนกวาง จังหวัดขอนแก่น. *Journal of Modern Learning Development*, 7(7), 373-385.
- ภูริวัจน์ เดชอุ่น. (2556). การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์: ครอบแนวคิดสู่แนวทางปฏิบัติสำหรับประเทศไทย. *สารสารมหาวิทยาลัยศิลปากร*, 33(2), 331-366.
- มีงมล รอดวัตร. (2560). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาการท่องเที่ยว อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยนานาชาติแสตนฟอร์ด.
- ยุพา บุญอนันต์. (2555). การพัฒนาระบบการบริหารแบบมีส่วนร่วมของโรงเรียนขนาดเล็ก สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- ราชพร จันทร์สว่าง. (2546). กลยุทธ์ทางการตลาดของอุตสาหกรรมไมซ์ (MICE) ในประเทศไทย.
http://arts.ksu.ac.th/manage/sub_file/Aim8K0sCdtG20120605173939.pdf
- รุ่งนภา อินภูวานิช และนันทวรรณ นวลักษณ์. (2562). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน: กรณีศึกษาอำเภอปราณบุรีจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏ。
- เรณุมาศ รักษาแก้ว. (ม.ป.ป.). การมีส่วนร่วมของประชาชน. สถาบันพระปกเกล้า.
- เรณุ ครุฑราพันธ์. (2556). การพัฒนาระบวนการบริหารโครงการส่งเสริมนิสัยรักการอ่านโดยการบริหารแบบมีส่วนร่วมในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- ลักษนา วัฒนาวงศ์. (2558). การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงประชากร. คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้. <http://www.stat.mju.ac.th/lakhana/demography/chapter3.pdf>
- วิชิรวัชร งามละม่อน. (2559). ทฤษฎีการมีส่วนร่วม. http://learningofpublic.blogspot.com/2016/02/blogpost_79.htm

บรรณานุกรม (ต่อ)

- วรพงศ์ พูงษ์. (2561). การท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community based-tourism: CBT) มีแนวคิดพื้นฐาน. Khon Kane Link. http://www.khonkaenlink.info/khonkaen_info/flight.htm
- วรัญญา ชิคม. (2557). ความสัมพันธ์ของการสร้างเครือข่ายและกลยุทธ์การตลาดที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จของผู้ประกอบการเมืองกัลฟ์การเกษตรในจังหวัดลำปาง [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- วринทร์ ธรรมสารสมบัติ. (2556). การจัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมมองนาย (พิมพ์ครั้งที่ 2). พิพิธภัณฑ์.
- วันดี สีสังข์. (2559). การท่องเที่ยวแนวทางเพื่อการวางแผนร่างกฎหมายกับการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการจัดการทรัพยากรน้ำโดยชุมชน กรณีศึกษาอำเภอเวียงแหง จังหวัดเชียงใหม่ [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิยะดา เสรีวิชัยสวัสดิ์. (2555). การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตภาคเหนือตอนบนของประเทศไทยให้เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ [วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- ศราวุฒิ ดาวกรงแก้ว. (2563). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดทำแผนชุมชน: กรณีศึกษาเขตประเทศไทย กรุงเทพมหานคร. วารสารรัชต์ภาคย์, 14(37), 80-93.
- ศศิชา หมุดมลทิล. (2561). การดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน. กรมที่ดิน.
- ศศิพร บุญชู. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจซื้อบ้านเดี่ยวของโครงการบ้านจัดสรรในพื้นที่เขตอำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศิริ ยามสุโพธิ์. (2539). ประชารศึกษา. โอดี้ียนสโตร์
- สมนึก ศุขช่วย. (2557). การมีส่วนร่วมของประชาชน. วารสารสารสารสาร สอน., 2(3), 3-4.
- สร่าวรรณ เรืองกัลป์ปวงศ์ และอรอนพ เรืองกัลปวงศ์. (2558). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเลือกซื้อผลิตภัณฑ์อาหารพร้อมปรุงพร้อมทานแห่ง szczególnัยให้เครื่องหมายรับรองยาลาลของผู้บริโภคสูงสุดในกรุงเทพมหานคร. วารสารปัญญาภิวัฒน์, 7(2), 71-83.
- สำนักงานเกษตรอำเภอพระนครศรีอยุธยา. (2565). ข้อมูลสารสนเทศ. https://ayutthaya.doae.go.th/mueang/?page_id=36
- สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา. (2563). แผนปฏิบัติราชการระยะ 3 ปี พ.ศ. 2563–2565.
- สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน). (2558). รายงานประจำปี 2558.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมและนิทรรศการ (องค์การมหาชน). (2561). รายงานผลติดอุทาหรณ์เมืองปีงบประมาณ 2561 โครงการสำรวจสถิติการจัดประชุมการท่องเที่ยวเพื่อเป็นรางวัลและการจัดงานแสดงสินค้านานาชาติในประเทศไทย ประจำปีงบประมาณ 2561.
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2565). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ลิบสาน พ.ศ. 2566–2570.
- สุชาดา ทองคำเจริญ. (2564). ศักยภาพการจัดการธุรกิจและคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อความสำเร็จของธุรกิจเมือง (MICE) ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- สุดถนน อันเจริญ. (2559). การท่องเที่ยวโดยชุมชนเพื่อชุมชนและห้องถิน. ใน การประชุมวิชาการระดับชาติสหวิทยาการเอเชียอาคเนย์ 2559 ครั้งที่ 3. มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์.
- สุดถนน อันเจริญ. (2560). การจัดการการท่องเที่ยวโดยชุมชนกับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนของชุมชนบางขันแทกา จังหวัดสมุทรสงคราม. สารสารวิชาการท่องเที่ยวไทยนานาชาติ, 13(2), 1-24.
- สุวัฒน์ คงแป้น. (2560). การท่องเที่ยวชุมชนวิถีคนขอนคลาน. สถาบันพัฒนาองค์กรชุมชน (องค์การมหาชน). <http://codi.or.th/index.php/publicrelations/news/15332-2017-02-24-08-33-05>
- เสาวคนธ์ เหลืองทองคำ. (2558). การมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน: กรณีศึกษา อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. สารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต, 11(1), 19-29.
- เหมชาติ สุวพิช. (2564). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้บริการตลาดนัดของผู้บริโภคในพื้นที่ ตำบลเขางลุง อำเภอบ้านโป่ง จังหวัดราชบุรี [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- องค์การบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (องค์การมหาชน). (2558). ใส่ใจ ไปเที่ยวกับ อพท.
- อภิญญา เมฆะ. (2544). การจัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของครุยรุกิจ สังกัดกรมสามัญศึกษาเขตการศึกษาที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อับดุลลอเด็ด เจาะแต. (2557). กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนบ้าน เกาะสวัสดิ์ ตำบลไพรวัน อำเภอตากใบ จังหวัดนราธิวาส [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- อัปดุลคอเล็ด เจษแท. (2557). กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาชุมชนบ้าน เกาะสาด ตำบลໄพรawan อำเภอตาดกใน จังหวัดนราธิวาส [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัย รามคำแหง.
- อาทิตยaphor อรุณพิพัฒนพงศ์. (2554). แผนพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ของกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัด นครพนม [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต]. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2547). รายงานการวิจัยเรื่องบทบาทและการมีส่วนร่วมในการบริหารและจัดการศึกษา ของคณะกรรมการสถานศึกษาในประเทศที่คัดสรร. สำนักนโยบายและแผนการศึกษา สำนักงาน เลขาธิการสภาพการศึกษา. <http://backoffice.onec.go.th/uploads/Book/137-file.pdf>
- อุทัย บุญประเสริฐ. (2552). การบริหารจัดการศึกษาโดยใช้โรงเรียนเป็นฐาน. ครุบ้าน nokothcom. <https://www.kroobannok.com/20410>
- Campbell, J. P. (1977). On the nature of organizational effectiveness. In P. S. Goodman, J. M. Pennings & Associates (Eds.), *New perspective on organizational effectiveness* (pp.13-55). Jossey-Bass.
- Chareonwongsak, K. (2002). *Principle to build institute of vocational education network: Successful important strategic to improve learning*. Krung Thep Success.
- Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1977). *Rural development participation: Concept and measures for project design, implementation and evaluation*. Rural Development Committee, Center for International Studies, Cornell University.
- Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1980). Participation's place in rural development: Seeking clarity through specificity. *World Development*, 8(3), 213-235.
- Cohen, J. M., & Uphoff, N. T. (1980). *Rural development participation: Concepts and measures for project design, implementation, and evaluation*. Rural Development Community, Center for International Studies, Cornell University.
- Croewther, U. T. (1996). *Participation by employers' and workers' organization in economic and social planning*. International Labour Office.
- Cronbach, L. J. (1990). *Essentials of psychological testing* (5th ed.). HarperCollins.
- Crouch, G. I., & Weber, K. (2002). Marketing of convention tourism. In *Convention tourism: International research and industry perspectives* (pp.57-78). Haworth Hospitality Press.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Davis, K., & Newstrom, J. W. (1985). *Human behavior at work: Organizational behavior* (8th ed.). McGraw-Hill.
- Davis, T. B. (1968). The tragedy of the commons. *Science*, 162(3859), 1243-1248.
- House, R. J. (1971). *A path goal theory of leader effectiveness*. Free Press.
- Jongsatityoo, J. (1993). Participated seminar in building up learning network report. Office of the Basic Education Commission.
- Lussier, R. N. (1996). *Human relations in organization* (3rd ed.). Irwin.
- Nilket, W. (2010). People participation in local development: A case study of subdistrict administration organization. Ban Dua, Mueang Nong Khai District, Nong Khai province [Master's thesis]. Mahasarakham University.
- Nonaka, I., & Takeuchi, H. (2001). *The knowledge creating company: How Japanese companies create the dynamics of innovation*. Oxford University Press.
- Putti, T. S. (1987). Creative tourism. *ATLAS News*, 23, 16-20.
- Raymond, R. (2016). Creative tourism New Zealand: The practical challenges of developing creative tourism. In G. Richards & J. Wilson (Eds.), *Tourism, creativity and development* (pp.145–157). Routledge.
- Robbins, P. (1990). *Organization theory: Structure design and application*. Prentice-Hall.
- Rogers, T. (2000). “Destination industry” conference: A twenty-first century. Addition Wesley Longman.
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1997). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 2, 49-60.
- Smith, M. K. (2003). *Issues in cultural tourism studies*. Routledge.
- Suwanvong, D., & Amage, N. (2016). The phenomenon of success for sustainable network management of local community: Case study in Ban Khok Payom community, Amphoe La-ngu, Satun province. In *The 7th Hatyai international and national conference* (pp.622-632). Hatyai University.
- Venkatesh, V. (2019). *Services marketing*. McGraw-Hill.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- Wurzburger, R., Aageson, T., Pattakos, A., & Pratt, S. (2009). **Creative tourism: A global conversation: How to provide unique creative experiences for travelers worldwide.** Sunstone Press.
- Yamane, T. (1973). **Statistics: An introductory analysis.** (3rd ed.). Harper and Row.
- Zimmerman, B. J. (1989). A social cognitive view of self-regulated academic learning. *Journal of Educational Psychology*, 10(5), 18-19.

Graduate School ARU.

ภาคผนวก

Graduate School ARU.

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เขี่ยวยาณ์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เขี่ยวน้ำในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สานิต ศิริวิศิษฐกุล
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลวรรณ วรรณาธนัง
3. ดร.เมธารัตน์ จันทะนี

Graduate School ARU.

ภาคผนวก ข

ประเมินค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือ IOC ของผู้ทรงคุณวุฒิ

หลักเกณฑ์การตรวจสอบค่า IOC

การวิเคราะห์เครื่องมือ (แบบสอบถาม) ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามการวิจัย IOC คือค่าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม หรือ ค่าสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์หรือเนื้อหา (IOC : Index of item objective congruence) แล้วประเมินผลเครื่องมือ ดังนี้

ให้ค่าคะแนน +1 ถ้าแนวใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้ค่าคะแนน 0 ถ้าไม่แนวใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

ให้ค่าคะแนน -1 ถ้าแนวใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

แล้วนำผลคะแนนที่ได้จากผู้เชี่ยวชาญมาคำนวนหาค่า IOC ตามสูตร

$$\text{สูตรการหาค่า IOC} = \frac{\sum R}{N}$$

โดยกำหนดให้

IOC = ความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์กับแบบทดสอบ

$\sum R$ = ผลรวมของคะแนนการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ

N = จำนวนกรรมการผู้เชี่ยวชาญ

เกณฑ์

1. ข้อคำถามที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 – 1.00 มีค่าความเที่ยงตรงใช้ได้
2. ข้อคำถามที่มีค่าต่ำกว่า 0.50 ต้องปรับปรุง ยังใช้ไม่ได้

คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย IOC

แนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ที่	ข้อความ	ผู้เขี่ยวชาญ			IOC
		1	2	3	
	1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน				
1	ท่านมีส่วนร่วมในการศึกษา สำรวจ วิเคราะห์สาเหตุและปัญหาการท่องเที่ยว	+1	+1	+1	1
2	ท่านมีส่วนร่วมในการประสานชุมชนมีการสร้างเครือข่ายกับชุมชนใกล้เคียงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	+1	+1	+1	1
3	ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดดูแลประสานชุมชนด้านการท่องเที่ยว	+1	+1	0	0.67
4	ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยว	+1	+1	+1	1
5	ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการในการดำเนินการท่องเที่ยว	+1	+1	+1	1
	2. ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน				
6	ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนงานการท่องเที่ยว	+1	+1	0	0.67
7	ท่านมีส่วนร่วมในกระบวนการปรับตัวตามแผนที่วางไว้	+1	+1	0	0.67
8	มีส่วนร่วมในการสนับสนุนลงทุนในด้านต่างๆ	+1	+1	+1	1
9	มีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงาน	+1	+1	0	0.67
10	การมีส่วนร่วมในการนำทรัพยากรของชุมชนเพื่อการส่งเสริมอย่างสร้างสรรค์	+1	+1	+1	1

ที่	ข้อความ	ผู้เขี่ยวชาญ			IOC
		1	2	3	
	3. ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์				
11	ท่านมีส่วนร่วมในการเปิดโอกาสให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำเสนอแนวทางการในการจัดสรรผลประโยชน์	+1	+1	+1	1
12	ท่านมีส่วนร่วมในการซักขวัญผู้อื่นให้เข้าร่วมกิจกรรม	+1	+1	0	0.67
13	มีส่วนร่วมในการจัดสรร การกระจายผลประโยชน์ภายในชุมชน	+1	+1	+1	1
14	ท่านมีส่วนร่วมในการขอรับการสนับสนุนจากหน่วยงาน องค์กร ที่เกี่ยวข้อง	+1	+1	+1	1
15	ท่านมีส่วนร่วมในการประเมินข้อดีและข้อเสียในการรับผลประโยชน์	+1	+1	0	0.67
	3. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล				
16	ท่านมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามแผนงาน	+1	+1	+1	1
17	ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามและประเมินผล	+1	+1	+1	1
18	ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามร่วมทำแนวทางในการปรับปรุง	+1	+1	0	0.67
19	ท่านมีส่วนร่วมในการตรวจสอบความก้าวหน้าในการส่งเสริมชุมชน	+1	+1	+1	1
20	ท่านมีส่วนร่วมในการสรุปผลการดำเนินงาน	+1	+1	+1	1

ค่า IOC ของแบบสอบถามทั้งหมด เฉลี่ยเท่ากับ 0.88

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามการวิจัย และแบบสัมภาษณ์การวิจัย

Graduate School ANU

แบบสอบถาม

เรื่อง การมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัย
ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการทำสารานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ (อื่นๆ)

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามทุกข้ออย่างครบถ้วน
คำตอบของท่านจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ และจะไม่มีการใช้ข้อมูลใด ๆ ที่เปิดเผยเกี่ยวกับข้อมูลของท่าน
ในการรายงานข้อมูล

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณที่ท่านให้
ข้อมูล ไว้ ณ โอกาสนี้

นายJarik Daidee
นักศึกษาปริญญาโท
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์

โทรศัพท์มือถือ : 081-806-3554 อีเมล : tikket2002@yahoo.com

แบบสอบถาม

เรื่อง การมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้แบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ (อื่นๆ)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง กรุณาตอบคำตามโดยทำเครื่องหมาย ลงในช่อง ที่ตรงกับข้อมูลของท่าน

1. ชุมชนของท่านจัดอยู่ในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นการท่องเที่ยว กลุ่มใด

- 1. กลุ่มโภมส泰ย์เกาะเกิด
- 2. หมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โภมส泰ป่าไทรน้อย
- 3. วิสาหกิจชุมชนโภมส泰ย์คตองรงจะระเจี้ย
- 4. ศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ
- 5. สมาคมท่องเที่ยวโภมส泰พะเยา
- 6. วิสาหกิจชุมชนตำบลคตองจิก
- 7. วิสาหกิจชุมชนผ้าไน่ บ้านไทยไกลหวาน

2. เพศ

- 1. ชาย
- 2. หญิง

3. อายุ

- 1. น้อยกว่า 25 ปี
- 2. 26 – 35 ปี
- 3. 36 – 45 ปี
- 4. 46 – 55 ปี
- 5. มากกว่า 55 ปี

4. สถานภาพ

1. โสด 2. สมรส
 3. หม้าย/อย่าร้าง 4. ไม่ระบุ.....

5. ระดับการศึกษา

1. มัธยมศึกษาตอนต้น 2. มัธยมศึกษาตอนปลาย /ปวช.
 3. ปวส. / อนุปริญญา 4. ปริญญาตรี
 5. ปริญญาโท 5. ปริญญาเอก
 6. ระบุ.....

6. อาชีพ

1. ข้าราชการ 2. พนักงานของรัฐ
 3. พนักงานเอกชน 4. ข้าราชการกรมเมือง
 5. พนักงานรัฐวิสาหกิจ 6. ค้าขาย / ธุรกิจส่วนตัว
 7. สมาชิกในกลุ่มชุมชน 8. อื่นๆ โปรดระบุ.....

7. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน

1. น้อยกว่า 10,000 บาท/เดือน 2. 10,001 - 20,000 บาท/เดือน
 3. 20,001 - 30,000 บาท/เดือน 4. 30,001 - 40,000 บาท/เดือน
 5. 40,001 บาทขึ้นไป

8. ระยะเวลาอาศัยอยู่ในชุมชนท้องถิ่น

1. ไม่เกิน 5 ปี 2. 6 - 10 ปี
 3. 11 - 15 ปี 4. 16 - 20 ปี
 5. 21 ปีขึ้นไป

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อระดับการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงสร้างสรรค์

ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา

คำนึง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ตามความคิดเห็นของท่านต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา

อยู่ในระดับใด โดยแต่ละระดับมีความหมายดังนี้

5 = เห็นด้วย ในระดับมากที่สุด

4 = เห็นด้วยในระดับมาก

3 = เห็นด้วย ในระดับปานกลาง

2 = เห็นด้วย ในระดับน้อย

1 = เห็นด้วย ในระดับน้อยที่สุด

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมบริหารภาครัฐเชิงสร้างสรรค์ ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
1. ด้านการมีส่วนร่วมการวางแผน					
1. ท่านมีส่วนร่วมในการศึกษาวิเคราะห์ สาเหตุ และปัญหาการท่องเที่ยวชุมชน					
2. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดครัตถุประสงค์โครงการท่องเที่ยวชุมชน					
3. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนงาน โครงการท่องเที่ยวชุมชน					
4. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดวิธีการในการดำเนินงาน โครงการท่องเที่ยวชุมชน					
5. ท่านมีส่วนร่วมในการส่งเสริม พัฒนาการท่องเที่ยวชุมชนอย่างยั่งยืน					
2. ด้านการมีส่วนร่วมการดำเนินงาน					
6. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแผนการดำเนินงานในโครงการท่องเที่ยวชุมชน					
7. ท่านมีส่วนร่วมในการกำหนดแนวทางปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้					
8. ท่านมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ บริหารงาน โครงการท่องเที่ยวชุมชน					
9. ท่านมีส่วนร่วมในการประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินงาน					
10. ท่านมีส่วนร่วมในการพัฒนาสร้างสรรค์ชุมชนอย่างยั่งยืน					

ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชิงข่าย	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
3. ด้านการมีส่วนร่วมรับผลประโยชน์					
11. ท่านมีส่วนร่วมในการจัดสรรผลประโยชน์ภายในกลุ่มชุมชน					
12. ท่านมีส่วนร่วมในการเปิดโอกาสให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำเสนอแนวทางในการจัดสรรผลประโยชน์ในกลุ่มชุมชน					
13. ท่านมีส่วนร่วมในการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง					
14. ท่านมีส่วนร่วมในการประเมินข้อดีและข้อเสียในการรับผลประโยชน์					
15. ท่านมีส่วนร่วมในการกระจายผลประโยชน์ในกลุ่มชุมชน					
4. ด้านการมีส่วนร่วมติดตามและประเมินผล					
16. ท่านมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการดำเนินงานตามแผนงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน					
17. ท่านมีส่วนร่วมในการติดตามการทำงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน					
18. ท่านมีส่วนร่วมในการรายงานความก้าวหน้าโครงการท่องเที่ยวชุมชน					
19. ท่านมีส่วนร่วมในการประเมินผลโครงการท่องเที่ยวชุมชน					
20. ท่านมีส่วนร่วมในการสรุปผลการดำเนินงานโครงการท่องเที่ยวชุมชน					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะ (อื่น ๆ)

.....

.....

.....

ขอบคุณท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

(นายชาเร็ก คาดี)

นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ติดต่อโทรศัพท์มือถือ : 08-1806-3554 อีเมล : tikket2002@yahoo.com

แบบสัมภาษณ์

งานวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลสำหรับงานวิจัย
ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในการทำสารนิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพะเยา โดยแบ่งส่วนตามแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชิงสร้างสรรค์
ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพะเยา

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ (ด้านอื่นๆ)

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านที่กรุณาเสียสละเวลาในการตอบแบบสัมภาษณ์ทุกข้ออย่างครบถ้วน
คำตอบของท่านจะถูกเก็บรักษาเป็นความลับ และจะไม่มีการใช้ข้อมูลใด ๆ ที่เปิดเผยเกี่ยวกับข้อมูลของท่าน
ในการรายงานข้อมูล

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบพระคุณที่ท่านให้
ข้อมูล ไว้ ณ โอกาสนี้

นายจาริก ดาดี

นักศึกษาปริญญาโท

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏพะเยา

ติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์

โทรศัพท์มือถือ : 081-806-3554 อีเมล : tikket2002@yahoo.com

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ชื่อ-สกุล.....

วันที่ สัมภาษณ์.....

สถานที่.....

ตำแหน่ง/หน้าที่/สังกัด.....

ประสบการณ์ทำงาน (ปี)

ระยะเวลาอาชีพอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา (ปี)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์

ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

1. แนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่าย ด้านวางแผนชุมชนท้องถิ่น ควรมีแนวทาง

ปฏิบัติอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....
.....

2. แนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่าย ด้านการดำเนินการของชุมชนท้องถิ่น

ควรมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....

3. แนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชื่อมโยง ด้านการรับผลประโยชน์ของชุมชนท้องถิ่น
ควรมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....

4. แนวทางการมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชื่อมโยง ด้านการติดตามและประเมินผลชุมชนท้องถิ่น
ควรมีแนวทางปฏิบัติอย่างไร

.....
.....
.....
.....
.....

ตอนที่ ๓ ข้อเสนอแนะด้านอื่น ๆ (เพิ่มเติม)

.....
.....
.....
.....
.....

ขอบคุณท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสัมภาษณ์ครั้งนี้

นายชาลี ดาดี

นักศึกษาปริญญาโท

สาขาวิชาธุรกิจสารสนเทศศาสตร์

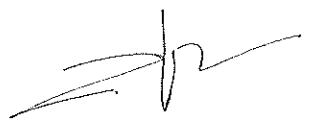
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอุทัย

ติดต่อ โทรศัพท์มือถือ : 081-806-3554 อีเมล : tikket2002@yahoo.com

ภาคผนวก ๑

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

 ๗.๗.๖๖

ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ความคงที่ในการวัด กล่าวคือไม่ว่าจะวัดกี่ครั้ง ๆ ก็ตาม จะได้ผลคงที่เสมอ อุปมาเหมือนตาชั่งที่สามารถزنอက้น้ำหนักของวัตถุก้อนหนึ่งเท่าเดิม ไม่ว่าจะเอารัตภู ก้อนนั้นมาชั่งกี่ครั้งตาม ตาชั่งนั้นก็จะมีความเชื่อมั่นสูง โดยค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบใดๆ มีค่า อยู่ระหว่าง 0.00 ถึง 1.00

เกณฑ์การแปลผล

ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมืออยู่ระหว่าง 0.00 – 1.00 ยิ่งใกล้ 1.00 ยิ่งมีความเชื่อมั่นสูง เกณฑ์การแปลผลความเชื่อมั่นมีดังนี้

0.00 – 0.20	ความเชื่อมั่นต่ำมาก/ไม่มีเลย
0.21 – 0.40	ความเชื่อมั่นต่ำ
0.41 – 0.70	ความเชื่อมั่นปานกลาง
0.71 – 1.00	ความเชื่อมั่นสูง

ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามการวิจัยเรื่อง การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลfa (Cronbach's alpha coefficient: α) มีดังนี้

Case Processing Summary

		N	%
Cases	Valid	30	100.0
	Excluded ^a	0	.0
	Total	30	100.0

a. Listwise deletion based on all variables in the procedure.

Reliability Statistics

121Cronbach's	N of Items
Alpha .820	20

ภาคผนวก จะ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทำการวิจัย

ที่ อว.๐๖๒๙.๙/๒๒๓๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ต.ประดู่ชัย อ.พระนครศรีอยุธยา

จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๗๐๐๐

๑๙ เมษายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เขี่ยวยาณในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน ผู้อำนวยการ ดร.สันติ ศิริวิศิษฐ์กุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ และแบบแสดงความเห็นของผู้เขี่ยวยาณ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นาย Jarvis ดาตี นักศึกษาสารทบปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง^๑
“การมีส่วนร่วมในการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เมือง (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น^๒
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์
ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ

ในการนี้อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ
เกี่ยวกับการจัดทำการค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว จึงโปรดอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ ตามแบบฟอร์มที่แนบมาพร้อมนี้แล้ว ทั้งนี้
เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้เครื่องมือมีคุณภาพและเหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล
ประกอบการจัดทำการค้นคว้าอิสระในโอกาสต่อไป

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์
จากท่านรับเชิญเป็นผู้เขี่ยวยาณตรวจเครื่องมือในการจัดทำการค้นคว้าอิสระ ของ นาย Jarvis ดาตี และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

๑๗๒๙/๐๖๒๙๓๑

ที่ อว.๐๖๒๙.๙/๒๒๓๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ต.ประดู่ชัย อ.พระนครศรีอยุธยา

จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๑๙ เมษายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เขี่ยวยาณในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤมล อนุสนธิ์พัฒน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ และแบบแสดงความเห็นของผู้เขี่ยวยาณ จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นาย Jarvis ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง
“การมีส่วนร่วมในการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์
ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ

ในการนี้อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ
เกี่ยวกับการจัดทำการค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว จึงได้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เขี่ยวยาณตรวจสอบคุณภาพ
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นตามแบบฟอร์มที่แนบมาพร้อมนี้แล้ว ทั้งนี้
เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้เครื่องมือมีคุณภาพและเหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล
ประกอบการจัดทำการค้นคว้าอิสระในโอกาสต่อไป

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา หังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์
จากท่านรับเชิญเป็นผู้เขี่ยวยาณตรวจเครื่องมือในการจัดทำการค้นคว้าอิสระ ของ นาย Jarvis ดาดี และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

นฤมล อนุสนธิ์พัฒน์

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

ที่ อว.๐๖๒๙.๙/๒๓๑

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
ต.ประดู่ชัย อ.พระนครศรีอยุธยา
จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๑๙ เมษายน ๒๕๖๖

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ
เรียน ดร.เมธารัตน์ จันทะนี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. เครื่องมือที่ใช้ในการทำการค้นคว้าอิสระ และแบบแสดงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน ๑ ชุด
ด้วย นาย Jarvis ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง
“การมีส่วนร่วมในการบริหารภาครีวิเคราะห์ข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์
ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ

ในการนี้อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถ
เกี่ยวกับการจัดทำการค้นคว้าอิสระเรื่องดังกล่าว จึงได้ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพ
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นตามแบบฟอร์มที่แนบมาพร้อมนี้แล้ว ทั้งนี้
เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นแนวทางปรับปรุงแก้ไขให้เครื่องมือมีคุณภาพและเหมาะสมกับการเก็บรวบรวมข้อมูล
ประกอบการจัดทำการค้นคว้าอิสระในโอกาสต่อไป

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์
จากท่านรับเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือในการจัดทำการค้นคว้าอิสระ ของ นาย Jarvis ดาดี และ
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ผู้จัดทำพิมพ์
๘๖๗๔๗๘๗๘๗๘๗
๘๖๗๔๗๘๗๘๗๘๗

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการวิจัย

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คณณัฐปัคส์ อัครวิชญ์ ผู้อำนวยการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
สำนักงานจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นายจาริก ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงโปรดขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๘๑

บันทึกวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย
อำเภอพระนครศรีอยุธยา
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณวิริติ แข็งขัน ท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
สำนักงานการท่องเที่ยวและกีฬาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นายJarik Daadi นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บันทึกวิทยาลัย จึงโปรดขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน
และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบันทึกวิทยาลัย

บันทึกวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๔๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน ว่าที่ร้อยตรีชาคริต ปิติฤทธิ์ นักวิชาการพัฒนาชุมชนชำนาญการ
สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นายจาเริก ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้า
อิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อ^{เพื่อ}
ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ^{คือ}
รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้
ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงครรชขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้
นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน
และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณมานัส ทรัพย์มีชัย ประธานสภาพอาสาหกรรมท่องเที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นายจารึก ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรู้ประศาสนศาสตร์ สาขาบริหารภาครัฐ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในเมือง (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงโปรดขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๔๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๔๗

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณนนกฤต กิตติธรรมกุล นายสมามณุกิจการท่องเที่ยวจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นายจาเริก ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงโปรดขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๗

ที่ อว. ๐๖๒๕.๙ / ว ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนบริเต้นมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๔ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน อาจารย์กอบชัย เมฆดี ผู้ช่วยคณบดีคณะบริหารธุรกิจและเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีรามงคลสุวรรณภูมิ

ด้วย นายเจริญ ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรู้ประสาสนศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชารู้ประสาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้า
อิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ในเมือง (MICE) เพื่อ
ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ¹
รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้
ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงครรชขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้
นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน
และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๗๗

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ๒ ๒๘๙

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนบริพัฒน์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน ดร.ชนเดตตี้ พุ่มพุกษ์ อาจารย์ประจำคณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นาย Jarvis ดาตี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมกิจกรรมวิหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อ ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงคร่าวขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๔๗๒-๒๐๔๗

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ๔ ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนบริสุทธิ์พนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน ดร.เมธารัตน์ จันทะนี อาจารย์สาขาวิชาการจัดการธุรกิจการค้าสมัยใหม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นายจาเริก ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้า อิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อ ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากท่าน เพื่อใช้ ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงควรขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมาก ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๔๓๒-๒๐๔๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพินมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน พันเอกโซชิติ ภาคอินทรีย์ นายกสมาคมท่องเที่ยวโดยชุมชนพระนครศรีอยุธยา

ด้วย นาย Jarerk Daet นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครيءื่นๆ ในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นในสมาคมที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงครรับขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๗

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณสุชน อุ้มญาติ ประธานการท่องเที่ยวชุมชนแกะเกิด

ด้วย นายJarik ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครيءื่นในการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสวารณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงได้ร้องขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสวารณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๔๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการทำค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณมายรี ศรีนาถ ประธานหมู่บ้านท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์โขมส泰ย์ไทรน้อย

ด้วย นายจาเริก ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการทำค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงได้ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๘

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๕ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณประเสริฐ จารุยาชาติ ประธานวิสาหกิจชุมชนผักให้ ขมไม้ไทยไกลหวาน

ด้วย นาย Jarvis ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงครรชขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนบรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณอัญชลิธรณ์ ธัญศิริพิสิฐ ประธานวิสาหกิจชุมชนทำบลคลองจิก

ด้วย นาย Jarvis ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาธุรกิจประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุญาตให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาคีเครือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อ ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกใน กลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงโปรดขอกำชับ อนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร./โทรสาร ๐-๓๔๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๙ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณณรงค์ชัย ฤกษ์โภคี ประธานวิสาหกิจชุมชนโอมสเต็ปคลองรางเจ้า

ด้วย นาย Jarvis ดาดี นักศึกษาคณะดับเบิลยูญาโน หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครيءือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงได้ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๓

ที่ อว. ๐๖๒๙.๙ / ว ๒๘๑

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ถนนปรีดีพนมยงค์ ตำบลประตูชัย

อำเภอพระนครศรีอยุธยา

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐

๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการทำการค้นคว้าอิสระ

เรียน คุณอัมรินทร์ เข็นเสถียร ประธานศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงบ้านของพ่อ

ด้วย นายJarik ดาดี นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ได้รับอนุมัติให้ทำการค้นคว้าอิสระ เรื่อง “การมีส่วนร่วมการบริหารภาครัฐหรือข่ายการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์ไมซ์ (MICE) เพื่อ ชุมชนท้องถิ่น จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ภายใต้การควบคุมของอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ คือ รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ ในกรณีนี้นักศึกษาจำเป็นต้องขอเก็บข้อมูลจากสมาชิกในกลุ่มชุมชนท้องถิ่นที่ท่านรับผิดชอบ เพื่อใช้ประกอบการทำการค้นคว้าอิสระ บัณฑิตวิทยาลัย จึงได้ขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อความสมบูรณ์ในการทำการค้นคว้าอิสระครั้งนี้ด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุเคราะห์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความกรุณาจากท่าน และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิชาติ พานสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร/โทรสาร ๐-๓๕๓๒-๒๐๘๗

ประวัติย่อผู้วิจัย

Graduate School, RU.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อและนามสกุล	นาย Jarvis ดาดี
วัน เดือน ปีเกิด	18 สิงหาคม 2513
สถานที่เกิด	665 ถนนรถไฟฟ้าวนนา อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์
สถานที่อยู่	12 หมู่ที่ 6 ถนนพระองค์เจ้าสาย ตำบลตลาดสวยงาม อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้บริหารศูนย์การค้าอยุธยาชีตี้พาร์ค
สถานที่ทำงาน	ศูนย์การค้าอยุธยาชีตี้พาร์ค 126 หมู่ 3 ถนนสายเอเชีย ตำบลคลองสวนพลู อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา 13000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2530	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาวิศวกรรมศาสตร์
พ.ศ. 2535	กรุงเทพการบัญชีวิทยาลัย
พ.ศ. 2545	ปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการตลาด มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
พ.ศ. 2565	ปริญญาโท คณะวิทยาลัยการจัดการ สาขาวิชาจัดการ มหาวิทยาลัยมหิดล
พ.ศ. 2566	ปริญญาเอก ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต (ปร.ด.) สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ ปริญญาโท บัณฑิตวิทยาลัย หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา